

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.

Poetiske Skrifter

Vol. 15

København : Det Nordiske Forlag, 1896-99

15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

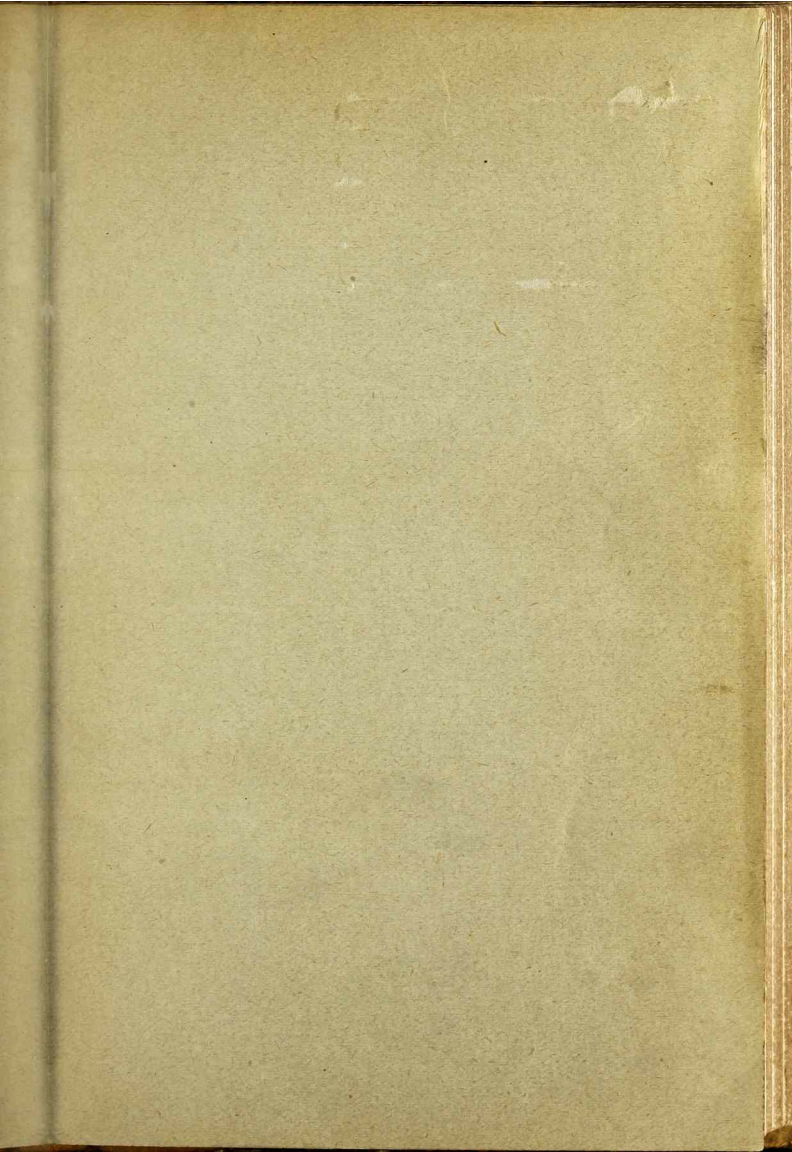
52. - 120.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

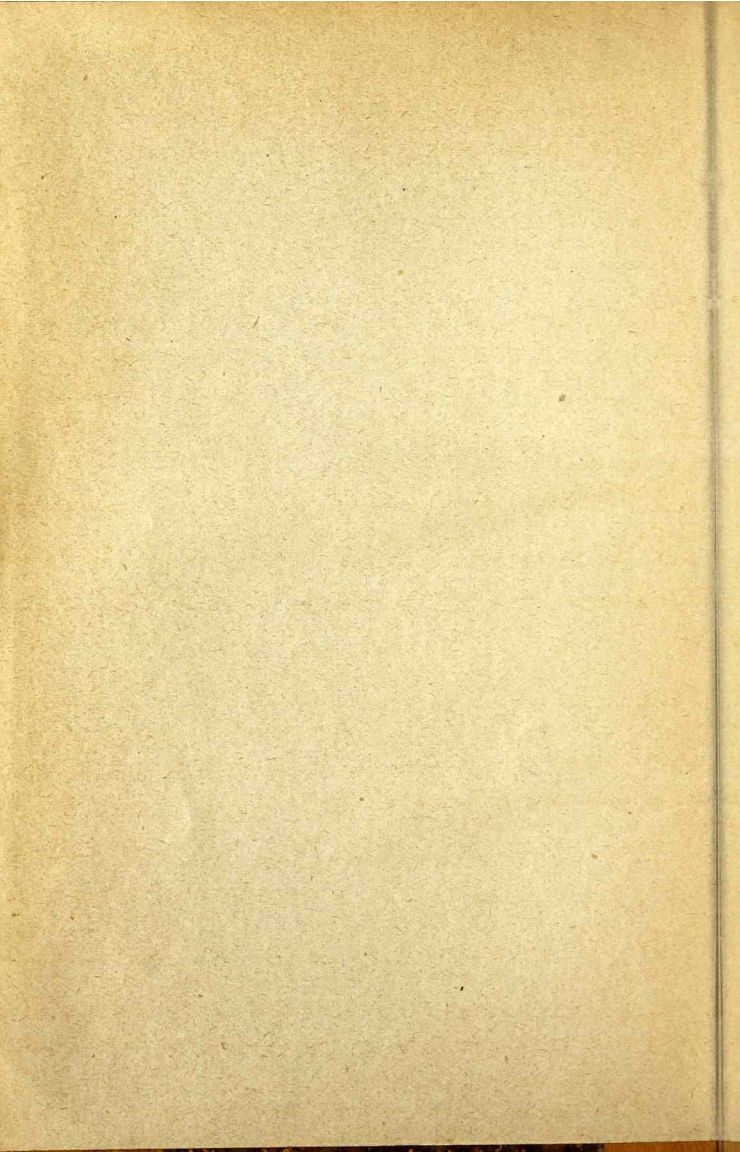

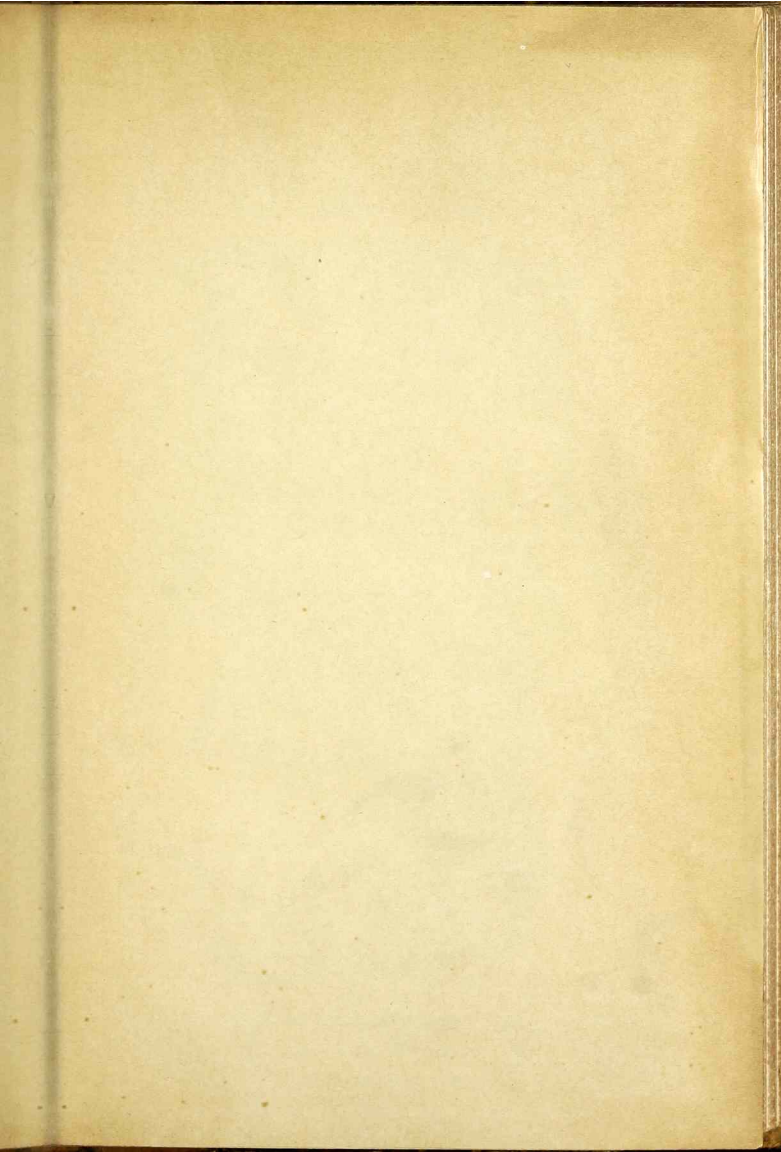
1 1 52 0 8 05824 X

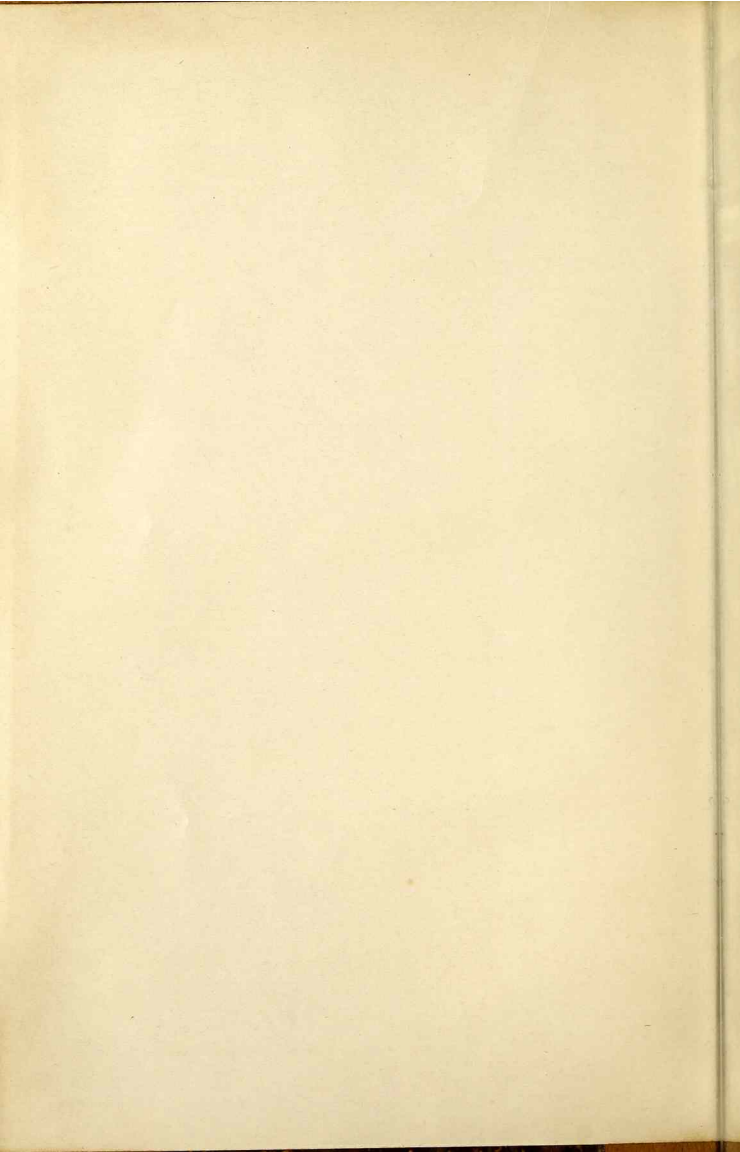
+RtX

OEHLENSCHLÄGER

63. Levering

OF THE NEW FLAHER

© 1900

OEHLENSCHLÄGER.
POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

FEMTENDE BIND.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR
OG FORTÆLLINGER.

IV.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.

BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1899.

OEHLENSCHLÄGER.

REGNAR LODBROK.
ALY OG GULHYNDY.
REICHMUTH VON ADOCHT.
EREMITEN.
DIGTERBESØGET.

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

KØBENHAVN.

DET NORDISKE FORLAG.

BOGFØRLAGET.

ERNST BOJESEN.

1899.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

INDHOLD.

Regnar Lodbrok	
Lathgertha	Side 3.
Sigurd Ring.....	— 13.
Lindormen	— 17.
Regnar Lodbrok.....	— 29.
Thora Borgarhiort.....	— 38.
✓ Kraka.....	— 42.
Aslaug.....	— 50.
Erik og Agnar.....	— 65.
Ivar Beenløse	— 71.
Haslidalen	— 74.
Afskeden.....	— 80.
Regnars Død.....	— 84.
Sønnernes Hevn.....	— 95.
Aly og Gulhyndy.....	— 105.
✓ Reichmuth von Adocht	— 203.
Eremiten.....	— 219.
Digterbesøget.....	— 265.
Anmærkninger.....	— 289.

Lathgertha.

Der var en Konning i Leire,
Ved Øresund og Bælt;
Som Ørn gaaer over Heire,
Han raged over Helt.
Regnar, til Mand opdraget,
Som Dreng alt viste Mod;
Thi han var med i Slaget,
Som paa Bravalla stod,

Det største Slag i Norden
For Odin, Thor og Frei.
Saa længe blomstrer Jorden,
Bedriften glemmes ei.
Der faldt den gamle Herre,
Den stærke Hildetand.
Med Sværdet fra sin Kærre
Han slog som ærlig Mand.

Hans Liig blev over Havet
Bragt hjem i største Pragt;

Og kongeligt begravet
Han blev i Høien lagt.
Død kan vel Hadet dæmpe;
Og Sigurd paa Begier
Regnar, den unge Kæmpe,
Tillod hiin Jordefærd.

Mens Sigurd Ring mon pløie
Med Snekker salten Hav,
Regnar ved Leirehøie
Til Harald reiste Grav.
Med store, gyldne Ringe
Blev han i Høien lagt,
Med gyldenhialtet Klinge,
Med Skioldets Søilverpragt.

Engang da i sin Skemme
Regnar om Natten laae,
Der lød en sagte Stemme,
Han kunde den forstaae;
Han hørte fra sin Rude
Paa Skovens snevre Sti
En Trælleflokk derude
Beslutte Tyveri.

Opbryde Kongegraven
Ved Midienat de vil,
For at bortstjæle Gaven,
Der hører Valen til;
Og flygte saa til Venden,
Og aldrig komme meer.

Det hørte Ungersvenden,
Regnar i Skiægget leer.

»Ei, hvilke tappre Helte!
»Jeg vil ei gjøre Larm.«
Han spænder Sværd ved Bælte,
Han sætter Skiold paa Arm,
Han Hielm om Issen spænder,
Saa følger han den Flok.
»Det hjælper ei, du render.
»Giv Tid! Jeg kommer nok.«

Da nu var aabnet Høien
Alt uden mindste Skrald,
Treen ogsaa uden Støien
Regnar i Dødens Hal.
Midt i den Mylreskare —
Med Brækkejern de stod —
Regnar ei kiendte Fare;
Thi Trællen har ei Mod.

Der stod han, rynkte Brynet,
Og svang sin Glavind kiæk,
Og taug, mens Blikket lyped;
Da blegned de af Skræk.
Og som en Skare Fluor
Med Løvet grønne Qvist
Man jog af Bondens Stuer,
Saa jog dem Regnar hist.

Det var et Sagn, som kaldte
Til Gammen Helte strax;

Naar Regnar det fortalte,
Han leged med sin Sax,
Greb den i Luften atter:
»Een imod Trendeti!«
Han raabte høit med Latter
Og spøgfuldt Praleri.

Da Skiægget blev ham større,
Hans Herde mere bred,
Ei dvælte paa det Tørre
Den Svend, af Æren heed.
Han var til Viking baaren;
Det var hans bedste Lyst.
Engang han drog i Vaaren
Til Færd ved Norges Kyst.

Der traf han paa en Kæmpe,
Hvis vilde Heltemod
Ei Havet kunde dæmpe;
Det kosted Mandeblood.
Men underlig til Mode
Han saae den Kæmpe rank;
To runde Buler stode
Paa Pandserpladen blank.

Saa tynd var Midien skaaret,
Skjøndt Barmen var saa fuld,
Og rigt faldt Gyldenhaaret,
Og langt, fra Hielmens Guld.
Et Ansigt Regnar skue
Da under Hielmen fik,

Som tændte Hiertets Lue
Ham i et Øieblik.

Thi Kæmpen var en Pige,
Lathgertha hendes Navn,
Hvis Mod ei havde Lige
Paa Havet og i Havn.
Hun Regnar strax til Striden
Udfordred med Foragt;
Hans Lyst dertil var liden,
Han følte Freias Magt.

Han sagde: »Du forglemmer
»Dit Kiøn i selsom Færd.
»Troer du, at slige Lemmer
»Jeg saare vil med Sværd?
»Og hvad dit Pandser skiuler,
»Det har et yndigt Maal;
»Troer du, at disse Buler
»Jeg træffe vil med Staal?

»Du har med Gyldenhaaret
»Mig bundet til din Mast;
»Men værst mit Hierte saaret
»Har dog dit Øiekast.
»Jeg flyer dig denne Sinde,
»Giensøger saltens Sø;
»Men snart skal jeg dig vinde,
»Du elskelige Mø!«

Til Nidaros hjemseiled
Den Kongedatter prud.

Ved Sendebud han beiled:
»Lathgertha! bliv min Brud.«
Hun svared: »Jeg dig rækker
»Min Haand, du har mit Ord.«
Da kom med sine Snekker
Regnar til Thronthiems Fiord.

Til hendes Borg han iled,
Saa kiært var ham det Sted.
Den liden Smaadrenge smiled,
Som Regnar havde med.
Han hvisked: »Stedse trives
»Ei Freias kiælne Spil;
»Den tidt paa Tornen rives,
»Som Rosen plukke vil.

»Vogt dig for Drosten, Herre!
»I Brudens første Rum.
»Den tykke Marsk er værre,
»Skjøndt han er mere dum.
»Du maa dem vel bestikke,
»Om vindes skal den Viv;
»Til hende kommer ikke
»Du ellers i dit Liv.«

Smaadrenge's Dom var rigtig:
Regnar med mandig Aand
Til Døren gik forsigtig,
Med Daggert i sin Haand.
En Ulv ham sprang i Møde
Med vild og graadig Lyst;

Regnar den monne døde,
Jog Staalet i dens Bryst.

»Til Lykke, Drot! til Lykke!«
Lød Guttens Ord med Fryd;
»Nu gielder det den Tykke,
»Han smage maa dit Spyd.
»Dit Frieri begynde
»Forfra du maa med Fynd:
»Før gieldte det den Tynde;
»Lad Tyk nu følge Tynd!«

Heel snild var Guttens Tale;
Og mandeligt, som før,
Gik giennem Kongesale
Regnar til næste Dør.
Her Vogteren var værre;
Her stod, heel vred og barsk,
For Veien ham at spærre,
Den sorte Biørn, som Marsk.

Den efter ham mon gramse,
Den kom med plumpe Hop;
Da følte tykke Bamse
Dybt Spydet i sin Krop.
Den kasted sig til Fode
For Regnar; der den laae.
Det var ei med det Gode,
Den kunde meer ei staae.

Ung Regnar treen i Stuen;
Der sad i gyldne Stol
Med Herskerblikket Fruen,

Og straalte som en Sol.
Nu saae man Gyldenhaaret
Udi sin hele Pragt;
Thi Hielmen blev ei baaret,
Den var paa Bordet lagt.

Til Skuldren blottet Armen,
Saa sneehvid og saa stærk;
Nu svulmed Jomfrubarmen
Under en Silkesærk.
Den tynde Kiortel viste
De skønne Ledemod;
Men Regnar ikke priste
Den alt for store Fod.

Hun rakte mildt ham Haanden:

»Du har fuldendt dit Værk,

»Du har beviist, at Aanden

»I dig er heltestærk;

»Og derfor skal du være

»Min Brudgom end i Dag.

»Tro mig, det er en Ære,

»Som vækker Manges Nag!«

Saa var da Seiren vunden.

Regnar betænkte sig;

Hans Elskov var forsvunden,

Hun var ham væmmelig.

At lumsk hun vilde røve

Hans Liv i Faren stor,

Det var ei Manddomsprøve,

Det var et Snigemord.

Opmærksomt han betragted
Den stolte Skioldmø nu,
Koldsindig han foragted,
Hvad før henrev hans Hu.
Hun fager var tilvisse,
Det ikke negtes kan;
Men fra sin Fod til Isse
Lathgertha var en Mand.

Deiligt var hendes Øie,
Men listigt som en Skalk;
Det skotted i det Høie,
Uroligt som en Falk.
Og aldrig Fredens Glæde
Et Blik har Øiet bragt;
Det kunde mildt ei græde,
Kun lyne med Foragt.

At Lysten i at dræbe
Hun fandt, man mærkte godt;
Vel skøn var hendes Læbe,
Men trak sig kun til Spot.
Hun smiilte ham i Møde,
Dog Kiærlighed var fiern.
Hænderne vare røde,
Og haarde som et Jern.

Den unge Regnar sukked;
Hans Daarskab ham fortrød.
Han for sin Skioldmø bukked,
Og sagde: »Du mig bød,
»Hugprudeste Lathgerthe!

»Jo selv din Elskov nys;
»Hvis Regnar vandt dit Hierte,
»Giv ham et Brudekys.«

Hun kyssed ham. Han bøied
Sig dybt med stolte Blik,
Og qvad: »Jeg er fornøiet
»Nu alt med hvad jeg fik.
»Jeg bort igien vil seile,
»Var det i Vinter-lis;
»Jeg søger ingen Beile
»Paa Ulve-, Biørneviis.

»Jeg troer, til Ægtestanden
»Udfordres Viv og Mand;
»Men Manden sig med Manden
»Umuligt gifte kan.
»Vi qvit er med hverandre:
»Din Blodtørst traf min Spot.
»Nu vil jeg atter vandre
»Tilbage fra dit Slot.«

Før hun sig fik forundret,
Og Sagen ret erfoer,
Alt havde Bølgen dundret
Lang Tid om Regnars Ror.
Han tænkte: »Gaae i Blinde,
»Dertil jeg har ei Hang;
»Det være maa en Qvinde,
»Jeg frier til næste Gang.«

Sigurd Ring.

Den gamle Konning Sigurd sad stolt i sin Magt;
Ved Arveret og Sværdet var ham underlagt
Alfheim og Vingulmarken, Vestfold og Gøthaland,
Samt Sveariget, Danmark og Angelsaxens Strand.

Han paa Bravallahede tappert brugte Sværd;
Men denne stærke Slagtning var dog Nidingsfærd:
Farbroderen, den Gamle, som gav ham Folk og Land,
Dig lønnet han med Døden, Kong Harald Hildetand!

Nu sad han velbefærdet, rostes høit i Sky,
Ei voved fremmed Vælde mod Sigurd at knye;
Men skøndt han Fienden trodsed — hvo havde det
vel tænkt? —
Dybt i hans Borg, hans Kammer sig Fienden havde
trængt.

En Bersærk uden Vaaben, i aaben Feide feig,
Men døg i dagligt Angreb frygtelig og seig;
Som sikkert Seier vinder i Verden, hvor han kom,
Skøndt al hans Kraft er Svaghed: hans Navn er Al-
derdom.

Snart Sigurd Ring sig følte, som Harald Hildetand:
I største Magt og Høihed en udlevet Mand.
Funklende var hans Glavind, kongeligt hans Skrud;
Men Rynkerne paa Panden han ei sletter ud.

Han sad med Kongespiret paa det vante Sted;
Men naar ham Haanden rysted, skiælved Spiret med.
Det monne svart ham græmme, han frygted for Spot;
Ungdommen sig tiltvinger ei mægtigste Drot.

Et Eventyr tildrog sig, som ikke glemmes maa:
En Aften monne Sigurd til Gravhøien gaae,
Hvor Hildetand var jordet. Han sagde: »Bautasteen
»Har, Frænde! jeg nu reist dig over dine Been.«

Da Gravhøien aabned sig vidt, og Valen stod
Blegvid i sin Liigsærk, bestænket med Blod;
Med Gnist i brustent Øie han treen fra Gravens Blok,
Og rev af Hovedhaaret Kong Sigurd en Lok.

Den Eneste, som Synet blev vaer, var Sigurd Ring;
Men Lokken, som hiint Gienfærd ham tog ved Haan-
dens Sving
Og kasted hen paa Jorden, den saae man i Støv
Fra Kongehaaret falde blandt visnede Løv.

Ei Nogen ret erfared, hvorlunde det gik til;
Selv Sigurd ikke Regnar, sin Søn, det sige vil.
Gaaer han med falske Lokker, at tækkes unge Mø?
Derom gik sære Rygter over Land, over Sø.

Men stærkt var Haaret Sigurd, som stærkt var hans
Mod.

Ubøielige Stridsmand kan ei gjøre Bod.
Paa Vestfold ved et Offer han fra sin Kongestol
En fager Mø opdaged, Jyllands Alfesol.

Hid kom hun for at offre fra Vensyssels Kyst;
Da kasted Freia Funken i Sigurds gamle Bryst.
Han beiled til den Væne. Det Faderen fortrød:
»Skal Offergoden vie nu Livet til Død?

»Min Datter sig har kaaret en høvisk Ungersvend,
»En Kongesøn til Brudgom, hendes Barndomsven.«
Da Gubben det erfared, forbittret han fnøs:
»Skal Sigurd Ring nu vrages for en opløben Knøs?«

Til Afslag mod hans Villie var Herren ei vant;
Dog tvang han sig ved Festen. Men Hevn ei forsvandt;
Mod Alf, hans Skattekong, rustet han sig brat:
»Jeg Datteren vil eie. Han skylder mig Skat.«

Saa drog han med en Flaade mod Vensyssels Land.
Kong Alf og tvende Sønner ham mødte paa Strand.
Ung Regnar ogsaa dengang med Faderen drog;
Alfsols ene Broder han i Tvekampen vog.

Sigurd, Heltegubben, med Sværd og stærke Skaft,
End viste gode Levning af Ungdommens Kraft.
Kong Alf i Slaget dræbtes med Sønner, tappre Mænd,
Som Seierherre Sigurd til Borgen drog hen.

»Nu, Alfsol! min Brud du skal vorde. Freia bød,
»Mig har hun Seiren skienket, voldte Dines Død.«
Den gamle Konge skyndte til Borgen sig afsted;
Sin Søn, den unge Regnar, han ikke tog med.

»Nu bring mig til Fyrstinden, til Alfsol!« han qvad.
Kammersvenden gjorde, hvad Kongen ham bad,

Han aabned vidt ham Døren; der stod den Smaadreng,
Og viste Kongen Alfsol, hun laae udi sin Seng,

I Liigklæder lange, bekrandsset som en Brud.
Det blege Dødningansigt endnu saae deiligt ud.
Hun havde Giften drukket, og Skaalen stod paa Bord.
Den gamle Konning Sigurd ei mæled et Ord.

Han venligt saae paa Liget, han kyssed hendes Mund,
Og derpaa beføl han udi samme Stund:
Det Skib, som havde bragt ham til Jylland i Kamp,
Skulde strax man fylde med Svovl, Beg og Hamp.

Da det var skeet, fra Riget, fra Folket, fra sin Søn
Han Afsked tog, og rørtes ei meer af nogen Bøn.
Det skønne Liig fra Hallen paa Skibet bragtes ud.
»Snart Havet nu og Stormen mig vie til min Brud!«

Hensat i høie Bagstavn paa sørgelige Baar,
Hun laae med blegnet Ansigt, med udslaget Haar.
Og Sigurd stod ved Roret, og knuged det fast,
Og ofte saae paa Liget med kiærligt Øiekast.

En Trælleflok paa Snekken til Død ham havde fulgt,
Dødsangsten og Forfærdelsen den ei havde dulgt.
Han lod dem gaae tilbage. Var det Medlidenhed?
Nei, det var blot, fordi han Dødsangsten ei leed.

»Jeg trænger ei til Medhielp; jeg selv paa denne Fart
»Kan være Styrmand, Roerkarl. Det faaer vel Ende
snart.«

Saa lod han Seilet brase, det brased ud fra Land;
Og Beget, Svovel, Hampen han selv stak i Brand.

Og Vindens Drager blæste med Skoggerlatter-Lyst
Paa Dybet Kongesnekken langt ud fra Danmarks Kyst.
Men giennem Bølgens Hylen og giennem Stormens
Skraal

Man hørte Sigurd siunge det skønne Biarkemaal.

Af Tordenskyer Himlen alt mere blev besat;
Derude var det næsten, som i en bælmørk Nat.
Der saae man Skibet brænde, vildt rased Ildens Harm,
Og Sigurd stod paa Dækket med Liget i sin Arm.

Da foer en Lynildsstraale fra Skyen med et Brag,
Og knuste Kongeskibet, og gjorde det til Vrag.
Saadan forsvandt fra Jorden den stolte Sigurd Ring.
Til Drot i Sigurds Lande blev Regnar valgt paa Thing.

Lindormen.

Der var en Drot i Gøthaland;
Hans Datter var en Lilievand,
Som Freia skøn at skue,
Fra liden af hans Hierte kiær,
Som Rosen rød, som Lilien skiær,
Med Sindet som en Due.

Han havde bygget Borgens Muur
Heel stærk mod Overfaldet;
Der havde hun sit Jomfrubuur,
Og Thora blev hun kaldet.

Men hun hed ogsaa Borgarhiort;
Thi rask, som Hiorten iler fort,
Hun kunde sig bevæge.
Blandt Skovens Dyr er skønnest vist
En Hiort, naar under Løvets Qvist
Man seer den lystigt lege;
Og Thora skønnest var blandt Mø'r,
Det maatte Hvermand sige:
I Svealand, paa Danmarks Ø'r
Hun ikke fandt sin Lige.

Ei Drotten havde meer sin Viv;
Men Datteren, det ranke Siv,
Det tunge Savn erstatter.
Han hende negted ingen Bøn;
Han havde heller ingen Søn,
Hun var ham Søn og Datter.
Forkiælet man skøn Thora saa;
Det hende gik, som Flere:
Hun fik Alt, hvad hun pegte paa.
Hvad skal hun ønske mere?

I Jomfruburet Alting stod
Saa yndigt, som ved Birkens Rod
De Blommer smaae i Græsset;

En Væverstol af bonet Træ,
 Af Fiskeskind for Vindvet Læ,
 Hvor Udsigt var til Næsset.
 Og her — som Freias Fiæderham —
 Maa Kiortlen ei forgiettes;
 Og røde Snor og Sølverkam,
 Naar Haaret skulde flettes.

Engang til Julen paa sit Slot,
 »Nu,« sagde Faderen, »mit Godt!
 »En Gave du dig vælge.
 »Og du skal eie den, som bedst,
 »Om ogsaa Faxe jeg, min Hest,
 »For Penge skulde sælge.«
 Hun loe, men raabte: »Fader! o,
 »Det maatte vare længe,
 »Før i din stolte Kongebo
 »Dig skulde fattes Penge.

»Dog, hvad for Penge man kan faae,
 »Alt findes her i hver en Vraa:
 »Guldbraser, Skarlagklæder;
 »Fra Gothland hentet du i Fior
 »Af Hermelin en Kaabe stor'
 »Og skønne gyldne Kiæder.
 »De bedste Ting i Tusindtal
 »Har vi, og vil beholde;
 »Hvis nu en Gave fryde skal,
 »Den hentes maa fra Trolde.

»Du veed, det Bierg, som staaer os nær,
»Af Trolde fuldt er Bierget der,
»Og de bevogte Skatten.
»Heel tidt i klare Maaneskin
»Som gamle Mænd med rynket Kind
»De møde Folk om Natten.
»Gak ud, og mød en saadan Een!
»Det vil dig sikkert more.
»Om Gaven beed, og vær ei seen,
»Til Herrauds lille Thore!«

Skiøndt Herraud var en tapper Mand,
Han studsed først, men strax paa Stand
Bevægelsen fordulgte.

Han loved det, hvorom hun bad;
Og Thora Borgarhiort saa glad
Sin Faer til Døren fulgte,
Og klapped i de Hænder smaae,
Sprang, som hun havde Vinger,
Og smiilte tidt, og tænkte paa:
»Hvad mon dog Gubben bringer?«

Hen Drotten red i raske Fart,
De Stierne stod paa Himlen klart,
Hans Hest ad Veien rendte.
Han traved til de Trolde Hiem,
Til Bierget; det var jo fra dem
Han Gaven skulde hente.
Og vil man have Trolde fat,
Maa Maanen være Lygte,
Og det maa skee ved Midienat,
Thi Dagens Lys de frygte.

Nu Gubben blev betænkelig:

»Mon ikke Trollden hevner sig?

»Jeg har ham svart fornærmet.

»Hvad agter han vel Sværd og Skiold?

»Den Helt, som gav sig Hel i Vold,

»Har aldrig Thor beskiermet.

»Jeg lod forleden paa en Sti,

»Som jeg hans Søn ei kiendte;

»Han hilste, vilde mig forbi —

»Min Hest ham overrendte.

»Hvo siger ogsaa, at han staaer

»Ved Biergets Dør, naar Faxe gaaer

»Forbi den mørke Hule?

»Det blæser koldt, det trækker op,

»Og Skyerne fra Fieldets Top

»Alt mere Maanen skiule.

»Og Veien gaaer ved bratte Kant;

»Jeg kan ei længer trave.

»Hvis jeg min Død i Svælget fandt,

»Det blev en daarlig Gave.«

Da Herraud havde mælet saa,

Lod atter han sin Ganger gaae,

Som før, og glemte Kløgten.

Vel frygte kunde hans Forstand;

Men Hiertet i den tappre Mand

Forstod sig ei paa Frygten.

Om ham i Landet blev fortalt:

Hans Tanker tidt var snilde;

Men naar han havde drøftet Alt,

Han gjorde, hvad han vilde.

Nu vared det ei længe, før
Hans Faxe stod ved Fieldets Dør;
Men Bierget i var lukket.
Han banked paa med roligt Sind,
Og rømmed sig, og raabte; »Finn!«
Imens hans Ganger sukked.
Et Dyr veed af Naturens Drift
Tidt, hvad ei aner Manden.
Nu Maanen giennem Skyens Rift
Stak frem igien med Randen.

Da traadte Finn af Biergets Slot
Til Herraud ud, og raabte: »Drot!
»For stor mig Æren vises;
»I giester mig i Biergets Skiød,
»Mens rundt i Bøigden Julegrød
»Af fromme Bønder spises.
»Til Nissen sætter man en Klat
»Paa Pind, som Dvergen napper.
»Men gieste Troid i Julenat —
»Slig Helt maa være tapper.

»I overred i Fior mit Barn;
»Men denne Dreng, det er et Skarn,
»Som gjør mig Hov'det kruset.
»Jer Hest har traadt ham, han blev halt;
»Men muligt blot den Tosse faldt,
»Fordi han var beruset.
»Kom ind med mig i Fieldets Hal,
»Mit Juleøl at smage!
»Guldhorn jeg eder vise skal,
»Hvortil ei fandtes Mage.

»I Oldtid Julens Offer stort
»Af Helte blev til Guder giort,
»Og det leed ikke Trolde;
»Han eders Børn i Bierget tog,
»Og eders Hovmod ofte slog
»Med Lamhed og med Kolden.
»Men nu jeg veed, en tapper Mand
»Vil meer ei Aser dyrke;
»Nu stoler han paa sin Forstand,
»Og paa sin egen Styrke.«

»Finn!« svared Herraud, »hvis maaskee
»Du Venskab mig vil lade see,
»Saa giør, hvorom jeg beder:
»Jeg har en Datter i min Hal,
»Hvem Julegaven bringes skal,
»Saa som den faaes af eder.
»Hun veed, du eier sielden Kløgt,
»Hun troer dig god tillige;
»Derfor jeg beder uden Frygt
»Om Gaven til min Pige.«

Da Trolde tog af Kiortelflig
En gylden Æske, skøn og rig,
Og den til Drotten rakte,
Og bukked dybt i Maaneskin:
»Bring liden Thora den fra Finn!
»Men I maa fare sagte,
»Ei aabne Laaget, før I staaer
»Hos den, som Frygt ei kiender.
»Og bring saa det, som Lykken spaaer,
»I hendes Liliehænder!«

Saa talte Trolden, og forsvandt.
En gylden Æske Herraud fandt
Sig fast i Haanden trykket.
»Den sikkert kostbar er og dyr.
»Saaledes da mit Æventyr
»Er saare vel mig lykket.
»Selv Trolden smedded den af Guld;
»Ei Natten den fordunkler.
»Hvor tung den er! Den vist er fuld
»Af Perler og Karfunkler.«

Nu Herraud snildt betænkte sig:

»Men mon dog ikke List og Svig
»I denne Gave stikker?
»Det altid er en egen Sag;
»For Troldes Ondskab og Bedrag
»Er Ingen mere sikker.«

Da nu han havde været klog,
Blev Herraud rolig atter,
Og han beslutted, Æsken dog
At bringe til sin Datter.

Da Drotten atter hiemme stod,
Skøn Thora løb ham flux imod;
Nu fik hun Hiertet lettet.
Hun Æsken tog, den lukked op —
Der laae en liden Slangekrop,
Saa broget og saa spættet.
Dens Gnisterøine, sorte, smaae,
Skøn Thora strax opdaged;
Og Halens Viften lod forstaae,
At Synet den behaged.

Saa stor den som en Fiirben var,
Men sprang ei af det gyldne Kar,
Var ei med Been forsynet;
Men Ryggen, Bugen var saa fiin,
Besatte med Smaragd, Rubin,
Og Blikket var som Lynet.
Den speilte sig i Guldets Glands,
Den laae paa gyldne Penge;
Den vifter med sin Kløftesvands,
Som vil den Æsken sprænge.

En anden Mø var vorden ræd,
Fordi den foer saa gramt afsted;
Men Thora var Heltinde,
Hun raabte: »Rolig! læg dig ned!«
Og den forlangte Lydighed
Strax Thora monne finde.
Som Kringle flettet i sit Huus,
Den svagt med Halen dirred;
Den laae saa stille som en Muus,
Og paa skøn Thora stirred.

Saa yndeligt med dristig Aand,
Med Æsken i sneehvide Haand,
Hun trued med sin Finger.
I Drottens Hu steg Tanken op,
At muligt han en Troldekrop
Sin væne Datter bringer;
At bedre det var aldrig skeet;
At vogtes bør den Kiære.
Da ret han havde det indseet,
Taug han, og lod det være.

Skøn Thora, hvor hun gik, hvert Sted,
I Hal og Lund tog Æsken med.

»Hvi skal jeg være bange?

»Ved Frei, den gjør mig Ingenting.

»Jeg ynder disse muntre Spring

»Af dig, min lille Slange!

»Saavidt som jeg det kan forstaae,

»Har du mig Troskab lovet.«

Da Slangen stivt paa Thora saae;

Den nikked med sit Hoved.

Engang i Vaar ved Midienat

En Lyd fornam hun overbrat,

Men faldt igien i Slummer.

Hun vaagned alt i Morgengry;

Et lille Hviin gav hun i Sky,

Men strax igien forstummer.

Guldæsken just i samme Stund

Var sprængt, afkastet Laaget;

Om løb i Stuen, som en Hund,

Den lille Slange broget.

Da Thora blev fornøiet først:

»Den voxer, lider vist af Tørst.

»Kom, Slange! vil du drikke?«

Hun tog en Søverskaal paa Stand,

Og rakte den med Kildevand,

Og Ormen svigted ikke,

Saa yndigt den af Skaalen drak,

Og saae paa Drottens Datter,

Og hvisked sagte: »Mange Tak!«

Da brast hun høit i Latter.

»Du altsaa, Snog! mit Sprog forstod?
»Hvad vil du æde?« — »Lammeblod,
»Tre, fire bitte Draaber.« —
»Din Hunger er ei stor endnu;
»Med Tiden mere nyder du
»Dog sikkert, som jeg haaber.« —
»Ja,« svared Slangen med et Griin,
»Med Tiden smager Kiødet.«
Da Thora gav igien et Hviin;
Den hende sprang paa Skiødet.

Hun rysted den paa Gulvet ned:
»Du vise maa Beskedenhed,
»I Fald jeg dig skal ynde.
»I Krogen der, hvor Ovnen staaer,
»Herefter du din Pude faaer,
»Og ligger som en Mynde.«
Og Slangen lød, og krøb derhen,
Sin Hidsighed den dulgte;
Som hendes Hund og bedste Ven
Den med i Lunden fulgte.

Nu var den voxen som en Aal,
Halvanden Alen fast i Maal,
Og altid Thoras Fange.
Men Thora, som ei Faren flyer,
Begyndte for det store Dyr
Dog lidt at blive bange.
Og Faderen beslutter, den
Sit Banesaar at give;
Men Maaned gik, Halvaaret hen,
Og Herraud lod det blive.

Da Thora qvad en Sommerqvæld:

»Du bragte mig den Orm fra Hel,

»Den gjør mig heel urolig:

»Den voxer daglig meer og meer,

»Og næsten jeg med Gysen seer

»Den i min lille Bolig.

»I Morgen du den dræbe maa.«

Det Faderen beslutter;

Men Ormen kan dem fiernt forstaae,

Den sig i Busken putter.

Den næste Morgen Sol gik op,

Sig en uhyre Slangekrop

Om Jomfruburet vinder.

»Nu seer du, hvordan det er fat!

»Jeg godt er voxet denne Nat.

»Du staaer med blege Kinder.

»Vær rolig! jeg gjør ei Fortræd,

»Og mindst skøn Thoras Fader;

»Men hendes Buur og Hvilested

»Jeg aldrig meer forlader.

»Mit Hierte Thoras Skiønhed vandt,

»Hun mig for evig til sig bandt,

»Hvor hun er, maa jeg være.

»Jeg nidkiær hende vogte vil

»For Beiler og for Elskovsspil,

»Det kræver egen Ære.

»I Ring jeg ligger, hvor hun boer;

»Jeg stærkere vil voxe,

»Og du maa bringe mig mit Foer;

»Hver Dag en slagtet Oxe.«

O, hvilken Jammer, hvilken Nød!
Skøn Thora laae i Ormens Skiød,
Den hendes Buur omkrandsen.
Fra Buret maa hun bort ei gaae;
Kun Faderen til hendes Vraa
Betræder Slangens Pandser.
Han ene tør den Væne see,
Som nu er Fange vorden.
Men Thoras Nød og Hiertevee
Vidt rygtedes i Norden.

Regnar Lodbrok.

Vidt rygtedes Thora den Vænes Nød;
Og Manddom bød
At ile til Hielp den Skønne.
Og Faderen loved, den Kæmpe god,
Som seired, og var af Kongeblood,
Med Datteren selv at lønne.

Og Kongesønner der mange kom;
Men Ormens Vom
Igiennem ei kunde de stinge;
Det sprang, om Spæret var aldrig saa stivt,
Lindormen spruded paa dem sin Gift,
Og monne dem Døden bringe.

Og Faderen loved: den tappre Mand
Af Jarlestand,
Som kunde den Hvæsende døde,
Strax skulde til Viv skøn Thora faae.
Da monne Jarler mod Slangen gaae,
Men maatte med Livet bøde.

Og Drotten loved i Faderskræk
Hver Bonde kiæk,
Naar blot han fri monne være,
Til Løn for Daaden, sin Datter skøn.
Da mangel drabelig Bondesøn
For Thora blegned med Ære.

Og Faderen loved Hæder og Held
Til hver en Træl,
Som Ormen kunde betvinge;
Han hæve sig skulde som Thoras Mand
Til Frihed, Rigdom og Jarlestand
Paa egen Tapperheds Vinge.

Men Trællene gyste ved Tanken blot.

- »Mon det er Spot?
- »Har Sorg forvirret hans Hoved?
- »En stakkels ufrelse Tienestekar!
- »Nu skulde vove, hvad Drot og Jarl
- »Og Bonde forgieves har vovet?«

Kong Regnar hørte det sære Spil,
Og loe dertil.

- »Jeg Eventyret forsøger,

»Jeg Møen frelser af Borgen ud,
 »Forlanger hende dog ei til Brud,
 »Med Faren ene jeg spørger.«

Derpaa han seiled en Sommerqvæld,
 Forklædt som Træl,
 Til Gøthariget paa Baaden.

»Min Skattekonger! du kiende mig ei;
 »Jeg møder dig kun paa Alfarvei,
 »Og gaaer saa lige til Daaden.«

Nu lod sig lave den Herre klog
 De lodne Brog,
 Dertil den haarede Kofte.
 Et Spyd medtog han og Intet meer;
 Som man bevæbnede Trælle seer,
 At følge med Herren ofte.

Og Hatten ham var bredskygget og viid,
 Og den sank sid
 Dybt over Panden og Øiet.
 Saa treen han rolig for Herraud frem,
 Der gik bedrøvet fra eensomt Hiem;
 Men Regnar raabte fornøiet:

»Jeg kommer her som en ufri Karl.
 »Drot, Bonde, Jarl,
 »Til dem staaer ikke din Tanke.
 »Du Trællen viser ei længer Haan;
 »I Havsnød griber du til en Spaan,
 »Og haaber, det er en Planke.

»Jeg vover mit Liv i Tvekampsstorm
»Mod giftig Orm,
»Og friste vil jeg min Skiebne.
»Først mod den Spragledes Edder og Gift
»Maa jeg dog gjøre mit Pandser stivt,
»Og mig forsigtig bevæbne.«

Derpaa han lod til den farlige Leg
Sig koge Beg;
Og da det bølged, som Vandet,
Han dypped deri de lodne Skind,
Og før de tørttes i Morgenvind,
Han vælted sig med dem i Sandet.

Ei vilde mod Ormen han kæmpe til Hest;
Men Storm og Blæst
Var ham nødvendig til Striden.
Ei Herraud kunde det ret forstaae;
Men Regnar, som Alting klart indsaae,
Heelt viseligt valgte sig Tiden.

Thi Ormen sendte ved Trolddomskunst
En vammel Dunst,
Som Legemet trindt indhylled,
Som mødte Fienden i Kampen brat,
Betog ham Synet, ham gjorde mat,
Og reent ham Sandsen fortrylled.

En Hest ei Regnar give sig lod;
Hest ei forstod
Saa godt sig, som Kæmpen, at vride,

Med Snildhed at nytte hvert Øieblik,
Naar Ormen ham glubsk i Møde gik,
Og vilde til Døde ham bide.

En beget Hætte med Grime paa
Med Huller smaae
Kong Regnar bandt sig om Hagen.
Men af sit mægtige Kæmpespiud
Han alle Naglerne først tog ud;
Dog fastnede Spydet i Stagen.

Skøn Thora skued fra Vindvet hist
Bag Blomsterqvist
Den begede Helt fremtræde.
»Skal slig Kulsvier vorde min Mand?
»En Svend af uselig Trællestand?«
Hun gav sig høit til at græde.

Til Freia bad hun i Hiertets Nød:
»Vold Kæmpens Død,
»Som hid til Hielpen mig ilte!
»Thi heller jeg her hensmægter mit Liv,
»End vorder en saadan Frelsers Viv.«
Det hørte Freia, men smilte.

Da Regnar skulde mod Ormen gaae,
Han tænkte saa:
»De Fleste den sigted i Gabet;
»Der mødte Tænderne Stangen før,
»Og knækked den, som det skiøreste Rør,
»Og Døden fulgte paa Tabet.

»Et Saar i Ganen den agter ei;
»Nei, Dødens Vei
»Maa giennem Øiet sig trænge.
»Der, Orm! du føle det kraftige Stød;
»Naar Jernet saarer din Hiernes Grød,
»Da vil du ei vælte dig længe.«

Nu Regnar nærmed sig Borgens Orm;
Da blæste Storm,
Bort Dunsten Vindene blæste.
Op vristed Ormen sit uhyre Gab,
Og glædte sig — til sit eget Tab,
Og spyede Giften, og hvæste.

Men Giften som Regnen flød fra Tag,
Fra beget Lag,
Fra Koften, Brogen og Hætten.
Da Regnar stødte sit lange Skaft
I Ormens Øie med Heltekraft.
Det skilte mellem dem Trætten.

I Hiernen følte den skarpe Syl
Med rædsomt Hyl,
Og Gift den spruded, som Hvalen
Saltvand af fnysende Næsebor;
At hevne sin Død den sikkert troer,
Slaaer efter Kæmpen med Halen.

Men Kæmpen lystig en Vise sang,
Tilside sprang,
Og raabte: »Du har dig skuffet:

»Du traf ei begede Kofte, Brog;
 »Men hele Verden skal vide, Snog!
 »At dette Spyd dig har truffet.«

Derpaa, før Drotten fik sagt ham Tak,
 Han Skaffet trak
 Af Spydet i Ormens Øie;
 Og hurtig bort med sin Landsestang
 Man saae ham vandre med lette Gang,
 Og svinde bag Skovens Høie.

Herraud forundret til Stedet kom,
 Og saae sig om:
 »Er Redningsmanden forsvunden?
 »Foragter Trællens kraftige Søn
 »Stolt at modtage den Hædersløn,
 »Som Heltedaaden har vunden?«

I Ormens Øie sad Odden lang,
 Men uden Stang.
 Da Blodet holdt op at rinde,
 Tog Drotten Jernet. »Jeg søge maa
 »I Jarlehallen, i Hyttens Vraa
 »Min Svigersøn atter at finde.

»Han gik beskeden, sit Held ei troer;
 »Men Herraud svor,
 »Jeg ærligt Løftet vil holde.
 »Han vorde min Datters Ægteemand!
 »Skjøndt født af uselig Trællestand,
 »Har Daaden ham gjort til den Bolde.«

Drot Herraud træder i Hytten ind.
Haand under Kind
Sad Kæmpen; nu var han en Skipper:
Den begede Kofte han ei har paa;
Rundhatten er sid, og Trøien blaa,
Spydskaftet Haanden ei slipper.

Det passer i Spydet; og Spydet er hans,
Og Seirens Krands
Har han unegtelig vundet.
Men Skipperen mæler: »Jeg hørte det vel:
»Hun græd, fordi hun blev frelst af Træl,
»Derfor er Trællen forsvundet.

»I Vindvet saae jeg din Datter skøn,
»Og Kampens Løn
»Jeg havde gierne modtaget.
»Men Livet af mig hun ønsket har,
»Der hende frelste fra Skiebne svar;
»Det har mig mindre behaget.

»Og derfor gik jeg. Men dog for Spøg
»End eet Besøg
»I Borgen jeg hende vil giøre;
»Et Øieblik vil jeg for hende staae,
»Og græder hun, for hun mig ei kan faae —
»Det bedre vil kildre mit Øre.«

Han gik. Ei Faderen ham forstod;
Men Herraud lod,
Som havde han vel ham forstaaet,

I Borgen ham træde lod i Løn,
At sige Farvel den Jomfru skøn,
Som Kæmpen har foreslaaet.

I Hallen traadte Kong Regnar brat,
Aftog sin Hat,
Ned rulled de Lokker gule.
De Øine, saa store, funklende, blaae,
Med Elskovsblikket paa Thora saae;
Sit Hierte vil han ei skiule.

»Jeg kommer at sige dig Farvel,
»Din Skønheds Træl;
»Men Trællen vil du ei ægte.
»Hugprude Thora! du har vel Ret;
»Men skøndt min Byrd er uværdig slet,
»Din Tak vil du ikke mig negte.

»Jeg redded dig dog fra Ormens Baand.
»Ræk mig din Haand,
»Og lad mig dens Lilier trykke!
»Saa røgter igien jeg min Husbonds Tarv,
»I Marken kører jeg Ploug og Harv,
»Og ønsker dig Fremtids Lykke.«

Da Thora betragted den herlige Mand,
Da stak i Brand
Skøn Freia det svulmende Hierte.
Paa Heltens Skønhed hang hendes Blik;
Og da han vendte Ryggen, og gik,
Da græd hun af kiærlige Smerte.

»Bliv!« raabte hun med et fortvivlet Sind.
I Hallen ind
Treen Herraud, og saae hende græde. —
»Hun græd mig bort, og hun græder mig fast;
»Nu har det med Afskeden ingen Hast,«
Udraabte Regnar med Glæde.

»Skjøn Thora! seer du, jeg talte sandt?
»Din Magt mig bandt:
»Min Trældom er sød, som Honning.
»For Resten seiled til Gøthaelv
»Fra Isefiorden Kong Regnar selv,
»At kaare dig til sin Dronning.«

O, hvilken Fryd over al den Gaard!
Den væne Maard
Ham fulgte til Leire paa Baaden.
Og Herraud ei sin Datter forlod;
Han ogsaa var med, nu Alt han forstod,
Thi Regnar løste ham Gaaden.

Thora Borgarhiort.

Saadan havde Regnar Lodbrok
Ved sin Kiækhed Thora vundet.
Langt meer, end han kunde vente,
Havde Regnar Lodbrok fundet.

Borgarhiort man hende kaldte,
Som en Fugl hun var saa kiælen;
Langt dog over Hiorten, Fuglen
Stod i Thora Qvindesiælen.

Som en lille Hund, der napper
Løvens Manke, kiæledægget,
Trak hun tidt sin Herre tapper
Med sin Liliehaand i Skiægget.

Ved en kiærlig Elskovsvise
Regnars Vrede maa forstumme;
Smiilte til ham Thoras Læbe,
Var han ikke meer den Grumme.

Tidt han raabte: »Qvinde, Qvinde!
»Vil du mig til Niding skabe?«
Thora svared: »Somren vinder
»Ved sin Nattekuld at tabe.

»Guder, Jetter — begge prøved
»Heltegierninger, Idrætter;
»Yduns Frugt adskiller ene
»Guder fra de skumle Jetter.

»Dengang Loke stial til Utgard
»Ydun, maatte Taarer flyde;
»Da blev unge Guder gamle,
»Æblet ei de kunde nyde.

»Og som Guder gaaer det Kæmpen,
»Der ei agter Yduns Lege;

»Krandsen, som til Helten flettes,
»Voxer kun paa Fredens Ege.«

Regnar ei forstod sin Hustru.
»Skialdekunsten høit jeg agter;
»Selv en ægte Skiald at vorde
»Jeg ved Harpen eftertragter.«

Thora qvad: »Ei ene Bragi
»Siunger Heltens Seir og Hæder;
»Ydun, Freias Sangerinde,
»Priser Fredens høie Glæder.«

Regnar qvad: »Saa vær du Qvinde,
»Jeg, som hiin, vil være Manden.
»Ydun, Bragi — høist forskiellig,
»Derfor elske de hinanden.«

Og saa trykte han i Favnen,
Som en Mand, sin hulde Qvinde;
Ingen af dem frygted, aned,
Glæden skulde brat forsvinde.

Aaret svandt saa snelt, som Dagen;
Og det vared ikke længe,
Thora Borgarhiort sin Husbond
Skienked et Par skønne Drenge.

Faderglæde! du maa kaldes
Et af Livets største Goder;
Dog for kostbar var du Regnar,
Du ham kosted deres Moder.

Thora var bedrøvet saare,
Da det unge Liv fik Ende;
Med halvbrustent Øies Taare
Saae hun paa de spæde Svende.

»Bort fra disse kiære Haller
»Skal jeg gaae til fierne Steder;
»Hvad kan Freia mig giengive
»For de tabte Moderglæder?

»Og for dig, min elskte Husbond!
»Hvad kan Freia mig giengive?
»Tænk paa Thora, glem ei Thora,
»Al den Stund du er i Live!«

Og saa kyssed hun de Spæde,
Kyssed Kongens Haand, og døde.
Ikke Regnar kunde græde;
Men hans Hierte kunde bløde.

Herraud elsked høit sin Datter;
Han tilstede var paa Borgen,
Sagde rolig: »Jeg mig fatter;
»Ei en Mand bør hylde Sorgen.«

Da han havde det besluttet,
Taug han efter sidste Møde;
Daglig han til Graven vandred,
Sukked, sygned hen, og døde.

Erik, Agnar Thora ligned.
»Hendes Billed nu i Tvende
»Har jeg,« raabte Regnar Lodbrok;
»Men det er dog ikke hende.«

Kraka.

Fjeldet stander saa stolteligt,
Det kneiser i Luften blaa;
Men Skyen skiuler den høie Top,
Naar Sol ei skinner derpaa.

Regnar rider paa Falkejagt;
Naar han tilbage kom,
Og meer ei mødte sin Borgarhiort,
Da tyktes ham Borgen tom.

Regnar træder til Ammen ind;
Der laae Smaadrene sammen.
»De næres ikke med Modernelk,
»De gjøre mig liden Gammen.

»Freia! du est en Disa skøn,
»Men dog en Qvinde svag;
»To Gange haver du daaret mig
»Med Blændværk og Bedrag.

»Den første Qvinde, bestænkt med Blod,
»Kun kort mit Hierte vandt;

»Den anden var alt for blid og god,
»Derfor hun fra mig svandt.

»Paa Fredens Veie Tornen groer

»Med ingen Roser paa;

»Jeg vender mig atter til Asa-Thor,

»Min Harm vil jeg bortslaae.

»Paa Thor sig Helten forlade kan,

»Han bringer ei Hiertet i Nød;

»Han skienker hver en tapper Mand

»Brat Seiren, eller Død.«

Saa hærjed Regnar vidt omkring

I Krigens Larm og Tummel,

Tapper og stærk, som Sigurd Ring,

Men ikke mørk og skummel.

Sørøverskarerne han betvang;

Det Heltens Hu forlyster,

Fra Vikings Vold, Bersærkegang

At rense Danmarks Kyster.

Mod Oprørsflokken han reiste sig,

Som Spidsen ham monne byde;

At Kongen leved i Siælland meest,

Fortrød baade Skaaning og Jyde.

Da Fred var vundet i Landene rundt,

Som Regnar atter adløde,

Da søgte han fiernt i Biarmeland

Kamp, Seier og Heltemøde.

Med Skibe til ham Lathgertha kom;
Hun monne deri sig finde,
At Regnar ikke med Elskov sød
Fik hende giort til Qvinde.

Hun tiente ham som en tapper Mand;
Og hende som Helt han agted,
Naar Fiender hisset i Biarmeland
Hun ved hans Side slagted.

Nu ilte han hiem igien med Hast,
At straffe sin egen Broder,
Der Oprør gjorde som Underdrot,
Mens han ham fiern formoder.

Saalunde svunde de Somre ti,
Saadan ti Vintre svunde;
I Regnars Hierte var vorden et Ar,
Hvad blødte før som Vunde.

End tænker han paa liden Thora tidt,
Men uden Længsels Smerte;
Nu banker atter muntert, frit
Og stolt hans Heltehierte.

En Sommer heised han Seil i Raa,
Op Eventyr at lede,
Til norske Strand lod Snekken gaae,
Den ankred ved Spangarhede.

Madsvendene gik ved Lindesnæs
I Land, bandt Baaden i Havn;

I Hytten de fandt en Qvinde grim,
Og Grima var hendes Navn.

De bade den Qvinde bage dem Brød,
Og Melet de hende mon give;
Hun svared: »Jeg kan ei ælte Deig,
»Mine Fingre bleve for stive.«

Madsvendene gramt paa Grima saae:
»Du, som ei Brødet os bager,
»Du est ei vakker; man skulde troe,
»Du aldrig har været fager.« —

»Og dog«, qvad Qvinden med stride Haar,
»Var jeg heel vakker som liden;
»Men Tiden kommer, og Tiden gaaer,
»Alting forandres med Tiden.

»Den tog, den gav; men Byttet var slet.
»Hvad hielper det vel, man klynker?
»Af Munden den ud mig Tænderne trak,
»I Panden den satte mig Rynker.« —

»Vi saae med Rynker og tandløs Mund,
»Det kunde vel saa sig føie,
»Heel mangen dydelig Danneviv;
»Dog ærligt var hendes Øie.

»Dit skotter listigt. At du var væn,
»Det troe ret gierne vi ville;
»Men Grinet paa Munden og Øiets Kast
»Du havde vist alt som lille.« —

»I vredes,« svared Qvinden, »fordi
»Jeg eder ei Deigen vil ælte.
»Tøv lidt, saa kommer min Datter hjem;
»Det er et Syn for Helte.

»Hvis jeg er styg, saa passer det godt:
»Skjøn Freia kører med Katten;
»Og Stiernen ei blinkte halv saa klar,
»Hvis ei det var mørkt om Natten.«

Skjøn Kraka var gangen at vogte Faar;
Da hun saae Skibe paa Søen,
Da skiulte hun sig i de tætteste Siv,
Og der paaklædte sig Møen.

Hun havde sig badet: den væne Maard
Saa gierne sig vilde forfriske;
Hun svømmede tidt i det salte Vand,
Til Glæde for alle Fiske.

Det Moderen havde dog strengt forbudt;
Hun skaaned ei Strandens Perle,
Hun Kraka rev i de gule Haar,
Og slog hende med en Ferle.

Da Møen venligt i Hytten treen,
Snart havde hun Deigen dem æltet.
Forstenede Svende, dog ei af Steen —
Hun havde dem Hierterne smeltet.

Og da de nu skulde bage Brød,
Mens Kraka villig dem tiente,

Da brændte de Brødene fast til Kul,
Saa stærkt dem Hierterne brændte.

Hun smilte saa mildt, hun talte saa snildt,
Hun gjorde dem fast beruset.
Til Regnar de hiem som drukne kom
Med Brødet fra Fiskerhuset.

Da Kongen fortørnet Kullene saae,
Da raabte den Yngste bedøvet:
»Naar Solen brænder i stærkest Glands,
»Herr Konge! da visner Løvet.«

Hvad der i Hytten var Svendene hændt,
Fortalte de atter og atter;
Og skøndt ham Brødet til Kul var brændt,
Brast Regnar dog ud i Latter.

»Det Vidunder maa jeg selv dog see,
»Her hende vi vente ville;
»Men Prøver hun først mig give maa
»Paa Kløgten og sieldne Snille.

»Ei klædt, ei uklædt komme hun skal;
»Saa vorde fra mig berettet!
»Ei ene, dog ei af Mennesker fulgt;
»Ei fastende, dog ei mættet.«

Da Grima hørte Konningens Bud,
Hun stærkt paa Hovedet ryster;
Men Kraka raabte: »Det nok skal skee,
»Til Ære for vore Kyster.

»I Ørtenettet jeg svøber mig ind,
»Og gotter Kongen med Spøgen;
»Derover som Kaabe jeg slaaer mit Haar:
»Uklædt, og dog ikke nøgen.

»Et Løg jeg henter, og bider i,
»Saa vil jeg for Drotten mig vise;
»Jeg træder ei for ham fastende frem,
»Og nød dog endnu ei Spise.

»Min liden Hund! du følge mig skal.
»Det vil ei Regnar fordølge:
»Jeg kommer ei af Mennesker fulgt,
»Og heller ei uden Følge.«

Saa skyndte hun sig til Skibene ned,
For Konningehiertet at stæle.
Lokkerne hang, som det fagreste Guld,
Fast lige til hendes Hæle.

Bag Nettet svulmed den unge Barm;
Og Haarene med en Vidie
Var sammensnørt over fyldige Lænd,
Og viste den smækkre Midie.

Og i forfriskende Morgenstund,
Da Blomsterne dufted i Lunden,
Ad Kongen giøede den liden Hund;
Men Kraka tyssed paa Hunden.

Konning Regnar saare forundret blev,
Betragted den Lilievand;

Thi skøn hun var fremfor alle Mø'r,
Og stor var hendes Forstand.

Hun opfyldt havde Konningens Bud;
Han bad hende ned at gaae
I Skibet, i det lukkede Rum,
At drage sig Klæder paa.

Han bød hende, syet med Sølv ud,
Den skønneste Silkesærk.

»Tag denne! den vil klæde dig godt;
»Den er min Thoras Værk.

»Om Sømmen de hvide Fingre foer,
»Hun syede saa ufortrøden;
»Mig, Regnar, tappre Danskes Drot,
»Hun elskelig var til Døden.« —

»Ei tør jeg bære den Silkesærk,
»Som Thora Hiort dig gav;
»I kulsort Vadmél Kraka gaaer,
»Og vogter Geder ved Hav.«

Han bad hende: »Følg paa Toget med,
»Og vær min Venneviv!«
Hun svared: »Helten er ofte stærk;
»Men Sindet i ham er et Siv.

»Egen voxer i hundred Aar;
»Men i en eneste Nat
»Fuldvoxen alt i Mosen staaer
»Den prægtige Paddehat.

»Røgt først dit Ærind og gode Bedrift,
»Min ædelig Danerdrot!
»Og kom saa igien, hvis altid end
»Dig tykkes om Kraka godt.«

Han maatte lyde; det hialp ham ei,
At bede, den mægtige Mand.
End fiernt fra Skibet han kunde see
Paa Kysten den Lilievand.

I Nettet svøbt paa Klippen hun stod,
Og vinked til Kongen paa Sø.
Saa leged hun med sin liden Hund;
Han hørte den længe giøe.

Aslaug.

Kong Regnar drømmende ved Masten staaer,
Og stirrer, som en Støtte, hen paa Landet,
Hvor sidst han havde seet den væne Maard,
Men hvor han nu saae Intet uden Sandet.
Naar Bølgen sqvulpende mod Planken slaauer,
Naar Blæsten med dens Rislen sig har blandet,
Troer han fra Kysten end at høre Hunden;
I Maanen seer han Møens Haar fra Lunden.

Han gaaer til Sengs ned i det lune Rum,
Men kan den hede Sommernat ei sove,

Skiøndt, som en Vuggesang, det sagte Brum
 Bestandig lyder fra den nære Vove.
 Han siunge vil, men Mismod gjør ham stum;
 Han Fiskerpigens Yndighed vil love —
 Igiennem Døren Maanens Straale trænger,
 Beskinner Dragten, som paa Væggen hænger:

Den Silkesærk, som Thora Hiort ham gav,
 Og som han atter vilde Kraka skienke.
 »Mon ei hun vendte sig dybt i sin Grav
 »Ved paa min Letsind, Troløshed at tænke?
 »Fra Freias Sal hun saa mig, svag og lav,
 »At ville bryde Kiærlighedens Lænke.«
 Saa tænker han, men tvinger Hiertets Kummer;
 I aarle Morgenstund han faldt i Slummer.

Da Thora stod ved Hovedgierdet, skøn
 Og yndig, som i Elskovs første Dage.
 Sit Ansigt bøier hun mod Sigurds Søn,
 Og siger: »Regnar! hvorfor vil du klage?
 »Troer du, jeg kræver slig ubillig Løn
 »For mine korte, svundne Levedage?
 »Troer du, at dine Savn kan Thora glæde?
 »At Thora ved din Lykke skulde græde?

»Nyd du det Liv, som Nornen skienkte dig
 »I korte Frist; forstød ei Livets Goder!
 »Jeg veed, du ofte tænke vil paa mig;
 »Din Tapperhed er Ærlighedens Broder.
 »Ei Freias-Alfen er misundelig,
 »Ei mine Børn vil længer savne Moder,

»Ei Danmark Dronning, du ei Viv skal savne.«
Op springer Regnar, han vil Skyggen favne.

Da favner Kongen blot den lette Luft,
Med skønne Toners Lyd forsvandt den Døde.
I Rummet mærkes der en Rosenduft,
Paa Dækket straalér liflig Morgenrøde.
Han stiger op, at nyde friske Luft,
At køle sig; thi stærkt hans Kinder gløde. —
»Glæd dig, Kong Regnar! Søvnén gav dig Kræfter;
»Der er den Viking, som du leder efter.« —

»Af ingen Viking nu jeg vide vil.«
Han sætter sig ved Masten hen paa Dækket. —
»Hvad?« raabte Hadding, »har nu Elskovsspil
»Og Elskovsruus den stærke Regnar svækket?«
Det hørte Kongen; der skal mindre til
At faae i Helten Vredesluen vækket.
»Opspænder alle Seil, dem at indhente!«
Saadan man efter Duen seer en Glente.

Og kort var Kampen; Vikingen var stærk,
Men snart i Stævnet var han overvunden,
Og hvo ei faldt i Kampens hede Værk,
Blev Regnars Træl, og han blev lænkebunden.
Og Regnar stormed i sin Pandstersærk,
Som var al Mildhed af hans Barm forsvunden.
Nu Havn blev søgt, som Konningen befalte;
Derpaa forbittret han til Hadding talte:

»Du er min Maag, for slet ei fór mit Sværd,
»Derfor i Tvekamp fór mit Sværd du bløde!

»Du har bebreidet mig min Elskovsfærd,
»Som Nidingsværk; det du med Livet bøde!
»Min Helteroes er vel saa meget værd,
»At du den offres kan, som Ravneføde.« —
Ham Hadding fulgte, tog sin Drot paa Ordet;
Men Hadding faldt, og han blev ikke jordet.

Nu styred Regnar atter med sin Snekke
Til Lindesnæs igiennem Bølgen blaa.
De kasted Anker; fra det stille Dække
Paa Stranden han den væne Kraka saae.
Glad blev hun, monne Haanden mod ham række;
Mod Barmen trykt, den følte Hiertet slaae. —
»Følg mig! Jeg kan ei hiem til Leire drage,
»Og lade her min halve Siæl tilbage.« —

»Jeg følger dig, vil gierne med dig flytte;
»At du mig ærligt lover, nu jeg veed.«
Saa gik hun ind i Fiskerfolkets Hytte,
At sige dem til Afsked streng Besked:
»Min Usselhed jeg snart nu skal ombytte
»Med Høihed og med Dronningherlighed.
»Bedrøvelsernes Bolig jeg forlader.
»Jeg veed, I dræbte mig min Fosterfader.

»Men Heimers Død vil jeg dog ikke hevne,
»En blodig Daad ei standse skal min Iil.
»Jeg kunde, hvis jeg handled efter Evne,
»Jer hænge lade strax i Strandens Piil;
»Men Straffen jeg til Guderne vil levne:
»De skienke jer ei meer et naadigt Smiil!

»Af eders Fremtidsdage her paa Stranden
»Den ene værre vorder, end den anden.«

Regnar var glad; af alle stolte Seire
Den over Kraka gjorde meest ham stolt.
Da han med hende kommen var til Leire,
Blandt sine Jarler han sit Bryllup holdt.
Vel Kraka bad tre Nætter ham at feire
Med Tak til Frei, som havde Glæden voldt.
»Hvis ei,« hun qvad, »det Faderglæde koster;
»Thi Brusk i sine Been kun faaer mit Foster.«

Gid Regnar følge vil det Raad, han faaer!
Men hun vil Eet, og Kongen vil et Andet.
Et Svendbarn fødte hun ham før et Aar,
Som Ivar kaldtes, overøst med Vandet.
Stor blev han, skøn, men slet paa Foden gaaer;
Paa Stænger bæres han omkring i Landet.
Men skøndt til denne Hielp han daglig trænger,
Som Kæmpe skød han stærk fra sine Stænger.

Og Kraka skienkte Regnar flere Børn
I Tidens Løb, som monne Styrken hærde;
Den anden Søn, hun fødte ham, hed Biørn,
Den tredie Hvitsærk, Røgnvald hed den fierde.
Dog Livet var for dem ei uden Tiørn;
Thi Røgnvald alt for tidligt var paa Færde:
Skøndt Regnar havde ham til Helt opdraget,
Ved Hvitaby han stred, og faldt i Slaget.

Med Uplands Drot, Kong Eisten, Regnar leved
I Venskab, og for Pagten at forøge,

En Sommer mellem dem var aftalt blevet:
Hinanden ofte vilde de besøge.
De følte sig dertil af Hiertet drevet.
Sig Eisten qvæged under Siællands Bøge;
Af svenske Miøden funkled Regnars Øie
Ved Odins, Thors og Freiers Kæmpehøie.

Engang i Upsal, da Kong Regnar sad
Hos Eisten i den ældste Kongehal
Med svenske, danske Kæmper, Rad i Rad,
Og havde lyttet til den gode Skiald;
At tale med ham ene, Kongen bad,
I Kamret, hvor ei hørtes Larmens Giald.
Da der de stode, Drotterne for Nord,
Til Regnar Lodbrok lød Kong Eistens Ord:

»Jeg mærket har, og ikke til min Sorg,
»At naar du er i Upsal her som Giesten,
»Da kommer gierne ned skøn Ingeborg,
»Min Datter, fra sit Jomfrubuur til Festen.
»Du gierne seer min Datter paa min Borg,
»En snild, oprigtig Ægtemand for Resten.
»Men siig oprigtig! du det bedst bedømmer:
»Mon sig sligt Ægteskab Kong Regnar sømmer?«

Kong Regnar taug, og rødmed; ei af Skam,
Thi allermeest han haded Skammens Farve.
Hans Hu blev ikke længe rolig tam,
Taalmodighed hos ham blot var en Larve;
Saa hidses Havet op ved Vindens Glam,
Af Sigurd Ring han monne Vreden arve.

Han Eisten spurgte med et Ansigt fremmed:

»Troer du, sig Regnar Lodbrok har beskæmmet?« —

»Beskæmmet ei; det har jeg aldrig sagt,

»Vor Giesteven vi ei fortørne ville.

»For Kongens Slegfred tidt har Helten Agt,

»Mangt Kongebarn blev født ham af en Frille.

»Desuden har dig ogsaa Kraka bragt

»I Hallen Glæde med sit sieldne Snille.

»Men bedre, Konning Regnar! er dog bedre.

»Glem ei, du stammer ned fra store Fædre!

»Et Trællebarn til Dronning, var dog slemt.« —

»Hvo«, raabte Regnar, »tør dig Sligt fortælle?

»Du har dog, Konning Eisten! ikke glemt:

»Tidt sælges Heltefanger os som Trælle.

»Og mangan Bonde, stærkt af Nøden klemte,

»Som alt for mange Børn alt monne tælle,

»Udsatte sit, det blev af Trællen fundet,

»Blev hans — og Odelsbyrden var forsvundet.«

Dermed han reiste sig, han Afsked tog,

Men ikke rakte de hinanden Haanden.

Nu ogsaa Konning Eistens Hierte slog

Forbittret, og han opbragt var i Aanden.

Han i sit Haab om Regnar sig bedrog,

Saaledes brat sig reiste Tvedragtsvaanden.

»Jeg bød min Datter ham, mig kjær som Livet,

»Og Kurven stolt har Regnar hende givet.«

Tilbage reiste Regnar, stum af Harm,

Og satte sig i Hal i gamle Sæde;

Men Krakas Spøg og Sønneflokkens Larm
Tilbagebragte ham ei gamle Glæde.

Hun slynged om hans Hals sin Liliearm:

»Tal til mig, Regnar! eller jeg maa græde.

»Hvad er der hændt dig?« — »Intet!« — »Saa betving

»Din Harm! Hvad siger Eisten? — »Ingenting.« —

»Du vil ei melde mig, hvad han har sagt?

»Velan! saa maa jeg selv dig det vel sige:

»Han dadled dig, fordi du havde bragt

»Saa ringe Dronning til saa stolt et Rige;

»Sin Datter bød han dig: det var hans Agt,

»Du dine Sønners Moder skulde svige;

»Men du blev tro, hvad alt jeg forud vidste,

»Og det fik Venskabsbaandet til at briste.«

Forundret Konning Regnar hørte paa

Sin Hustrues Ord. »Hvo har dig det berettet?« —

Hun qvad: »Mon ikke du i Vindvet saae

»Tre Fugle, da du med Kong Eisten trætted?

»De fløi til mig igiennem Luften blaa:

»En sort, en hvid, den tredie farvespættet.

»Den sorte hist endnu i Træet sidder;

»Og jeg har lagt mig efter Fugleqvadder.

»Men græm dig længer ei, min Herre prud!

»Thi viid: din Hustru passer sig til Manden;

»Og du har ikke valgt en ringe Brud

»Af Terneslægten eller Trællestanden.

»Paa Lindesnæs jeg gik i Blæst og Slud,

»Og maatte vogte Geder vel ved Stranden;

»Men Qvinden, Gubben der, som høit jeg hader,
»Var ikke Moder mig, saa lidt som Fader.

»Min Fader var en stor og mægtig Helt
»Ved Rhinens Bred, vel kiendt af Svensk og Dane;
»Thi Rygtet til Mælar og danske Bælt
»Udbredte sig om Sigurd Fofnersbane.
»Som Skioldmø sov min Moder tidt i Telt;
»Men dette Navn — det kunde du ei ane,
»Dog ofte vil med Roes det nævnes atter
»Af Sagas Mund: Brynhilde, Budles Datter.

»Vent ei af mig en lang Fortælling om
»Forfædres Daad! slukt er mig denne Stierne.
»Jeg var et lidet Barn, da hid jeg kom
»Med Heimer i hans Harpe fra det Fierne;
»Men hvad jeg mindes, hvad jeg veed derom,
»Det, kiære Husbond! jeg fortæller gierne:
»Min Faders Navn var Sigurd Fofnersbane,
»Han Dragen vog, sin Hest han kaldte Grane.

»I Frakland kom han til et Field engang,
»Hvor høit han Ilden saae mod Himlen flamme;
»Men Ild ei gjorde Sigurd Veien trang,
»Ild, Vand og Jord var Eet ham og det Samme.
»Paa Hesten han sig over Luen svang;
»Saa lidt som Sleipners, var dens Fødder tamme.
»I øden Borg han dristigt sig mon vove,
»Der saae han brynieklædt en Skioldmø sove.

»Han Skioldet tøg, som trykte hendes Arm,
»Da vaagned hun, som af en Trolddomsdvale.

»Hun takked ham, som endte hendes Harm,
»Og bød ham strax til Giest i sine Sale.
»For Heltens Skønhed svulmed hendes Barm,
»For hendes hans; han hørte hende tale:
»»Jeg er Valkyrie, mig Odin straffed;
»»En Kæmpe, ham forhadet, jeg Seiren skaffed.«»

»I trende Nætter blev Kong Sigurd der.
»Vel Sagnet gik, at mellem ham og hende
»Paa Bolsteret var lagt et draget Sværd;
»Men, Regnar! ærligt maa jeg dig bekiende:
»Din Aslaug blev en Frugt af denne Færd.
»Bort reiste Sigurd, søgte sine Svende.
»Min Fødsel dulgtes, skulde blot forties,
»Til Sigurd og Brynhilde kunde vies.

»Men da han siden til Kong Giuke drog,
»Og saae hans Datter, Moderen Grimhilde
»Min bolde Fader med en Søvn torn slog,
»For hans Erindring plat ham at forspilde.
»Min Moder ikke troløs han bedrog;
»I Trylledunst mon Hexen Sindet hilde.
»Nu fulgte Sigurd atter Lyst og Lune,
»Til Hustru tog han Datteren Gudrune.

»Brynhilde sad igien paa fierne Slot,
»Af Luer krandsat, uden Ægtemage,
»Og taalte roligt første Brudgoms Spot,
»For stolt til ynkeligt sig at beklage.
»Skal om en Beiler end hun tykkes godt,
»Maa han ei frygte Flammerne, som brage;

»Ei true maa ham Ilden eller smerte,
»Kun giennem den gaaer Vei til hendes Hierte.

»Gudrunes Broder har til Færden Lyst,
»Men har dog ikke Mod til den at prøve.
»Da siger Sigurd til ung Gunnars Trøst:
»»Jeg følger dig, vi vil ei længe tøve.
»»Jeg møder Ilden med et modigt Bryst,
»»Skiøndt man har sagt: Ild skrækker selv en Løve.
»»Jeg, Gunnar! i din Skikkelse vil handle;
»»Din Moder maa mig først til dig forvandle.

»»Jeg veed, hun kan; troldkyndig er hun jo.
»»Som Gunnar vil jeg for Brynhilde træde,
»»Jeg trodser Ilden, vinder hendes Tro,
»»Og, Broder! du dig skal ved Seiren glæde.
»»Thi atter hiemme her i Giukes Bo
»»Som Sigurd finder jeg mit gamle Sæde;
»»Jeg atter Sigurd er, du Gunnar atter,
»»Min Viv er Gudrun, din er Budles Datter.« «

»Og saadan gik det, saadan Sigurd vandt
»Til Gunnar, Svogeren, sin egen Qvinde;
»I Gunnarslarven han Brynhilde fandt,
»Og hun lod sig af samme Trolddom blinde.
»Med Gunnar hun som Hustru sig forbandt,
»Og Sigurd hende kaldte Svigerinde.
»Hvordan dem Elskov havde før forbundet,
»Det var en Drøm, som ganske var forsvundet.

»Men Grimhild, Hexen, har sin Datter sagt,
»Hvordan engang hun Sigurd har bedaaret;

»Hvordan Gudrunes Mand har Gunnar bragt
»Sin egen Brud, glemt, inden endt var Aaret;
»At ham med Gunnars Aasyn, Gunnars Dragt
»Har Hesten Grane giennem Ilden baaret;
»At reent Grimhilde slørte dem Forstanden,
»Saa Sigurd, Brynhild havde glemt hinanden.

»Engang da begge Dronningerne gik
»Til Floden ned, for fine Liin at tvætte,
»Som end i Landet var en gammel Skik,
»Om Stedet, hvor de stod, de kom i Trætte;
»Hver vilde staae, hvor frisk hun Bølger fik,
»Vredt om hinandens Rang de gik i Rette.
»»Du««, raabte Gudrun, »»maatte Sigurd miste
»»For min Skyld; jeg staaer her ei som den Sidste.««

»Men knap har Gudrun talt, før Rosen foer
»Af Brynhilds Kind, dog strax igien den brændte.
»Besindelsen igien ved Gudruns Ord
»Hun fik, Hukommelsen tilbagevendte.
»At Sigurd hende sveg, hun sikkert troer;
»Hun tvivler ei derom, han hende kiendte.
»Ved denne Kiv Ulykken blev opdaget,
»Og Hevn og Myrden fulgte Tordenslaget.

»Vildt raste Vreden i Brynhildes Bryst,
»Hun elskte Sigurd høit, hun høit ham haded.
»Hans Elskov før var hendes bedste Lyst;
»Nu vil hun see hans Liig i Blodet badet.
»Et stakket Foraar, en elendig Høst!
»Bleg rakte hun sin Frænde Sværdebladet:

- » » Tag dette Staal, stød det i Sigurds Hierte!
» » Med Smerten lindres kun Brynhildes Smerte. « «
- » Og med det samme Staal, som Sigurd vog,
» Hun traf sig selv, da Heltens Liig hun kiender.
» Derpaa sit Guld hun af sit Giemme tog,
» Og deelte det imellem sine Frænder.
» Blodfarvet Telt man over hende slog;
» Men da paa Baalet Sigurds Legem brænder,
» Halvdød hun stiger op, stærkt rinder Blodet,
» Dog først med Livet selv hun taber Modet.
- » I denne Nød den gode Heimer Skiald,
» Til hvem jeg var betroet som ganske liden;
» Som gierne vilde redde mig for Fald,
» Da det saa voldsomt gik i Kæmpestriden;
» Som aldrig nærmed sig Grimhildes Hal,
» Men haded hendes Ondskab, hendes Viden —
» Han monne sig en Harpe sammenlime,
» Hvor Glutten laae, som Blomsten i sin Kime.
- » Sangbunden tømred han dertil saa stor —
» Han var en Smed, hvis Kløgt ei havde Lige —
» At deri lægges kan det spæde Noer,
» Og deri giemte han mig lille Pige.
» Der, som en Fugl, jeg fik mit Vand, mit Foer;
» Han spilled for mig, naar jeg vilde skrige.
» Paa Ryggen Skialden bar mig bort i Harpen,
» Og drog til Nord; hans Frænder boe ved Sarpen.
- » Han kom til Lindesnæs, han steg i Land;
» Men, fremmed der, omkring han maatte lede.

»Da traf han paa en skummel, hæsliq Mand,
»Som boede med sin Viv paa Spangarhede.
»Sin Hemmelighed ei han dølge kan;
»Han tog mig lille Dyr ud af min Rede.
»Det var et Syn, som Hierter kunde smelte
»Til Ynk og Hielp i Guder og i Helte.

»Men Aki var af Guderne forladt,
»Den grumme Røver sig i Blodet bader;
»Han slog ihjel ham i den første Nat,
»Og plyndred Liget af min Fosterfader.
»Mig ogsaa Kniven var paa Struben sat;
»Da redder Grima mig, hun Barnet mader.
»Hun sulted mig dog tidt, mig Hug har givet;
»Men den, som frelste mig, jeg skienkte Livet.

»Nu maatte jeg fra spæde Barndoms Aar —
»En stærk og ganske vakker Glut for Resten —
»Alt vogte Grimas Geder, Lam og Faar.
»En Sky paa Himlen foer engang i Blæsten;
»Men pludselig den over Stranden staaer,
»Det var en Qvindeskikkelse paa Hesten,
»Steg af i Luften, Hielmen havde Vinger,
»Paa Marken hun sig ned til Barnet svinger.

»»Jeg er din Moder, du Brynhilde seer,
»»Sigurd din Fader var, jeg Budles Datter.
»»Nu vredes Odin ikke paa mig meer;
»»Valkyrie blev jeg efter Døden atter,
»»Til Valhal sender jeg ham Helte fleer.
»»Dog — Guddomslivet Barnet ikke fatter;

» » Men bryde skal jeg dig din Trællelænke,
» » Jeg Skiønhed, Magt, min Datter! dig vil skienke.

» » Ei Storm skal blæse dine Hænder blaae,
» » Ei Kuld dig rynke, Sol dig ei skal brune;
» » Beskyttet du paa Næssæt her skal gaae,
» » Som sad du i dit Jomfrubuur, det lune.
» » Paa Fuglens Qvidren skal du dig forstaae.
» » Din Moder læser Evighedens Rune:
» » En skøn og mægtig Drot til dig skal beile,
» » Som Brud du skal med ham fra Stranden seile.

» » Farvel! og græd ei over Modersavn,
» » Min Aslaug! Kraka hedder du jo ikke.«
» » Saa tog Valkyrien mig i sin Favn,
» » Saae paa mig med usigelige Blikke:
» » Naar hist du sidder nu i fremmed Havn,
» » Og feirer Høitid, hylder Dronningskikke,
» » Og naar du dette Sagn din Drot fortæller —
» » Hvis han dig ikke troede, taug du heller.

» » Men til Beviis paa, du har Sandhed sagt,
» » Saa lad ham vide, naar han fritter nøie:
» » Den næste Søn, du faaer til Verden bragt,
» » Ham skal du kalde: Sigurd Orm i Øie.
» » Sligt Tegn jeg har i Drengens Øie lagt;
» » Det tyder paa hans Herkomst, paa den høie,
» » Thi Regnars Søn han vorde skal som Dane,
» » Men Dattersøn af Sigurd Fofnersbane.«

Saa taled Aslaug, og hun talte sandt;
Hun fødte Drengen, og blev ikke bange,

Da i hans Øie, stort og blaat, hun fandt
En lille mørkebruun og bugtet Slange.
Sigurd sin Faders Heltehierte vandt,
Og Moderhietet strax han monne fange.
I Kampen blev han Helt, den Stærke, Vilde,
Og hans Valkyrie — det var Brynhilde.

Da Ragnar ham en Ring forære vil
I Navnefæste, bød ham Gyldenkrandsen,
Da vendte Drengen trodsig Ryggen til,
Og greb paa Børneviis ei efter Glandsen.
Tidt mored Ragnar sig med dette Spil;
I Drengen han beundred tidlig Sandsen.
»Min Viv!« han raabte, »du til Verden bragte
»En dristig Helt, som Guldet vil foragte.«

Erik og Agnar.

Snart Krigen udbrød
Mellem Danmark, Sver'g.
Saadan udvoxer fælt
Til Trold en Dverg;
Af den Tvedragts-Rod,
Som en Kiv kun var først,
Spired Sværdslags-Storm
Og blodige Tørst.

Og de rusted sig stærkt,
Med hinanden i Tvist,
Konning Regnar her,
Konning Eisten hist.
Og som Hrolf engang
Med Kæmperne bold,
Bragte Regnar sin Hær
Til Fyrisvold.

Og hans Sønner var med;
Mellem dem var der to,
Som i vældigste Kamp
Beständig loe;
De var Tvillinger født,
Og som Bladet ved Blad,
Een den Anden saa liig,
Man ei skiller dem ad.

Og som Legemet liigt
Fra Isse til Hæl,
Saa var Brødrenes Siæl
En eneste Siæl.
Hvad der følt var og tænkt
Af Agnars Sind,
Det paa selvsamme Viis
Faldt Erik ind.

Og saa voxte de til
Udi Leireskov,
Spiste sammen af Fad,
Og tilsammen de sov,

Skued sammen i Qvæld
Fuldmaanens Blod,
Svømmed sammen i Hav,
Naar Sol opstod.

Da de ældre blev,
Saae de sammen en Mø,
Der var deilig og blid,
Paa Siællands Ø;
De forelskede blev,
Nidkiære dog ei.

»Vi kan sammen ei gaae
»Ad Elskovs Vei.

»Thi hvad Een har kiær,
»Faaer den Anden jo kiær;
»Og en eneste Viv
»Kan ei ægtes af hver.
»Det kun bragte Fordærv,
»Det kun skiller os ad.
»Slig Kiærligheds Frugt
»Blev Broderhad.

»Elskov, farvel!
»Jeg betaler dig ei
»Med Broderforliis.
»Kom, Thor! for Frei.«
Og saa vendte de bort
Fra den Mø deres Sind,
Og kyssed hinanden
Paa Broderkind.

Og da Krigen udbrød,
Med Brynier blaae
Og med Hielmene blaae
Man i Marken dem saae.
Og de lysbrune Haar
Fra Hielmene flød,
Og i Øinenes Ild
Stod Skræk og Død.

En Blanding saa sær
Af Regnars Mod
Og af Thoras Siæl
I Øinene stod.
De gik siungende frem
I Ungdomskraft
Med Sværd og med Skiold
Og med Landseskraft.

I Kong Eistens Hær
Var en rasende Tyr,
Som var helliget Thor
Og Asa-Tyr.
Hvor den kom med sit Horn,
Den Heltene traf.
Begge Brødrene vil
Bringe Tyren Straf.

Steds brølte den høit,
I Marken det gialdt;
Og Sebelia den
Blev af Eisten kaldt.

Erik mødte den først;
Men giennemtrængt
Af dens Horn, blev hans Liig
I Marken slængt.

Da nu Agnar sin Vens
Dødsskiebne saae,
Han ei kæmpede meer,
Men stille mon staae.
Og med Arm over Kors
Det brølende Dyr
Han ventede, og qvad:
»Stød nu kun, Tyr!

»Hvad Erik er hændt,
»Mig hændes maa.«
Men den studsende Tyr
Lod Helten staae;
Thi han ligte det Liig,
Der var nys kastet hen,
Saa Sebelia troer,
Det er Agnar igien;

At sig Liget har reist,
Hiin Kamp at fornye.
Thi vendte den Ryg,
Og i Skræk monne flye.
Men da Slaget var endt,
Meer Agnar ei slog,
Man den drømmende Helt
Til Fange tog.

Og for Eisten bragt,
Lød Konningens Ord:
»Hugprudeste Svend!
»En Lyst for Thor!
»Dig skienkes dit Liv,
»Det til Fremtid bevar.«
Men roligt og stolt
Var Agnars Svar:

»Min Broder er død,
»Fostbroder mig;
»Hidbringer fra Mark
»Ung Eriks Liig!
»Han blev stanget ihjel.
»Jeg, som han, var kiæk;
»Men din Nidingetyr
»Løb bort af Skræk.

»Hvad Erik er hændt,
»Mig hændes maa.
»Lad da Helte med Spyd
»I Marken staae,
»Bringer hid hans Liig,
»Mig kaster paa Staal!
»Jeg drikker med ham
»Den beske Skaal.«

Man Eriks Liig
I Marken ei fandt;
Men Agnars Blod
Fra Spydene randt.

Da blev Himlen mørk,
Man Regnbuen saae;
Og paa Kærren sad Thor
Med Hamren blaa.

Og en deilig Alf
Til Jorden foer;
Det var Eriks Aand,
Nedsendt fra Thor.
Alle Kæmper grandt
Ham i Luften saae;
Han til Agnar kom,
Som paa Spydene laae.

Og han kyssed hans Mund,
Og han tog ham i Favn.
Da fra Hærene høit
Lød Heltenes Navn.
Da man saae dem i Luft,
Hver stærk og stor,
Paa den lynende Vogn
Hos Asa-Thor.

Ivar Beenløse.

Næste Dag paa Fyrisvold gientog man Slaget.
Eisten med har Tyren taget,
Af dens Vraal man hørte Braget.

Dobbelt stærkt og græsseligt i Dag den brølte.
Ei de Danskes Mod den kølte;
End ei Virkningen de følte.

Tyrens vilde Hyl forrykte dem Forstanden;
Manden vender sig mod Manden,
Danske slaae ihjel hinanden.

Ivar byder Hæren ei forsagt at vige,
I et fælles Raab tillige
Tyrens Hyl at overskrige.

Ivar paa sin Baar sin Bue tog i Hænder,
Sigtet han mod Tyren vender,
Pilen den i Panden sender.

Buens Træ som Staalet klang, da Pilen ilede;
Ivar, da den dybt sig kiled,
Fro fra sine Stænger smiled.

Snart Sebelia stod af Blodet ganske blindet;
Da forryktes dem ei Sindet,
Øiet saae, da faldt dem Bindet.

Fienden viger brat for skarpe Sværd tilbage.
Tyren kan ei meer, som Drage,
Tryllebrølene gientage.

Dog til Flugt endnu den ikke lod sig tvinge.
Ivar paa sin Heltevinge
Lod til Brøleren sig bringe.

»Kaster mig«, han raabte, »høit fra Baar paa Dyret!
»Den, som Pilens Flugt har styret,
»Knækker Ryggen i Uhyret.«

Som et Barn saa let han sad paa Baarens Grene;
Men saa tung som Fieldets Stene,
Brød han alle Tyrens Bene.

Da var Slaget endt, og da var Seiren vundet;
Eisten havde Døden fundet,
Regnars Børn ei havde blundet.

Gnister foer fra Blikket; Sigurd Orm i Øie
Raabte: »Naar det drøftes nøie,
»Maae vi os for Ivar bøie.

»Krøblingen i Dag tilkommer høiest Ære;
»Uopnaaet han vilde være,
»Hvis hans Been ham kunde bære.

»Tak for Ivars Lamhed maae vi Guder sige;
»Ellers blev i Danmarks Rige
»Knap en Kongesøn hans Lige.«

Ivar meldte: »From du ham paa Kinden klapper,
»For din Broder var saa tapper,
»Mens du ham i Øret napper.

»Vogt dig, du, som daglig nu til Kæmpe voxer,
»Men som end ei stanger Oxer!
»Øieslangen ogsaa voxer.

»Øiensskalkhed for en Helt kun lidet duer.

»Den er taabelig, som Fluor

»Blot i Elephanter skuer.«

Hæren hørte Drottens Røst, og slog paa Skiolde:

»Alle vi med Ivar holde,

»Viis i Fred, i Kamp den Bolde!«

Sigurd bød Forsoningshaand, den unge Vilde:

»Ei du skal din Viisdom spilde;

»Det var ikke meent saa ilde.«

Haslidalen.

At vandre mod Syden, som Rigernes Stifter,

Med stærke Bedrifter

Udmærke sin Vandring,

Og tvinge det sydlige Land, til Forandring,

Det havde Normanner for Skik;

Og Regnarsønnerne gik.

Dem Faderen gierne lod drage mod Syden,

Hvor Skioldenes Bryden,

Hvor Pandsernes Kløven

Paa Kraften fra Nord gav forfærdeligt Prøven.

Men Bragi, som styrker til Mod,

Neddypper ei Harpen i Blod.

Han dvæler ei længe ved mylrende Skarer
Af stærke Barbarer
Med Modet i Eie,

Der brugte de sydlige Floder som Veie,
Og hvor de med Sværdet drog frem,
Snart gjorde sig Landet til Hiem.

Om Stæder, om Byer, om Klostre, der brændtes,
Om Qvinder, der skiændtes,
Om Helte, der dræbtes,
Om Oldinge, Børn, der i Fangenskab slæbtes,
Om Blodtørsten tier min Sang,
For den har ei Strængene Klang.

Og Kæmperne her var ei storligen bedre:
Som vældige Fædre,
De Landene søgte;
Med Nøden og Døden og Faren de spøgte;
Bestænkte med Fiendernes Blod,
De priste blot seirende Mod.

Da traf dem et Ry, som dem ei kunde more:
Carl Keiser, den Store,
Som mægtig mon stræbe,
Forbittret fem tusinde Saxer lod dræbe.
Blodstedet just kom de forbi
Paa Thyninger-Skovenes Sti.

Til Kamp imod Carl de sig følte for svage;
Da bleve de spage,
De hørte paa Præsten,

Som præked i Skoven i Regnen og Blæsten
For omvendte saxiske Flok,
Som sadde paa Stenenes Blok.

Nu Danskens omringes af Frankernes Skare.
Fra truende Fare
Dem frelser en Ridder;
Paa sneehvide Ganger han stolteligt sidder,
Hans Hielm og hans Skiold er forgyldt,
Knap Ungdommens Aar har han fyldt.

Han hører dem tale — da lytter han nøie,
Da Taaren i Øie
Ham pludseligt tindrer;
Sin tidlige Barndom sig Helten erindrer.
Han raaber: »Angriber dem ei,
»Lad Danskens bortdrage sin Vei!«

Da undrer sig Ivar, til Ridderen siger:
»I fremmede Riger
»En Ven vi har funden.
»Maaskee du med Danmark alt før var forbunden?
»Thi Sproget, det taler jo du.« —
»Ja,« sukked den Ridder, »—endnu!

»Men spørg mig ei mere, lad af med din Fristen!
»Thi jeg er en Christen,
»I Hedninger ere,
»Forskiellig vor Tro og vor Drot og vor Ære.
»Jeg kæmpe mod Hedninger maa;
»Men eder skal Franken ei slaæ.«

Saa sporer han ivrigt sin Hest, og forsvinder
Med glødende Kinder,
Med viftende Handske.
Hvo er dog den fremmede Helt? Holger Danske!
Han tiener i Keiserens Hær,
Men løfter mod Dansken ei Sværd.

Nu droge de fort giennem Landene vide;
Dem lyster at stride,
Dog ikke ved Rhinen,
Thi vante til Øllet, foragte de Vinen.
Mod Bierget gik Vandringen snel;
De standsed ved Sveitsernes Field.

Ei funde de Fieldets Indbyggere dorske,
De Svenske, de Norske
See Klipper og Vandet;
De tykkes sig bragte til Fædrenelandet.
Kun Skoven ved Fieldenes Rod
Meer frodig og blomstrende stod.

Og da de nu komme til Hasli, til Dalen,
Da hørte de Talen,
Og den var ei fremmed;
Da syntes dem alle, de droge til Hiemmet.
Her Sproget i Fieldenes Vang,
Som Sproget i Norden, dem klang.

Beslægtede Gother, hvis vandrende Fædre
Her funde det bedre,
Da Hungeren trued;

Udvandrede Landsmand i Hyrden de skued.

Men Hyrden ei Kampen forstaaer;

Hans Ko nu paa Fieldene gaaer.

Og derfor dem Drotten fra Borgen mishandler,

Hovmodig forvandler

Til Trælle dem næsten;

Thi daglig hans Knegt var i Hytterne Giesten,

Og tømte dem Bøtten, og loe,

Naar Hyrden har malket sin Ko.

Det hørte Kong Regnars fortørnede Sønner:

»Jeg Giestfrihed lønner

»Med Hielp for den Svage.

»Hiin Borg vi med stormende Haand skal indtage.

»Nu, Hyrde med nordiske Skiæg!

»Hent Fædrenes Breide fra Væg.«

Saa stormed de Borgen, og Lykken sig vendte,

Thi Hyrderne brændte

De biælkede Mure.

De Fædrenes Sværde paa Panderne skure.

Snart Vifil har fundet sin Død;

Kong Ivar med Buen ham skød.

Da Ivar fra Trældom har Dalen befriet —

Vist aldrig fortiet

Det Sagn burde være —

Da saae han, til Nordens og Sveitsernes Ære,

Saa herligt i Drømmen et Syn,

Mens Natten opklartes af Lyn.

En Helt med sin Søn, og en Hyrde med Drengen
Han skued fra Sengen,
Han begge dem loved:
Thi Æblerne skød de fra Børnenes Hoved.
Han læste fra, Saga! dit Skiold:
»Med Hierterne trodser man Vold.«

Saa reiste de Helte ved Skioldenes Lyden
Mod biergede Syden,
Men fast som i Blinde;
Og Staden for Stæderne: Rom vil de vinde.
Dog Veien did kiende de ei;
Hvo viser dog Heltene Vei?

Da traf de paa Stien en udlevet Gubbe,
Som hvilte paa Stubbe
Med Staven i Haanden.
Dybt Veiret han drog for at komme til Aanden;
Thi vandret han havde saa langt,
Og Brystet i Gubben var trangt.

De spurgte: »Hvor kommer du fra?« Men han sagde:
»Tilbage jeg lagde
»Utallige Mile.
»Jeg kommer fra Rom, hvor nu hen I vil ile.« —
»Saa siig, da fra Staden du kom,
»Hvor langt har endnu vi til Rom?«

Da viste han Skoe dem, med Jernet beslaaet:
»Med dem er der gaaet.
»Jeg maatte mig skynde;

»See Jernene kun, hvor forslidte, hvor tynde!

»Det Par, som paa Ryggen du seer,

»Ei duer til Vandringen meer.«

Da Heltene hørte den selsomme Klage,

De droge tilbage;

For langt var dem Toget.

Men, Rom! du blev frelst af en Gubbe saa kroget.

For hielpsomme List og Forstand

Man roste den vandrende Mand.

Men Gubben sig atter paa Reisen begiver;

Ham Intet opliver,

Ham Intet kan glæde,

I Skoven om Natten man hører ham græde.

Fra Jorsal han vandred, fra Rom —

Til Dommedag flakker han om.

Afskeden.

»Jeg kieder mig i Fredens Færd,

»Aslaug, Aslaug!

»Det klinger i mit gode Sværd,

»Som hist paa Væggen hænger.« —

»Jeg hører ikke Sværdets Klang,

»Regnar, Regnar!

- »Naar Kraka før for Kongen sang,
»Klang Sværdet ikke længer.« —
- »Din Sang mig aldrig hiemme holdt,
»Aslaug, Aslaug!
- »End er ei Hiertebloodet koldt;
»Jeg kan Bedrifter øve.« —
- »Mig tykkes, at en Drot, som du,
»Regnar, Regnar!
- »Vel kunde sidde roligt nu;
»Dit Mod har staaet Prøve.« —
- »Som Ørnen hist, det Modet gaaer,
»Aslaug, Aslaug!
- »Imens den lever, Vingen slaaer
»Den over Fieldets Toppe.« —
- »Jeg negter ei, du est en Ørn,
»Regnar, Regnar!
- »Men Ørnen nu har faaet Børn,
»Som vel for den er oppe.« —
- »De skal ei overflyve mig,
»Aslaug, Aslaug!
- »Af dem du est forfængelig;
»Hver er din Kæledægge.« —
- »Saa siig mig da, hvad du har for,
»Regnar, Regnar!
- »Du veed, din Fryd var stedse vor,
»Vi nød den sammen begge.« —

»Til Bretland jeg med Hæren gaaer,
»Aslaug, Aslaug!
»Og der jeg Konning Ella slaaer,
»Hans Kongespiir jeg knækker.« —

»Men her jeg ingen Flaade seer,
»Regnar, Regnar!
»Hvad har du vel i Fiorden meer,
»End tvende store Snekker?« —

»Paa dem jeg bringer stærke Flok,
»Aslaug, Aslaug!
»To store Skibe, det er nok;
»Jeg kan de smaae ei lide.« —

»Men flere der dog være maa,
»Regnar, Regnar!
»I Fald du vil din Fiende slaae,
»Og mandigt mod ham stride.« —

»Jeg prøve vil et Eventyr,
»Aslaug, Aslaug!
»Som aldrig sig igien fornyer;
»Derom skal Skialde qvæde.« —

»Jeg holder dig dog ei derfra,
»Regnar, Regnar!
»Velan, min Ven! udrust dig da.
»Jeg hindrer ei din Glæde.« —

»Jeg tager med mit gode Spyd,
»Aslaug, Aslaug!

»Det viste mig sin Kraft og Dyd,
»Da Thoras Orm jeg giested.« —

»Tag ogsaa denne Silkesærk,
»Regnar, Regnar!
»Med gylden Søm, skøn Thoras Værk,
»Hvormed du Kraka fæsted.« —

»Hvad skal jeg med den fine Væv?
»Aslaug, Aslaug!
»Du veed, at ingen Kæmpe giæv
»Kom uden Skiold til Maalet.« —

»Den viet er i Maaneskin,
»Regnar, Regnar!
»Af Alferne til Seiren ind,
»Beskytter meer, end Staalet.« —

»Farvel! Til Bretland nu jeg gaaer,
»Aslaug, Aslaug!
»Snart atter Regnar see du faaer,
»Han skal i Kamp ei segne.« —

»Jeg græder ikke ved dit Savn,
»Regnar, Regnar!
»I Fald du blegner, vil dit Navn
»Dog ikke med dig blegne.«

Regnars Død.

Konning Regnar seiler fra Isefiord,
Hans diærveste Mænd var med ombord;
Men ei med prægtige Pandstersærk
Uddroge de til det stolte Værk:
Som Kongen, da Thoras Orm han vog,
De klædt var i Trøier og lange Brog.

»Vellystig er Britten, feig og blød,
»Og let ham bringe vi bratte Død;
»Men ikke sin Fiende kiende han skal,
»Før han er regnet i Trælles Tal.
»Snart Ellas Magt er os underlagt;
»Det er, som i Mosen en Sneppejagt.«

Saa droge de fort med frækne Mod;
Men Leireskoven saa skummel stod,
Og rysted paa Hov'det i Morgenstund,
Ei qviddred der Fugl, kun giøede der Hund,
Og Solen i Ansigtet var blodrød,
Som om den det trodsige Værk fortrød.

Og da de komme paa Dybet ud,
Ei fulgte dem Niord, den muntre Gud;
Ei blæste han stolt i de svulmende Seil.
Men Regnars Øie saae ikke feil:
Med skaldet Isse, med skelende Blik
Fru Ran ham i Møde paa Bølgen gik.

Hun vinkte Skade, som kom paa sin Hest
 Med flagrende Man, det var Østens Blæst.
 Og Snekkernes Master hun overreed;
 Som Pinde de brast i Bølgerne ned.
 Med Nød og neppe blev Mandskabet frelst;
 Og det saa Skade denne Gang helst.

Konning Ragnar var sig en Sømand god,
 Som sig paa Bølger og Blæst forstod:
 Med Roret han kæmped i skummede Vand,
 Saa Vraget løb op paa det bløde Sand.
 Han undgik Brændingen, Klippens Kant;
 De Andre Døden i Dybet fandt.

Hvi slugte dog Bølgen Ragnar ei?
 Hvi kæmped han sig til sin Smertes Vei?
 Hvi fandt han i stormende, hylende Hav
 Dog ei den prægtige Kæmpegrav,
 Der hvælver sig over utallige Been,
 Stærk, som den var bygget af Kampesteen?

Da meldte til Kæmperne Sigurds Søn:
 »Min Dristighed faaer sin fortiente Løn;
 »Men om vi paa Bretlands, Siællands Ø
 »Nu dør --- eengang skal vi alle døe.
 »For dristigt maaskee var mit Eventyr;
 »Dog Regnars Død skal vorde dem dyr.

»Hvad er det saa meer? I Aften vi skal
 »Hos Odin sidde tilsammen i Hal,
 »Og Skinkeskiver, paa Brikkerne lagt,

»Har selv Valkyrien Helten bragt;
»I Gaarden vi ned som Einheriar gaae,
»Og dræbte fra Døden igien opstaae.

»Men hvad jeg helligt beder jer om:
»Forraader mig ei, hvorfra jeg kom,
»Ei nævner for Briten Leires Havn,
»Og nævner mig ikke ved mit Navn!
»Ihiel maaskee kan mig Ella slaae;
»Mit Navn han dog ei skal at vide faae.

»Det var vel dristigt, oprigtig talt,
»Min Hustru meente, det var for galt,
»At troe, jeg med saa liden en Magt
»Fik Ellas Vælde mig underlagt.
»Jeg burde lyttet til Aslaugs Raad.
»Dog aldrig Regnar fortrød sin Daad.

»Hvis ei var tabt den anden Dromund,
»Var den ei siunken til Havsens Bund;
»I Fald den hele medtagne Magt
»Jeg havde til Englands Kyster bragt:
»Jeg frygted ei Ella meer med sin Hær,
»End Manden af Kiærringen et Mundsvær.

»Han speider altid ved Strandens Folk,
»Om Esping kommer og mindste Holk;
»Hvis med en Flaade jeg see mig lod,
»Sin Fare Nidingen strax forstod.
»Thi kom jeg med List; det gik Listen slet,
»Nu fanger han mig i mit eget Net.

»Han nærmer sig alt med sin Hær paa Strand,
 »Saa lader os kæmpe til sidste Mand!«
 Og mandigt strede de Helte fra Nord
 Mod Briternes Flok, tidobbelt saa stor;
 Saa sank de tilsidst, som Stiernens døer,
 Naar Skyer den dække med Taageslør.

Konning Regnar ei tilbage sig holdt,
 Var fremst i Rækkerne, høi og stolt.
 Han bar ei Brynie; men god og stærk
 Var under Koften hans Silkesærk,
 Som Aslaug selv havde viet ham ind
 Med Skovens Alfer i Maaneskin.

Derfor udøstes ei Regnars Blod,
 Endskiøndt han forrest i Rækken stod.
 Ham Døden har i Slagtingen glemt;
 Da blev han mellem Skioldene klemmt,
 I tunge Lænker for Ella bragt,
 Som feigt misbrugte sin Overmagt.

»Hvo est du?« spurgte Kongen ham nu;
 »Hvad søger paa Bretlands Kyster du?«
 Ham svared Regnar: »Jeg drog med en Drot,
 »En Viking, der tyktes om Striden godt.
 »Og jeg beklager hans Heltefald.
 »For Resten er jeg Kong Regnars Skiald.« —

»Hvad?« fnysed Ella ved Regnars Ord,
 I Ansigtet op ham Blodet foer;
 »Min arrigste Fiende du tiener fræk?« —

»Ja,« svared Regnar, »jeg var saa kiæk.
»Han Manges Fiende var meer, end din;
»Er ei din Ven han, saa er han min.« —

»Ha, slæber til Ormetaarnet ham hen!«
Skreg Ella bleg fortørnet igien. —
»Jeg gaaer«, qvad Regnar, »villig afsted;
»Lad blot mig tage min Harpe med!
»Den ligger hist i det knuste Vrag;
»Mig Regnar den gav paa min Fødselsdag.« —

»Din Dødsdag den indvie med Klang,
»Ved den du siunge din Svanesang!« —
Og roligt Regnar svared ham: »Vel!
»Ei bringer din Orm mig dog til Hel.
»Thi hvis din Trusel jeg ret forstaaer,
»Til Taarnet jeg nu og til Døden gaaer.«

Konning Ella kalder sin Foged i Løn,
Og siger til ham: »Min kiære Søn!«
(Thi saare godt han sin Bøddel led,
Der var mellem dem Fortrolighed),
»Min Søn! fra Frygten du mig befrie!
»Du har dog i Stand din Hønsesti?«

Ved Hønsestien Kong Ella forstod
Et mægtigt Taarn, som han mure lod;
Og Hønsene, som man deri fik at see,
Var spraglede giftige Slanger tre,
Som giemtes der under Jernets Rist
Til Fangernes Piinsel og Hiertebrist.

Ham svared med Griin den skumle Mand:

- »Jo, Hønsestien er godt i Stand.« —
- »Saa tag da nu Fangen med dig derned;
- »Men, Radbert! brug din Forsigtighed:
- »Ei Ormene strax ham bide maae,
- »Af Angest først maa ham Hiertet slaae.

- »Og skiult bag Hullet paa Taarnets Muur,
- »Opmærksom ligge du da paa Luur,
- »At høre, hvad han i Nøden har talt,
- »Før Dødens Isnen har Liget svalt!
- »Læg Mærke vel til hans Svanesang!
- »Jeg negter dig ikke, min Barm er trang.

- »Paa dig, Ven Radbert! stoler jeg trygt.
- »Jeg negter dig ikke, jeg har en Frygt,
- »At Manden, som nu i Taarnet skal døe,
- »Er Konning Regnar fra Siællands Ø.
- »Jeg kiender ei Fangen; dog han seer ud
- »Ei som en Fange, men som en Gud.

- »Hvis det er Regnar, da Naade ham giv!
- »Thi uskatteerligt er mig hans Liv.
- »I evigt Fængsel han sidde maa
- »Ved slette Kost i den skumle Vraa,
- »Men ei udslettes af Levendes Tal;
- »Sit usle Liv han beholde skal.

- »Thi han har Sønner ved danske Bælt,
- »Og hver en drabelig, stridbar Helt.
- »Og Riget er stort, og Magten er stor.

»Jeg frygter, de komme fra Isefiord,
»Naar dem berettes Faderens Død;
»Da bringe de mig selv Qval og Nød.

»Men har jeg Regnar først i min Vold,
»Da bruger jeg ham som mit bedste Skiold:
»Han sidder i evigt Fangenskab,
»Og trues med Piinsel og Livets Tab;
»Ei vove sig Sønnerne meer paa min Kyst,
»Faae til Bedriften kun ringe Lyst.«

Nu bragtes Regnar i Taarnet ind.
Der sad med Haanden han under Kind;
Nys hele Nordens mægtigste Mand,
Og nu en Træl ved en Krukke Vand.
Og Slangerne saae han i Jernets Buur
Af en forfærdelig Jettenatur.

Imedens rolig han sidder der,
Dem Vreden gav stærkere Farveskiær;
Sig Kroppen vandt i den skønneste Bugt,
Men damped en vammel Desmerlugt.
De stirred forbittret paa Helten, som kiæk
I Krogen betragted dem uden Skræk.

Da Konning Regnar sin Harpe tog,
Med øvet Haand han Strengene slog.
De lytted med Øine som gloende Kul,
Og Fangevogteren i sit Hul.
Da Regnar Lodbrok med rolig Taal
Sin Dødssang qvæded, sit Krakamaal.

»Stærke svunge vi Sværdet,
 »Striden var uforfærdet.
 »Skibet til Nidaros seiled,
 »Blind til Bruden vi beiled.
 »Ulven og Biørnen hun sendte,
 »Selv en Biørn, Ulvinde;
 »Fra den mandige Kvinde
 »Manden med Haan sig vendte.

»Stærke svunge vi Staalet,
 »Modigt os kæmped til Maalet;
 »Borguhyret vi sloge,
 »Thora til Brud vi toge.
 »Da jeg Qvæleren qualte,
 »Thora ved Fredens Arne,
 »Fylgie fra Sesvarne,
 »Kiælen mig Lodbrok kaldte.

»Sagte da hvinede Sværdet;
 »Thora det gjorde forfærdet.
 »Stierneskuddet hun ligned,
 »Huldt min Himmel velsigned.
 »Snelt sig slukte min Stierne;
 »Alt gienstraaler den atter:
 »Drottens yndige Datter
 »Vinker sin Ven fra det Fierne.

»Sværd igien monne lyde,
 »Støi af blinkende Spyde.
 »Budlung ei kæmped i Blinde:
 »Hildur, Heltens Gudinde,

»Rynkte mod Røverne Brynet.
»Jarler paa Jagten blev fundne,
»Otte blev overvundne;
»Landsen traf dem, som Lynet.

»Atter i Tvedragt siunge
»Sværd med liflige Tunge;
»Ei guulbenede Fugle
»Monne vi Føden skiule.
»Breiden ei hviilte ved Bæltet;
»Ægirs skummende Heste
»Havren finge, den bedste,
»Ravn paa Marken ei svelted.

»Sværd paa Skioldene klinge;
»Da lod vi Byttet os bringe.
»Kraka paa Fiskerkysten
»Lammed os Kæmpelysten;
»Blid hun ved Elskovs Bønner
»Bandt os med Haaret og Nettet.
»Manden har ei dig forgiettet,
»Moder til Regnars Sønner!

»Stærkt vi Sværdene svunge,
»Rognvald blegned, den Unge.
»Hist i Northumberlandet
»Lumskt ei Snekkerne stranded.
»Ligene laae i en Dysse,
»Føde for Odins Ravne.
»Det var ei Møer at favne,
»Det var ei Qvinder at kysse.

»Stærkt vi Sværdene svunge;
 »Da faldt Erik hiin unge.
 »Agnar ei Længslen dulgte,
 »Diærvt sin Broder han fulgte.
 »Kæmper Klingerne hvæsse;
 »Da vi Agnar begravet,
 »Hist paa Skiæret ved Havet
 »Høit sang Sværdene Messe.

»Sønner i Frakland bragte
 »Skræk, ved Fiender at slagte.
 »Grisene høit vilde hvine,
 »Kiendte de Galtens Pine.
 »Nidingeblood at udøse,
 »Nidkiær hver vilde haste,
 »Morderens Muur kuldkaste,
 »Kæmpen af Qvalen forløse.

»Men det maa nu saa være.
 »Regnar reiser med Ære,
 »Odin Veien ham viser,
 »Did indbyde mig Diser.
 »Muntert hos Aserne Miøden
 »Skal Einherien drikke;
 »Livet agter han ikke,
 »Leende gaaer han i Døden.«

Da Kongen havde fuldendt sin Sang,
Just som han standsed sin Harpes Klang,
Da revnede Muren, tyk og stærk,
Valkyrien stod i en Søversærk,
Med sneehvide Vinger og Hielmen af Guld.
Han stirred paa hende saa tillidsfuld.

Og Spydet hun holdt i stærken Haand,
I Øiet funkledede Dødens Aand.
»Brynhilde skuer du, Seirens Alf,
»Jeg bringer dig op til Valaskialf.
»Din Hustrues Moder kommer med Trøst,
»At styrke, Regnar! dit Heltebryst.«

Med Spydet berørte hun Regnars Kind,
Og vied Helten til Døden ind.
Da Fangefogden Brynhilde saae,
Han løfted Risten, hvor Ormene laae.
De styrted paa Kongen i Raseri,
Og bede ham tidt — det var snart forbi.

Men høit fra Liget, som laae paa Jord,
Med Alfen bort en Skikkelse foer,
Som ligte Regnar, men mere skøn:
Og det var Aanden af Sigurds Søn,
Som, trykket til sin Valkyries Bryst,
Fra Jorden svæved til Valhals Lyst.

Sønnernes Hevn.

Fogden sig til Ella skyndte;
Kongen ham i Hallen mødte
Bleg, og strax ham tale bød.
Han Tildragelsen forkyndte:
Nu for Taarnets Orme Regnar
Havde fundet bratte Død.

Men da Regnars Navn blev nævnet,
Raabte Kongen høist fortvivlet:
»Ha, forvorpne dumme Træl!
»Det vil vorde blodigt hevnet.
»Har jeg ikke sagt: du skulde
»Lytte, før han foer til Hel?

»Skulde du ei Regnar skaane?«
Men da svared Fangefogden:
»Mig Besindelsen forlod.
»Ved den blege Midnatsmaane
»Blev jeg vaer, at der hos Fangen
»Pludselig en Qvinde stod.

»Og jeg frygted for, hun skulde
»Redde ham; jeg trak i Risten,
»Ormen strax ham overfaldt.
»Greben af en Feberkulde
»Stod jeg, mens den skulderbrede
»Mand af Slangerne blev qvalt.«

I den aarle Morgenrøde
Fulgte Kongen Fangefogden
Uden Kongeherlighed.
Ingen nu han vilde møde,
Steg i Fængslet op paa Stigen,
Saae igiennem Hullet ned.

Som hiin Sydens Offergode,
Ormindslynget sad Kong Regnar,
Slinger trindt omkring ham laae,
Vikled sig om Bryst og Ho'de.
Men hans Børn var ikke qvalte;
Men hans Sønner var ei smaae.

Ella nu til Danmark sendte
Sin Herold, som Regnars Sønner
Meldte, hvad der skete her.
Vel han skulde sig indprente,
Hvilket Indtryk dette Budskab
Giorde paa dem alle der.

Og Herolden drog til Norden,
Og den sørgelige Virkning
Han sig forestilte grandt;
Steg i Land ved Isefiorden,
Treen i Hallen, hvor de fire
Brødre han tilsammen fandt.

Ivar Beenløs førte Talen
Fra sit Bolster, stærk og fyndig,
Med sædvanlig Ild og Kraft.

Biørn stod midt i Kongesalen;
Med sin blanke Kniv han skrabed
Paa et færdigt Landseskraft.

Fredeligt sig monne bøie
Mod et Brætspil, som var skaaret
Kosteligt af Elfenbeen,
Hvitsærk, Sigurd Orm i Øie;
Meer betænkeligt ei flytter
Byggeren sin Kampesteen.

Regnars Død Herolden meldte.
Et fortvivlet Skrig i Hallen
Vist han nu at høre troer —
Ingen af dem Taarer fældte,
Ingen rørte sig fra Stedet,
Ingen svared med et Ord.

Men da han om Regnars Pine
Havde talt, om Kongens Qvæde:
»Sikkert vilde mig befrie
»Mine Grise, vilde hvine —«
Biørn om Landsestangen klemte,
Saa hans Fingre sad deri.

Hvitsærk sukked heller ikke;
Men sin Faders Qvad om Galtens
Frølse fuldvel han forstod,
Og han kneb sin Tavelbrikke,
Saa at ud paa Brættet Blodet
Brast ham af hans Neglerod.

Sigurd Orm stod som forstenet,
Greb en Kniv, og vilde lade,
Som sin Negl han skrabe vil;
Kniven gik i Fingerbenet
Giennem Kiødet, Sigurd mærked
Ei det Ringeste dertil.

Ivar Beenløs ganske rolig
Hørte paa Heroldens Tale,
Ret han Alting vide maa,
Svarte blidt ham og fortrolig;
Men hans Ansigtifarve skifted,
Den blev baade hvid og blaa.

Da nu hiem Herolden iled,
Og fortalte Bretlands Konge
Tidender fra Danmarks Land,
Raabte Kongen: »Den, som smiled,
»Den, som venligt med dig talte,
»Vorder vist min Banemand.«

Rædsomt brændte Vredens Lue;
Regnar Lodbroks stærke Sønner
Hevne vilde Faderdød.
Ivar kun var kold at skue:
»Bøder strax jeg vilde tage,«
Qvad han, »hvis dem Ella bød.«

Med Foragt ham Ryggen vendte
Sigurd: »Ha, den usle Krøbling!
»Hvor han dog er trælleklog.«

Biørn og Hvitsærk Ivar kiendte,
 Sagde: »Sigurd Orm i Øie!
 »Du seer skarpt ei, som en Snog.

»Lad os, hver paa egen Maade,
 »Møde Nidingen i Bretland,
 »For at give ham sin Rest!
 »Men lad du din Broder raade;
 »Muligt paa den Hevn han ruger,
 »Som er fremfor alle bedst.«

Sigurd, Biørn og Hvitsærk droge
 Med en Hær af Sveer, Daner,
 Snart den Konning Ella fandt;
 Men skøndt Alle tappert sloge,
 Med sin Overmagt dog Briten
 Dem i Slaget overvandt.

Ivar drog ei med de Andre,
 Skrev et Brev til Konning Ella,
 Hvori han ham vide lod:
 »Beenløs kan ei langt omvandre;
 »Fred han ønsker, for sin Fader
 »Kræver han blot Mandebod.

»Jeg mit Hiem vil nu ombytte,
 »Meer ei af dit Land forlanger,
 »Skøndt det vidt sig strækker ud,
 »End til Vennens ringe Hytte
 »Hvad af Rum jeg kan omspænde
 »Med en spilet Oxehud.

» Mine Brødre mig ei lide;
» Vildt som Rasende de fnyse,
» Mine Brødre hade mig:
» Sigurd og Biørn Jernside,
» Hvitsærk Raske mig foragte,
» Derfor kommer jeg til dig.

» Muligt kunde jeg dig være
» Dog til Nytte; thi Forstanden
» Er mig ei som Haanden svag.
» Deri sætter jeg min Ære.
» Tillidsfuld jeg til dig iler,
» Mig med Giestfrihed modtag!«

Og før Ella sig betænkte,
Ivar man i Hallen bragte,
Drotten saae saa ærlig ud;
Snart ham Ella Tillid skienkte,
Gav ham Fred, og gav ham gierne
Pladsen til hans Oxehud.

Og med Raad og Daad ham tente
Regnars Søn, og selv i Striden
Mod de vilde Brødre tre.
Ella troede nu, han kiendte
Den, som ham bestandig Troskab
Og Hengivenhed lod see.

Og da Ivar Oxeskindet
Vidt udspilte nu, og skar det
Udi tynde Strimler smaae,

Hvormed listig han var sindet
Hele Stedet at omringe,
Hvor Lundunaborgen laae;

Smiilte Kongen: »Ivars Iver
»Kiender jeg, og Ivars Dadel
»Mod den vilde danske Tvist;
»Derfor gierne jeg tilgiver
»Dig, min Ven, paa hvem jeg stoler!
»Denne snildtudtænkte List.«

Ivar ved Høisædepillen
Laae paa Bolstret venlig, rolig;
Tungen var kun Fredens Tolk:
Som i Sivet Crocodillen
Ligner hugne Bul fra Skoven,
Just som den vil sluge Folk.

Ella var ei Siælekiender,
Heller ei han sig paa Kraften
I den Haltes Arm forstod;
Ivar havde Jettehænder,
Og hans Bryst var bredt og hvælveth,
Skjøndt han vakled paa sin Fod.

Baaren blev af ham bebyrdet;
Daglig vidt omkring i Landet
Han paa den dog bragtes ud.
Hvor man Regnar havde myrdet,
Taarnet han til Tempel vied
For Thorgerdur Horgabrud.

Da nu Ivar havde listet
Ind sig i Kong Ellas Hierte,
Var hans Ven og vise Raad,
Havde Skiebne med ham fristet,
Tænkte han paa Hevnens Time,
Da den moden var til Daad.

Krig mod sine Nabodrotter
Ella fik ved Ivars Rænker,
Faren trued fiern og nær,
Folket selv sig sammenrotter.
Da fra Danmark sine Brødre
Kalder Ivar med en Hær.

Ivar lod paa sine Stænger
Sig til Kampen ellers føre;
Klang hans Bue, flød der Blod.
Men i Dag han ikke længer
Ella hialp, med halve Hæren
Under Slaget ham forlod.

Og da Ella nu var fangen,
Og da vundet var hans Rige,
Deels ved Magt, og deels ved List;
Ivar raabte høit fra Stangen:
»Nu du Regnar skal betale,
»Hvad du skylder ham for sidst.

»Dine Ribbeen skal man brække
»Fra din Ryg, du blege Niding!
»Til en Hevn for Regnars Børn.

»De som Vinger sig udstrække;
»Flyv du saa paa dem til Nastrond
»Som en blodigspaltet Ørn!«

Thora stod i Freias Himmel;
Lykkelig ved Regnars Side
Hun igiennem Luften saae
Ned til Bretlands Folkevrimmel,
Hvor med Strikker bundet Ella
Bleg paa Retterstedet laae.

Og hun gyste ved hans Smerte;
Og til Lægekunstens Disa
Raabte hun i Freias Sal:
»Moder med det milde Hierte!
»Lad dig af min Bøn bevæge
»Til at lindre Fangens Qval.«

Og før Ellas Hiertebristen
Eir blev rørt af Thoras Bønner,
Skilte Smerten ved sit Rov,
Rev et lille Blad fra Qvisten
Paa et Træ, hvis høie Stamme
Stod i grønne Gudeskov.

Og som Sommerfugl nedsvæved
Bladet fra det høie Valhal
Giennem Luftens klare Bad;
For den mindste Vind det bæved,
Standsed dog ei, før det klæbte
Sig til Ellas Skulderblad.

Og saa følte han slet ikke
Smerten, som han maatte døie,
Rolig han i Døden laae,
Skued op med stille Blikke
Til det Valhal, hvor ham Regnar
Skulde snart i Møde gaae.

Stor var Thoras, Regnars Glæde;
Jordens Hevn og Had i Valhal
Fierner Bragis Harpeklang.
Endt er Regnar Lodbroks Qvæde;
Gamle Skiald om gamle Nordens
Helte sang for sidste Gang.

ALY OG GULHYNDY.

ET EVENTYR.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

Phantasien svinger
Sine lette Vinger,
Svæver hid fra Ganges til sin Skiald.
Kort var grønne Sommer,
Hvide Vinter kommer,
Folket samler sig i lune Hal.

Medens Stormen tuder,
Sneen slaaer paa Ruder,
Brænder Arnens Flamme klar og huld;
I den dunkle Stue
Ved den røde Lue
Føler Siælen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
Længer ned paa Jorden
Ønsker den Forfrosne sig at boe,
Hvor i Floras Arme
Solens hulde Varme
Stedse gør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
Føler tungt, og tænker:
»Var du dog engang saa lykkelig,

»Sligt et Liv at nyde,
 »Vilde Skiebnen yde,
 »Hvad Indbildningen kan ønske sig!«

Og hvorfor da ikke?
 Livets Øieblikke
 Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
 I din Aand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
 Dig jo Lykken skienker;
 Det er virkeligt, det lever du.
 Lad da Stormen tude
 Frygteligt derude:
 Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
 Hør paa Harpelyden!
 Skialden ved dit Ønske fryder sig.
 Isen staaer om Kysten;
 Du kan ei til Østen?
 Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
 Vintrens Harme kue!
 Himlens Ild jo smelter Jordens Iis.
 Kulden kan kun qvæle
 Følesløse Siæle.
 Musen svinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
Har hun her dig stille
Livet frem paa sit bemalte Blad:
Overflod og Nøden,
Nydelsen og Døden,
Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet,
Har du ofte levet;
Bland ei Mandens Digt med Barnets Tant!
Skialden kan kun samle
Sig det Ny af Gamle.
Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
Mon Aladdin lande,
Ført herhid ved Digterskibets Gang;
Musen smilte yndig,
Aly og Gulhyndy
Egne Børn af Skialdens Hierne sprang.

FØRSTE DEEL.

I Bagdad levede en rig Kiøbmand ved Navn Ibrahim. Hans eneste Søn Aly, et ungt Menneske af sieldne Egenskaber, var sin Faders Stolthed og Glæde, skiondt han kun lidet slægtede Faderen paa. Denne satte sin Lyksalighed i at nyde Livet, og i den Driftighed, der hører til at skaffe sig Nøglen til alle jordiske Fornøielser: Rigdom; Sønnens Hu var derimod henvendt paa Grandskninger og Læsning. Han forlod sielden sit Kammer; først i Aftenkølingen pleiede han at gaae ud af Byen, langs med Tigeren, til Iman Tzasers, en muhamedansk Helgens Grav, der stod i et rundt Tempel, omplantet af Dadler, en Fierdingvei fra Staden. Her satte han sig gierne i Skyggen, og havde sin Fornøielse af at betragte de Mennesker, som gik ham forbi, for at holde deres Bøn i Templet. Især havde han, saavidt Sløret vilde tillade det, lagt Mærke til en smekker og yndig Qvindeskabning, der for det meste daglig gik til Moskeen med en Ældre. Han betragtede med Velbehag den indhyllede Skikkelse med de yndige Bevægelser, og fulgte den

gierne med Øinene. Han havde flere Gange seet den knæle i Templet og bede med Iver. Det lod ogsaa til, at den Ubekiendte ofte betragtede ham. Saaledes var der, uden at han havde seet eller talt med hende, giort et eget Slags Bekiendtskab, der dog ikke videre adspredte Aly i sin Grublen. Naar det mørknedes, reiste han sig først, og gik da hiem Skridt for Skridt, med Øinene heftede paa Tigerens maanelyse Bølger eller paa det friske Grønne ved Strandbredden.

»Hvor er det muligt, min Søn!« sagde Faderen engang efter en lang og lykkelig Reise, da han havde afpakket sine Kameler, »at du i saa ung en Alder »saa reent slaaer dig fra Verden? Jeg priser din Flid; »men glem dog ikke, at Naturen selv, næst vor hel- »lige Alkoran, er den viseste Bog, med skønne Lær- »domme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Er- »farenhed? Har ikke En af vore Vise selv sagt, at »Reisen er en Ild, hvorom det raa Kiød maa dreies »for at vorde spiseligt og velsmagende?«

»Kiære Fader!« svarede Aly, »overlad mig endnu »et Par Aar til mig selv; naar jeg da træder ud i »Verden, vil jeg handle med mere Kraft. I har »Ret i, at Naturen er den viseste Bog; men den er »ofte skrevet med saa utydelig Stiil, at der hører »stærke Øine til at see og læse. Hvad vi ikke selv »kunne, maae vi lade Andre gjøre for os; og saale- »des reiser jeg maaskee ligesaa meget paa mit Kam- »mer, som I paa eders Kameel giennem Ørkenen. »Alle kunne ikke reise; og hvis jeg, hvad en god »Muselmand er Religionen skyldig, kun ogsaa een Gang

»i mit Liv kommer til Mekka, saa var det mig maa-
»skee alt Reise nok.«

Skiøndt nu Ibrahim ikke var tilfreds med at høre sine Yndlingsmeninger modsagte, kunde han dog ikke Andet end billige den sieldne Flid og Stadighed hos sin Søn; heller ikke var det hans Faderforfængelighed ukiært, at høre Aly udraabt af Alle, som kiendte ham, for et Mønster paa et ungt Menneske.

Paa den anden Side vare Faderens Yttringer ikke uden Virkning paa Sønnen. Han begyndte at føle Forskiellen paa blot Forestilling og virkelig Nydelse, og naar han læste om noget Stort, Skiønt eller Forunderligt, var han ikke længer saa ganske henrykt under Læsningen; han begyndte at ønske selv at opleve Sligt. I en saadan Stemning steg han da tidt op paa Altanen af sin Faders Huus, hvorfra han havde en fri Udsigt over Tigeren og den sandige Dal til Biergene i Horizonten, hvor han i klart Veir kunde skielne Ruinerne af det gamle Babylon ved Bredden af Euphrat. Han kunde staa saaledes hele Timer, og drømme sig i de besynderligste, eventyrligste Forhold.

Naar han nu gik sin sædvanlige Aftengang til Tzasers Tempel under Daddeltræerne, forekom det ham eensformigt og smaaligt. Han troede at læse Foragt for sig i Blikket af Tigerens hurtighenskyllende Vover, der havde gjort saa uhyre Reiser fra Høilandet i Asien giennem aldrig sete Huler og Fielde. Naar han sad i Skumringen, kom det ham for, som om de sqvulpene Bølger, der styrtede mod Kisel-

stenene, fortalte ham Eventyr om Optrin, de paa fjerne Steder havde været Vidne til.

Nu besluttede han igien at vandre ud til Ruinerne af Babylon, hvor han kun een Gang havde været i sin Barndom. Hans Fader, som fornøiede sig over den nykomne Lyst, og troede i den at see Begyndelsen til en forandret Levemaade, gav ham gierne Tilladelse, at anvende nogle Dage paa denne Vandring.

»Du vil i det Smaa finde et Billed af det Store, »min Søn! paa denne korte Reise,« sagde han; »thi »saa kort den er, mangler den ikke Afvexling. Om- »egnen er ligesaa bebygget, som den brede Dal siden »er sandet; ja, den ligner en Ørk, indtil atter Bier- »genes grønne Tæppe møder dig, og byder dig ind »i de behageligste Skovegne. Jeg vilde holde det »ufornødent, at give dig en Formaning med paa »Veien, dersom jeg ikke vidste, at unge Mennesker, »som du, ofte med stor Omhyggelighed beskæftige »Indbildningen med ældgamle og langtfraværende »Ting, uden at vide, hvad der foregaaer ved Siden »af dem. Vogt dig altsaa for at vandre over Heden »mellem Bagdad og Babylon ved Nattetide; indret »heller din Vandring saa, at du gaaer over den i »Morgen- eller Aften-Stunden. Det er et almindeligt »Sagn, at en ond Aand har kaaret sig denne Hede »til Bolig; at han svæver over den om Natten, og »har sin Lyst af at fordærve de Mennesker, som »med deres Nærværelse forstyrre hans natlige Svær- »men.« Sønnen lovede sin Fader dette; og efter at have ladet sig snøre en Vadsæk paa Ryggen, tog han

Stav i Haand, og begav sig en Morgen tidlig paa Veien.

Han gik over den lange Skibsbro, der med stærke Jernlænker er fæstet over den rivende Tiger, der har faaet sit Navn Thir (en Piil) af sin Hurtighed. Aly skyndte sig giennem den temmelig forfaldne Forstad, og nu kom han til en smuk Moskee. I Nærheden af denne holdt endnu den samme Karavane, med hvilken hans Fader for nogle Dage siden var kommen; den udhviilte sig til at fortsætte Reisen videre. Hvor selsomt forekom det ham, at giennemstreife denne bevægelige Handelsstad, hvor Husene vare Kameler, og Paladserne Elephanter! Aly gik forbi en saadan Elephant, paa hvis Ryg var bygget et temmelig stort Huus. Det var Middagstid, og Børnene, som legede i Græsset, skulde op til Bords. Faderen, som stod nede mellem dem, tog nu det ene efter det andet, og rakte det Elephanten; denne fattede det med sin Snabel, slyngede det langsomt og varligt i Luften, bøiede Snabelen over Hovedet, og gav Barnet til Moderen i Døren deroppe, som imodtog det ene efter det andet, uden Tegn til Frygt, og uden at Børnene skrege, eller viste sig forskrækkede. Den aabne Moskee var fuld af Mennesker, der deels takkede Allah for en lykkelig Hiemkomst, deels bade om fremdeles Held til at fortsætte Reisen. Aly opholdt sig hele Dagen i denne forunderlige Omgivning; mod Aften indbøde ham nogle Kiøbmænd i deres Telt, hvor unge indianske Karle og Piger dandsede under Trianglers og Pibers Lyd.

De giestfrie Araber glædede sig ved at kunne byde ham et godt Aftensmaaltid og et mageligt Nattely.

Tidlig næste Dags Morgen gav han sig paa Veien igien i Kølingen. Han vandrede over Heden, som var udyrket og ufrugtbar. Han fandt Fornøielse i at arbeide sig giennem Sandet til frugtbare Strækninger, der som Landøer laae i det gule Støv, med grøn Engbund, brogede Blomster og enkelte Palmer, der vederqvægeligt udbredte deres grønne Solskierme, og som formedelst den Husvælelse, de gave, havde ligesom noget Guddommeligt. Aly var begeistret. Det gaaer Araberen i sin Ørk, som Biergboeren paa sit Field, som Øboeren ved Overblikket af det hellige Hav. Og har han end aldrig seet det saaledes før, saa finder han sig strax, som Fuglen, i sit Element, og overlader sig trøstigt til sin Naturdrift. Den overmodige Yngling spildte sine Kræfter; Middagen kom, Heden blev trykkende, Tørsten plagede ham. Aly ilede med stærke Skridt mod de fjerne Bierge, og ønskede, som hans Stammemoder Hagar i gamle Dage, at finde en Kilde paa Veien, for at slukke sin Tørst.

Han havde hørt om en Kilde i Nærheden. Hvor glad blev han ikke ved at træffe paa en større Jordstrækning, end sædvanlig, hvor hyppige, men vantrevne Palmer omhvælvende en Brønd! Det rislende Vand lokkede og pirrede Tørsten. Nu stod han for Kilden. Men man tænke sig hans Mismod, da han saae Røg stige op af Voverne, og lugtede Svovldampe! Fortvivlet over det feilslagne Haab, kastede han sig i Nærheden af Kilden under Palmerne. Han følte sig

mat af Heden, træt af Anstrengelsen, og sov paa Øieblikket ind.

Han havde ikke sovet længe, før han blev vakt af en stærk Røst. I det han slog Øinene op, blev han en Mand vaer i en linnet Kiortel, siddende paa en Kameel, der var behængt med Krukker og Læderflasker. »Ulyksalige!« raabte han, »er I kied af »jert Liv, siden I paa saa letsindig en Maade vil »ende det?« Aly sprang op, og Manden paa Kamelen blev fast forskrækket, thi han havde ikke giort Regning paa at kalde den Sovende fra de Døde, skiondt han af naturlig Medlidenhed tilraabte ham. »Hvad vil I?« spurgte Aly, »hvad Fare er der ved »at slumre under disse Palmer i Middagsheden?« — »Kiender I ikke denne Kilde?« sagde Manden. — »Nei,« svarede Aly, og fortalte ham, hvor han var fra, og hvor han vilde hen. Manden i Kittelen sagde: »Det lader til, at den onde Aand ikke blot driver »sit Væsen her ved Midnat, men ogsaa ved Middag. »Følg mig hen under hiin Palme, som staaer længst »fra Brønden, saa skal jeg husvale eder med en kølig »Drik. Jeg boer i næste By, hvor endnu Vandet er »saa slet, at vi daglig maa skiftes til at hente Vand »fra Tigerstrømmen. Alle de Krukker og Flasker, »som I her seer, ere fyldte ved Floden af eders »Fødestad. Jeg maa lee deraf, naar jeg betænker, »at I kommer fra Tigeren til os for at drikke, ja »at I selv udsøger eder det allerfordærveligste Væld, »der vel kan synes at have sit Udspring fra Helvede.«

Disse Ord vilde strax vakt Alys Nysgierrighed, dersom ikke Tørsten havde været større. Han gik

hen med Manden, som rakte ham en Krukke, og sagde: »Lædsd eders Tørst, sæt eder saa op med mig paa Kamelen! Vi ere snart i min By; der kan I hvile, og mageligt mod Aften gaae til Babylon.« Aly takkede ham. Han steg paa Kamelen, og de rede stiltiende afsted i Heden den øvrige Vei, indtil de komme til en langt større Sandø, end Aly før havde seet, bevoxet med Træer, og bebygget med Hytter. Kun et bredt Sandstræde skilte den fra det grønne faste Land, som strakte sig friskt ned fra Foden af Biergene imod Ørkenen. Vandhenteren lod Aly gaae ind i sin Hytte, hvor de bøde hinanden vexelsidig til Giest: hiin ham paa en kølig Sorbet, denne hiin paa det gode Maaltid, han havde i sin Vadsæk.

De havde neppe stillet deres Hunger og Tørst, førend Vandhenteren paa Alys Begiering tog Ordet, og sagde: »Det undrer mig, at I aldrig har hørt tale om Aly Hammamys Kilde. I maa da vide, at denne Brønd, som jeg sagde, i gamle Dage har været god, ja en Sundhedskilde, hvortil utallige Værkbrudne aarlig have begivet sig. Den er opkaldt efter vor hellige Prophets Svigersøn Aly, som paa dette Sted engang skal have knælet, for at holde sin Bøn. Da han nu, som en oprigtig Muselmand, først vilde tvætte sit Ansigt og sine Hænder før Bønnen, og intet Vand fandt i Nærheden, skal han i Tillid til den Almægtige have vredet Hænderne i det hede Sand, hvilket strax er løbet ham fra Fingrene som de klareste Vandstraaler, hvoraf denne Brønd har sin Oprindelse. Men de onde Aander,

»som fordærve Alt, hvad de kunne overkomme, efter
»Allahs besynderlige Langmodighed og skiulte Hen-
»sigt, have med Tiden sat sig i Besiddelse deraf,
»især den fæle Zelulu, der om Natten har sit Op-
»hold paa denne Hede. Man mener, at han boer i
»denne Brønd; og han har ikke alene fordærvet
»Vandet, saa det ganske har tabt sin lægende Kraft,
»men er endog vorden giftigt og dræbende. De Svovl-
»dampe, som opstige deraf, forpeste Luften. I kan
»altsaa nok begribe, hvor forfærdet jeg maatte blive
»ved at see eder slumre der. I kan takke eders
»sunde Natur og den pludselige Hielp for eders
»Redning.«

Hvor bevæget blev Aly ved at høre Vandhenteren fortælle dette! Han trykkede hans Haand, og med Haandtrykket fulgte nogle Guldstykker. Den Fattige blev herover saa glad, at den Rige glemte sin nylige Fare over den Fattiges Glæde. Manden fulgte Aly et Stykke paa Veien; og nu havde Ynglingen ikke langt at gaae, inden han naaede behagelige Skove af Cypresser, Ahorn og Cedertræer, hvorigiennem han gik ned til Ruinerne af det gamle Babylon, som laae ved den mægtige Flod.

Nu stod han i Midten af de vidtadsprede ubetydelige Levninger, bevoxede med Græs og Mos. Nogle Støtter og Mure stode endnu ved Strandbred- den, og spillede sig i den rolig forbiflydende klare Eu- phrat. En Hyrde sad paa et Architrav, og blæste paa Rørfløite, medens hans Gedehiord trippede omkring, og nippede det høie Græs mellem Stenene. »Kiender »I dette Sted?« spurgte Aly. — »Jeg har min Hytte

»her i Nærheden.« — »Hvad betyde disse Steen-
»bunker?« — »Her skal engang have staaet en gam-
»mel Stad.« — »Kan I Intet fortælle mig derom?« —
»Nei, det har været her saa øde i lang Tid; hverken
»min Fader eller min Bedstefader kan erindre sig det
»anderledes.« Aly stod hensiunken i Tanker. Det
kom ham rørende for, at see den unge Hyrde sidde
paa Stenen, som den sorgløse Nutid paa Oldtids Grav
ved Randen af Tidens forbiilende Strøm, den para-
disiske Phrat, der saae Adams og Babylons Fald, og
som endnu ungdommelig rullede hen med sine friske
Bølger. Ethvert usædvanligt Præg i de hensmuld-
nende Steenklodse begeistrede ham; og han tænkte
ligesaa meget derved, som den unge Hyrde intet,
der plukkede Græsset af Stenene med Aly, ikke for
at læse Indskriften, som han, men for at give sine
Geder, hvad de ikke selv kunde naae.

Han begav sig henimod Aften igien paa Veien
til Bagdad. Med Hovedet fuldt af Betragtninger strei-
fede han over Heden. Den skønne Aften opmuntrede
ham; det var køligt og klart, og Bagdad laae ham
allerede, da han var gaaet nogle hundrede Skridt,
saa tydeligt for Øine, at han ikke kunde Andet, end
give sig god Tid, i den Tanke, at han kom tids nok.
Han opholdt sig længe paa de yndige Sandøer. Maa-
nen gik op, og skinnede saa klar, at den næsten
giorde Nat til Dag. Saaledes glemte han ganske Tiden;
han følte sig træt, og da han noget borte saae en stor
Steen med et udhugget Sæde, kunde han ikke lade
være at sætte sig der med Haand under Kind, og
stirre hen i den rolige, klare, køle Ørk. Palmerne

susede i Vinden over hans Hoved. Men man forestille sig Alys Forskrækkelse, da Vinden med eet lagde sig; thi han hørte Kilden risle nogle Skridt derfra, og lugtede de fæle Dampe, som Vinden før havde viftet til den modsatte Side.

Forfærdet sprang han op, og løb over hundrede Skridt tilbage. Han mærkede, at det pludselig trak op til et truende Uveir. Ved det svage Maanelys, der hvert Øieblik truede med at skiule sig bag tykke fra Horizonten drivende Skyer, kunde han netop skielne, hvad Vei han skulde hiem. Han ilede afsted, og fordømte den Vane, der bragte ham til ved mindste Anledning at slutte sig ind i sit eget Indre, som en Aftenblomst, uden at tænke paa, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham. Det blev alt mørkere og mørkere, Tordenskyerne skiulte Maanen, stærke Skrald rullede over hans Hoved, ingen Regndraabe faldt. En heed Vind susede giennem Ørken, og oprørte Sandet, saa Aly idelig maatte lukke Øinene. »Lever der virkelig onde Aander,« tænkte han, »som kunne skade Menneskene? Nei, Uskyldigheden er det sande store Salomons Segl, som selv »ei den skrækkelige Eblis formaaer at bryde.« Han havde neppe udtalt dette, før et forfærdeligt Bælmørke tvang ham til at staae stille. Pludselig stode Himmel og Jord i en bleg Lue; en takket Lynstraale knittede over hans Hoved, og slog ned lige ved Siden af ham i et huult Træ. I det samme brast skyllende Regn fra Skyerne, og Aly styrtede bedøvet af uhyre Tordenskrald til Jorden. Længe laae han saaledes. Endelig blev Alting roligt, og han hævede atter sit

Hoved. Men hvor forfærdet blev han, da han i den mørkeblaa, maaneklare Nat saa en uhyre sort Kæmpe staae for sig paa Heden! Hans uformede Hovedknub rakte høit op i Luften, og med et stort, blegt-funklende Øie i Panden betragtede han Aly. Aly vilde flygte, men Forfærdelsen bandt ham fast til Stedet. Skiælvende stirrede han atter paa den uhyre Kæmpe, som han meente vilde knuse ham. Hvor glad blev hans Forundring, da han opdagede, at den frygtelige Skikkelse ikke var Andet, end en lang, kul-sort Sky, den sidste Levning af Tordenveiret, med et Hul i Midten, hvorigiennem just Maanen straaede! Denne Opdagelse gav ham Modet ligesaa hurtig tilbage, som han havde tabt det. Han indsaae, at det Hele ikke var Andet, end et Naturspil, der formodentlig ofte gientog sig i denne lumre Dal, og som havde givet Almuen Anledning til Overtro. Han skyndte sig nu afsted med nye Kræfter; og det varede ikke længe, inden han atter med let Hierte gik over Tigerbroen, glad over saa lykkelig at have tilendebragt sit Eventyr.

Men den sorte Zelulu (thi det havde virkelig været ham, der havde sit Spøg af at forblinde den selvkloge Yngling) stirrede smilende efter ham med det gloende Øie, og loe, saa det skiælvede i Ørkenens Palmer. Derpaa rystede han Mankerne paa sit uhyre Hoved, foldende de store Luftmasser af sit Legeme i sig selv, og svævede hen over Brønden, hvor han forvandlede sig til en Skystøtte, og sank ned med et forfærdeligt Hyl. Fra nu af besluttede han at besnære og fordærve Ynglingen, som vi ville bede Allah

bevare med, hvad han selv kaldte, det store, salomoniske Segl.

Aly fandt ved sin Hiemkomst Huset i den største Forvirring og Bedrøvelse. Hans Fader var ikke tilstede, og da han spurgte efter ham, kunde Ingen svare for Suk og Taarer. »Hvor er min Fader?« raabte han, »er han død? Bringer mig i det mindste til »hans Liig!« — »Ulykkelige Søn!« sagde en gammel Slave, »ei engang hans Liig under den grusomme »Skiebne dig at see. I dette Øieblik modtager han »det dræbende Slag af Skarpretterens Haand; den »ædle Ibrahims Legem er maaskee allerede kastet for »Ravne og Ørne.« Aly stod maalløs og bleg. Aarsagen til denne ulykkelige Begivenhed var følgende:

Saa billig og god en Mand Ibrahim end var, bar han dog et uforsonligt Had til Hussain, Kadi i Bagdad, og denne igien til ham. Man pleiede i Byen at nævne Ibrahim og Hussain, naar man vilde give Exempel paa to uforsonlige Fiender. De vare opdragne i Huus sammen efter Forældrenes Død hos en fælles Paarørende. Intet er værre, end naar Mennesker af ganske forskiellig Tænkemaade ere nødte til altid at omgaaes. Uvenskabet og Naget voxer daglig; Samtalen er en evig Feide. Hussain var stolt og mørk, Ibrahim munter og levende. Nu irettesatte de hinanden jævnligen. Hiin holdt denne i sit Hierte for en letsindig Vellystning, denne hiin for en kold Selvkierlig. Da de bleve ældre, knyttedes Hadet fastere. Deres Formynder havde en deilig Datter, hvilken de begge, som Lemmer af Familien, havde Leilighed til at see. Ibrahim blev forelsket; han haa-

bede Gienkiærlighed og Faderens Samtykke. Men da Hussain med sit gode Nemme, sin Flid og Driftighed svang sig op til en anseelig Øvrighedsbetiening, fik han — mod Ibrahims Formodning — pludselig den skønne Mirzas og Faderens Ja. Ibrahim var ude af sig selv. For at hevne sig tog han kort derpaa to Koner; den ene skienkede ham Aly med Tabet af sit eget Liv. Mirza levede nogle Aar med Hussain, inden hun gav ham en Datter. Nu hengik der en rum Tid; Mirza døde, og Adskillelsen, der køler Had saavel som Venskab, havde ogsaa næsten udslukt den muntre Ibrahims Had. Men et Tilfælde viste snart, at det endnu var friskt hos den stolte Hussain; og denne Opdagelse gød atter en Olie i Ibrahims Ild, som det lod til at kun Døden kunde slukke.

Ibrahim kom for to Aar siden tilbage fra en Reise, og bragte iblandt andre Kostbarheder et indisk Guldstof, hvis Lige aldrig var seet. Hussain hørte tale derom, og da hans Datter var voxet op til en af Bagdads skønneste Piger, satte han sin Faderstolt-hed i, ved alle Kunstens og Rigdommens Midler at smykke dette deilige Barn. Han havde i Forbigaaende seet Stoffet i Ibrahims Bod; men da han ikke selv vilde købe det af ham, sendte han en Slave til ham med Begiering, at han skulde overlade ham Tøiet. Ibrahim betragtede dette som det første Skridt til Forsoning, og da han var af et blødere Sind end Hussain, og meget vel til Mode over sin lykkelige Reise, rakte han Slaven Tøiet, uden at tage Noget derfor, og lod ham bede Hussain modtage det til en Erindring om gammelt Venskab. Kort der-

paa kom Slaven tilbage med Tøiet, og sagde, hans Herre havde fundet sig meget fornærmet over, at en Borger vovede at byde Kadi Foræringer, hvilket altid meer eller mindre maatte ligne Bestikkelse. Et saadant Forhold kunde ikke finde Sted mellem en Øvrighed og hans Undergivne. Ibrahim skulde sige, hvad han vilde have for Stoffet; Kadi var i Stand til at betale det, skøndt han ikke aarlig, som en Kræmmer, slæbte sig Rigdomme hjem paa Kameler. Dette stolte Svar opbragte Ibrahim aldeles. Han tog Guldstoffet af Slavens Haand, og i det han skiælvende sønderrev det, raabte han: »Siig din Herre, at saaledes sønderriver jeg de sidste Traade af vort for-dums Venskab; saaledes oprykker jeg de Blomster, »Barndommen havde virket i vort Livs gyldne Grund, »med Rode!« — Om Aftenen sildig samme Dag, som dette var skeet, og Ibrahim alt længe havde lukket sin Bod, hørte han det banke; han gik hen, og lukkede op, men fandt Ingen. Neppe havde han sat sig ned, førend det atter bankede; han lukkede atter op, men saae intet meer, end første Gang. Fortrydelig vilde han gaae ind igien, da det bankede langt stærkere, end de tvende forrige Gange. Nu sprang Ibrahim hurtig hen, og rev Døren op, i den Tanke at tugte den Uforskammede, som vovede at giekke ham. I det han aabnede Døren, saae han en smuk midaldrende Kone staae for sig, klædt i Sort, med en Stok i Haanden. »Hvad vil du?« raabte Ibrahim. — »Jeg har en Bøn at gjøre dig, min Søn!« sagde hun. — »Nu da?« — »Jeg har en smuk Datter, »som skal have Bryllup om nogen Tid; men jeg er

»fattig, og kan ikke pynte hende, som hun fortienet.
»Giv mig det Guldstof, som du sønderrev i Morges!
»Det er godt nok endnu til os; for dig har det tabt
»sin meste Værdi. Naar vi miste vore gamle Venner,«
blev hun ved, »maae vi søge nye blandt Fremmede.«
Ibrahim, som var gavmild, gav hende Tøiet. Hun
betragtede det opmærksomt, og sagde: »Det har lidt
»stor Brøst og Bræk. Det vil koste Flid og Umage
»at sye sammen igien; dog kan det bedres.« Derpaa
hilste hun Ibrahim venlig, og gik. Han havde aldrig
seet hende siden.

Fra nu af gav den opirrede Ibrahim sin Harme
daglig Luft i heftige Ord mod Hussain; hvad han
sagde, blev bragt denne med Tilsætninger af tjenst-
villige Aander, og den fnysende Kadi lurede kun
paa en Leilighed til at hevne sig. Denne gaves ham
hurtigere, end han selv havde troet. Harun al Ra-
schids menneskekiærlige og milde Regiering, saa vel-
giørende den for Resten var, havde dog i visse Hen-
seender ubehagelige Følger for ham. Den store Hob,
som sielden frivillig ledes af det Gode, havde neppe
mærket, at den ikke slavisk behøvede at skiælve for
den ædle Kalife, før den med dumdristig Forvoven-
hed begyndte at dadle hans Handlinger og bagtale
ham. En Tidlang lod han det gaae hen, som uhørt;
men Uforskommenheden tog til, al Raschids Blod,
der, saa ædelt det var, dog ikke ophørte at være
saracenisk Blod, begyndte at koge, og nu kundgiordes
pludselig en Advarsel, at hvo som understod sig at
laste Kalifens Handlinger, skulde straffes paa Livet.
Denne Forkyndelse udkom et Par Dage efter Ibra-

hims Hiemkomst, samme Morgen, hans Søn gik til Babylon. Han havde meget at bestille, blev den hele Dag i sit Huus, og kom først henimod Aften hen i en Khan, hvor han daglig pleiede at tilbringe nogle Timer. Han havde ikke talt med noget Menneske, og kiendte intet til Forordningen. Neppe var han traadt ind, før en Udraaber kom igiennem Gaden, og forkyndte, at Enhver skulde begive sig til Side, da Zobeide, Kalifens kiæreste Hustru, kom forbi med sine Slavinder, for at gaae i Moskeen. Ibrahim, der var oprømt, og just ikke pleiede at veie sine Ord, sagde: »Man siger, Harun al Raschid er den viseste »Mand; kan ogsaa vel være, at han besidder sieldne »Egenskaber, men i Henseende til Qvindfolk er han »det skrøbeligste Kiød og Blod, jeg har kiendt. Jeg »har en Søn paa tyve Aar, som i den Henseende er »ti Gange visere, end han. Det var bedre,« blev han ved, »Kalifen sparede sine Kræfter noget mere »til sig selv, end at øde dem paa sine Efterkom- »mere.«

Neppe havde Ibrahim sagt disse Ord, før han blev grebet af Kadis Tienere, og bragt for Hussain. Man tænke sig den arme Ibrahims Skræk, da han hørte sin Dødsdom! Han bad Hussain for deres Barndoms Venskabs Skyld at redde ham Livet. »Vort »Venskab«, svarede denne kold, »har du selv søn- »derrevet. Der er Vidner paa dine Ord; jeg kan »ikke redde dig. Alt, hvad jeg kan gjøre, er næste »Divansdag at bringe dig for de Troendes Behersker, »der har befalet at see den første Overtræder af sit »Bud, og at være tilstede ved hans Henrettelse.«

Dette var Aarsagen til det bedrøvelige Budskab, der mødte Aly ved hans Hiemkomst. Han stod bedøvet af Skræk, først en Herold fra Kalifen vakte ham. — »Bringer du mig hans graahærdede Hoved?» raabte Aly; »har allerede Bøddeløxen blodfarvet de »tynde Sølvhaar?» — »Jeg bringer dig til din Fader,« svarede Budet; »Kalifen har tilladt ham at tage Af-sked med sin Søn før sin Død.« — »Han lever »endnu!» raabte Aly, og ilede til Slottet. Da han kom ind, saae han Kalifen paa sin Throne; foran ham paa Tæppet knælede Alys Fader med bagbundne Hænder, et Sølvbækken stod i Nærheden, og Skarp-retteren havde allerede uddraget sit brede, skarpe Sværd. Aly trykkede sin Fader i sine Arme »Jeg »kan ikke omfavne dig, min Søn!» sagde den Gamle, »mine Hænder ere bundne; men jeg dør for dig. »Faderkiærlighed lokkede mig hine Ord af Munden, »som berøve mig Livet.« — »Løser ham,« sagde Kalifen »lad ham omfavne sin Søn, før han dør!» Aly kastede sig ned for Kalifens Throne: »Giv mig »min Fader tilbage!» raabte han. — »Jeg beklager »eders Skiebne,« sagde Harun al Raschid bevæget; »men jeg har svoret en Ed: Dens Blod skal flyde, »som fremdeles foragter min Høihed og mine Vel-giørninger.« — »O, saa er der endnu en Redning!» raabte Aly. »Er jeg ikke Blod af min Faders Blod? »Lad da mit Blod flyde for ham, saa falder jeg som »et Offer for din Hevn, og min Død løser dig fra »din Ed!» — »Unge Menneske! hvad tilbyder du »mig?» sagde Kalifen mørk; »tro ikke at røre mit »Hierte med et almindeligt Kunstgreb! Hvad jeg »har besluttet, staaer fast, og ved den almægtige

»Guds Navn, dine Taarer formaae ikke at bøie mig.«
Aly knælede. »Hug til!« raabte han til Slaven, i
det han udstrakte sin Hals. — »Hvad gjør du, min
»Søn?« sagde den Gamle. — »Jeg efterligner min
»Fader,« svarede Aly. — »Nei,« raabte Ibrahim,
»skaan ikke mine korte regnfulde Vinterdage, skaan
»din unge Vaar, mit Barn! der endnu længe kan
»smykke Jorden.« — »En gold Ørk med en græs-
»selig Blodplet,« sagde Aly, »hvorpaa mit Øie evig
»vilde stirre, var Livet mig, hvis du saaledes skulde
»berøves mig.« — »Og din Elskede?« sagde Kalifen;
»hvor vil hun vride sine hvide Hænder!« — »Her-
»sker over de Troende! jeg har ingen.« — »Hvorledes?
»Du elsker ei endnu? Har den almægtige Elskov
»endnu ei henrevet dit Hierte?« — »Jeg elsker Allah,
»min Fader, dig, min Fyrste! selv i min Død, thi
»jeg veed, du est ellers god og retfærdig; jeg elsker
»Naturen, Menneskene og alt Blomstrende; men intet
»enkelt qvindligt Væsen har endnu vundet min Kiær-
»lighed.« — »Saa har jo altsaa Ibrahim Ret,« sagde
al Raschid smilende; »saa est du jo virkelig visere,
»end Kalifen. Staaer op!« blev han ved; »Ingen af
»eder skal døe. Ibrahim har ikke overtraadt mit
»Bud; thi han kiendte det ikke. Han har heller
»ikke pralet med sin Søn paa Kalifens Bekostning.
»Min Ed fordrer ikke hans Blod. Tilgiver mig eders
»Dødsskræk! En Fyrste har sielden Leilighed til
»med egne Øine at see ind i det skiulte Hierte.
»Kun paa den store Grændse mellem Livet og Døden
»forsvinde alle Forhold; kun saaledes kunde jeg lære
»at kiende eder, som jeg nu ynder. Gak hiem, ær-

»lige Ibrahim! du est af saa sund og en munter Natur, »at denne Rystelse ikke vil have farlige Følger for »dig. Og du, vise Aly!« sagde han smilende, »om »et Aar vil jeg tale med dig igien, og da vil jeg see, »om du endnu er ligesaa viis, som nu.« Da han havde sagt dette, lod han dem gaae hiem, ledsaget af kostbare Foræringer.

Til alt dette var Hussain Øievidne. Man tænke sig, hvorledes denne pludselige udmærkede Naade maatte opflamme hans Had, og med hvilken Triumph Fader og Søn begave sig til deres Hiem!

Ibrahim levede nu atter roligt med sin Søn, som paa ny hengav sig til sine Studeringer. En Dag kom en Slave op til Aly, og bad ham komme ned; hans Fader havde kjøbt ham Noget paa Torvet i Dag. Aly gik ned, og forundrede sig ikke lidet ved at see en lille Vanskabning staae for sig i Slaveklæder med en høipullet Turban paa Hovedet, prydet med brogede Hanefiære. Han havde en Pukkel paa Ryggen og paa Brystet, bleggraae Kattøine, hvormed han skelede, og Næsen hang ham, som en rødblaa Drue, ned over Munden. For Resten var han munter, sund og frisk med samt sine Pukler; og med det høire trekantede Øie betragtede han Aly opmærksomt, medens det venstre trak sig ind, og stirrede paa sin egen Næsekrog.

Medens Aly forundrede sig over dette Ideal af menneskelig Hæslighed, kunde hans Fader ikke bare sig for Latter. »Er jeg ikke kommen i en lykkelig »Tid paa Torvet i Dag?« raabte han; »en Time silde »digere vilde været for silde, slig en Rift var der

»om ham. Jeg kan takke min Hurtighed for, at jeg
 »fik ham for to hundrede Guldstykker. Tænk engang,
 »min kloge Søn! du indslutter dig mellem dine fire
 »Vægge, for, som en Bi, at indsuge den høieste Viis-
 »dom og Lærdom; og dog skal denne pukkelryggede
 »Slave, der aldrig har havt Tid til at sidde inde og
 »læse Bøger, være saa lærd efter alle Kyndiges For-
 »sikkring, at Ingen i hele Arabien eller Persien ligner
 »ham. Man kan ogsaa see det paa ham, Viisdom-
 »men brækker ud af ham til alle Sider, saadan ind-
 »vortes Overflødighed maa der være. Tag ham med
 »dig! jeg skienker dig ham, til en Medhielp i dine
 »Studeringer og til en lystig Adspredelse i dine le-
 »dige Timer.«

Da Aly stod med sin vanskabte Slave paa sit
 Kammer, og denne saae den Mængde Bøger og Pa-
 pirer, der laae rundt omkring, foldede han sine Hæn-
 der, og raabte ivrig: »Den vise Confucius maa vel
 »sige: »Salig er den, som kiender sin Bestemmel-
 »ses Hensigt! Den Vei, han skal gaae for at naae
 »sit Maal, stiller sig banet for hans Øie. Uvished
 »og Tvivl vige fra ham, saasnart han betræder
 »denne Sti; Fred og Ro bestrøe ham Veien med
 »Roser.« Men han maa ogsaa sige: »Ulyksalig
 »den, som holder Træets Grene for Rødder, dets
 »Blade for Frugter; som holder Skyggen for Væ-
 »senet, og som ikke veed at skille Middelet fra
 »Hensigten.«

»Hvad vil du sige dermed?« spurgte Aly.
 — »Den Fordærveligste blandt Menneskene«,
 »siger Sadi,« blev den Anden ved, »er en Lærd,

» » som ingen Nytte gjør med sin Lærdom. Jeg hører
 » » en Mølle klappre, men jeg seer intet Meel. Et
 » » Ord uden Værk er som en Sky uden Regn, som
 » » en Bue uden Stræng. « « Aly vilde prøve, om Slavens
 Kundskab gik over slige Læresætninger, som han
 hyppig førte i Munden; han undersøgte ham, og blev
 forundret over hans Lærdom i den arabiske, persiske,
 indiske og chinesiske Viisdom. »Hvad hedder du?«
 sagde Aly. — »Da min Moder havde født mig,«
 sagde Pukkelryggen, »syntes hun, jeg var saa god
 »at kiende, at jeg intet Navn behøvede. Hun
 »troede, man nok kunde skille Bukken fra Faa-
 »rene, uden at hun bandt den et rødt Baand om
 »Halsen.« — »Est du en Mahomedaner?« spurgte
 Aly. — »Mahomed kunde hverken læse eller skrive.
 »Mithra er min Guddom. For den bøier jeg mine
 »Knæ; ei mod Opgangen i Østen, men mod Ned-
 »gangen i Vesten.« — »Saa tilbeder du Solen?« —
 »Solen selv er kold, avler først Varme med den jor-
 »diske Luft. Ilden har skønne gule Lokker, funk-
 »lende Øine; den opliver Alt med sin Kiærlighed, og
 »brænder skønnest om Natten.« — »Et Navn maa
 »jeg dog give dig,« sagde Aly. — »Jeg er ligesaa
 »lille, vanfør og hæslig, som den berømte Lokman,«
 sagde Slaven; »og han var ligesaa klog, og vidste
 »ligesaa meget, som jeg. Æsop gik det ligedan.
 »Mange mene, at disse To have været Een. Hvad
 »To vare, kunne Tre være med. Kald mig Lokman,
 »og tro paa Sialevandringen! Det er den sparsom-
 »ste Tro, som sætter Skaberen i mindst Uleilighed.«
 Aly vidste ikke, om han skulde smile eller for-

arge sig over denne formastelige Spøg. Han vidste ei engang, om det var Spøg; thi Alt, hvad den Pukkelryggede (som vi efter hans egen Begiering ville kalde Lokman) sagde, var blandet med en vis krampeagtig Alvorlighed, der rigtig nok hyppigst gik over til bidende Spot.

Om Aftenen læste Aly høit følgende Sted i Zoroasters Viisdom:

Almagts Kraft er til fra Evighed.
To Engle lystre Almagt: Dyd og Last,
Af Lysets, Mørkets Blanding, steds i Kamp.
Vandt Dyden Seir, fordobles Lysets Glands;
Vandt Last, da hæver Mulmet sorten Hoved.
Slig Strid bestaaer til Verdens sidste Dag.
Da dømmer Allah Last til evig Qval,
Til evigt Lys og evig Glæde Dyd;
Og aldrig blandes Lys og Mørke meer.

Da Aly var kommen til dette Sted, fik Lokman, der var i Værelset, saa heftigt Næseblod, at han maatte gaae ud. Aly saae ham ikke mere den Aften.

Om Morgenens tidlig vaagnede han ved en Sang fra Haugen, hvortil hans Vinduer vendte. Han hørte en skingrende, men veløvet Stemme synge Følgende:

Vaaren smiler med det Grønne,
Blomsterknoppen rødmer smukt;
Men for alt det friske Skønne
Er Alhasis Hierte lukt.

Pigens elskovsfulde Miner
Ei bevæge kan hans Bryst.
Under styrtede Ruiner
Søger han den svundne Lyst.

Ei han, som et Barn, vil lege
Med en nysudsprungne Mø;
Kun hans Hierte kan bevæge,
Hvad der minder om at døe.

Hist paa Træets gamle Stubber
Sidder han, af Veemod tung.
Dæk din Barm! han hader Knopper;
Søde Glut! du er for ung.

Ei han Læbens Rose kysser,
Ei han kiender Kiærlighed,
I de længst forfaldne Dysser
Lider han, hvad Secler leed.

Søde Lyst, som een Gang kommer,
Een Gang kun, mens Hiertet slaaer!
Gaa; han kiender ei din Sommer
Meer, end han har kiendt din Vaar.

Aly gik ned i Haugen, og fandt Lokman siddende under et Træ med en Strængeleg i Haanden. »Syn-ger du ogsaa?» spurgte Aly ham. — »Dersom Ug-leskrig kan kaldes Sang,« sagde Lokman, »saa synger jeg, som Skovens befædrede Sanger.« — »Din Gui-tarre klinger godt.« — »Det lærte den af et Faar,

»da en Ulv slog Kløerne i dets Indvolde.« — »Hvad
»var det, du sang?« — »En mat Vise over et stort Æmne,
»giort af en af de Poeter, som bestandig bede os at
»tage Villien for Evnen. Skal jeg synge eder een
»endnu?« Aly tillod ham det, og Lokman sang:

Sygelige Daarskab, du,
Som i svimle Phantasier
Til Erindringen dig vier
Uden Daad og uden Nu!
Siig, hvad vil, hvor vil du hen?
Til Forgangenhed igien,
For at finde, hvad du skatter?
Arme! hvad er da din Skat?
Skyggen i en Febernatt,
Som i Drømme kun du fatter.

Om nu virkelig du stod
Hist i Østens Purpurblod,
Stod du da i Morgenrøden?
Her den er, og hist er Døden.
Mellem Oldtids Taageslud,
Mellem Fremtids Straalebrud
Kan du kun Regnbuen finde.
Nærm dig — og den vil forsvinde.
I dit Øie staaer dens Skiær,
Altid fiern og altid nær.

Nyd da Livet sundt og stort!
Saa har dine Helte giort.
Hæng veemodig ei ved Sorgen,

Drøm ei bort din Foraarsmorgen!
 Livets Træ er dig forundt,
 Frugten gør dit Hierte sundt.
 Vogt dig for den skumle Stamme,
 Som gjør Støvet alt for viis!
 Slangen leer — og Paradiis
 Lukker sig med Vredens Flamme.

»Denne Sang kiender jeg,« sagde Aly, »og den
 »har ofte behaget mig; men jeg veed ikke, den taber
 »sit Værd og klinger mig ilde i din Mund. Det
 »kommer mig for, som om jeg saae Slangen i Para-
 »diis, der havde slynget sig om Livets i Stedet for
 »om Kundskabens Træ, for at faae Adam til at
 »synde.« Lokman søgte at skiule sin Misfornøielse
 ved at gribe vilde, phantastiske Toner i Strængene.

Aly gik nu ofte ud igien til Tzasers Tempel, og
 Lokman fulgte ham. »Hvorfor gaaer du altid ad
 »denne Vei?« spurgte Lokman engang; »ere de
 »andre Forstæder ikke ogsaa smukke?« — »Jeg
 »kiender dem ikke saa godt, som denne,« sagde Aly.
 »Disse Omgivninger høre aldeles til min Barndom;
 »ethvert Skridt minder mig om et Øieblik af mit
 »foregaaende Liv, og har for mig noget usigelig
 »Kiært.« Næste Dag da de skulde gaae ud sammen,
 havde Lokman aflagt den smukke Dragt, Aly havde
 givet ham, og atter behængt sig med sin gamle lasede
 Slavekiortel. »Hvad er dette?« spurgte Aly; »hvor-
 »for har du taget disse Pialter paa igien? Har jeg
 »ikke givet dig en smuk og anstændig Dragt?« —
 »Forlad mig, min Herre!« sagde Lokman; »jeg kien-

»der ikke min ny Dragt saa godt, som denne. Disse
»Omgivninger høre aldeles til mit foregaaende Liv;
»ethvert Hul, enhver Rift minder mig om et Øieblik
»deri, og har altsaa for mig noget usigelig Kiært.«
Aly forstod ham, og fandt, at han ikke havde saa
ganske Uret. »Løb hiem,« sagde han, »og skift
»Klæder; kom saa igien og gaa, saa vil jeg skifte
»Vei med dig.«

De gik nu altsaa ud sammen af den modsatte
Port, der vendte mod en anden Krumning af Tiger-
strømmen. Her vare mange private Hauger, omgier-
dede af høie Mure, men mellem disse dog smukke
Alleer og Steenbænke, til Lise for den Vandrende.
Aly satte sig paa en saadan Bænk, da han havde van-
dret noget omkring, og faldt som sædvanlig i Tanker. Da
han vaagnede af sin Grublen, vilde han spørge Lok-
man om Noget; men han saae ham ikke. Han var
altsaa nødt til at kalde flere Gange: »Lokman! Lokman!«

Den Lille kom frem af en tyk Hække, der stod
ved Muren. »Kom dog, Lokman!« raabte Aly, »du
»maa sige mig Besked om Noget.« — »Sligt lader
»sig ikke beskrive, min Herre!« svarede Slaven;
»kom selv, og see!« — »Hvad skal jeg see?« — »Just
»det, som ikke lader sig beskrive. Vil du høre luv-
»slidte Lignelser om Kinder som Roser, Læber
»som Rubiner, Tænder som Perler, Hænder som
»Lilier, en Barm som oversnede Granatæbler, Øien-
»bryne som Regnbuer? Kom selv og see, saa vil du
»finde en Uforlignelighed, der, da den er qvindlig,
»formodentlig ei engang altid ligner sig selv.« Aly
ilede til Busken, hvor han giennem et Hul i Muren

kunde see ind i en deilig Hauge med herlige Vand-spring i Marmorbækkener. Paa en Græsbænk sad den yndigste Qvindeskabning; andre skønne Piger omringede hende, saaledes som de blegere Himmellys omringe Aftenstiernen. Hendes Ungdom blomstrede virkelig med al den Glands og med alle de sieldne Farver, der ellers i Naturen kun findes hos de meest forskiellige Ting, og som Lokman paa orientalsk Viis havde opregnet. Men foruden alt dette opdagede Aly en Ynde paa hendes Læbe, en Aand i hendes Øie, som hverken Rubinen kan funkke, eller Diamanten straale. Uskyld og barnlig Munterhed oplivede hendes Aasyn; hendes Bevægelser vare saa naturlige og lette som Zephyrens; og af den Venlighed, der herskede mellem hende og hendes Opvarterinder, sluttede Aly sig til hendes Hualdsalighed. Aly stod henrykt i Beskuelsen af denne Skønhed. Han troede at see et Mirakel fra Himlen, hvilket intet Under er, naar man veed, at dette var den første qvindlige Deilighed, han havde seet uden Slør. Pludselig overtrak sig hans Ansigt med en høi Rødme. Han skiælvede, i det han forlod Muren med vaklende Skridt, og vinkte ad Lokman, at han skulde følge ham. Denne kunde ikke holde sig fra atter at kige ind, og mærkede nu, at Slavinderne vare beskiæftigede med at afklæde den Skønne. De lange Haar rullede allerede ned over de blottede Skuldre, og det hvide Liin flagrede løst om det deilige nøgne Bryst. Tienstvillige Hænder løste den Smekkres Bælte. Paa alle Tilberedelser var det klart, at hun vilde betiene sig af det køle Bad i Aftenstunden. »Herre!« raabte

Lokman, »bi dog for Allahs og Prophetens Skyld, »og drik Skaalen ud; det Bedste ligger paa Bunden.« Aly tog ham forbittret ved Armen og kastede ham tilside. »Disse uskyldige Ynder«, sagde han, »skulle »ikke vanhelliges af Kiærlighedens flammende, min- »dre af Vellystens skelende Blik.« — »O, du er ikke »klog,« raabte Lokman, og fulgte ham fortrydelig. »Du kniber Læberne sammen for Manna i Ørken, »du forsmaaer en kølig Drik paa Heden, naar den »bydes dig. Du er ingen Muselmand. En Musel- »mand er vellystig, og elsker sandselige Glæder; »Propheten har tilladt ham dem i denne, lovet ham »dem i den tilkommende Verden.«

»Propheten har ikke befalet, hvad han har til- »ladt,« sagde Aly. »Som Engelen tog den sorte Draabe »ud af hans Hierte, hvori Spiren laae til den diæ- »velske Sæd, saa kan ogsaa Dydens Engel rense et- »hvert Menneskes Hierte.« — »Du er ingen Musel- »mand,« sagde Lokman; »hverken Krig eller Elskov »begeistrer dig.« — »Nei,« svarede Aly, »men Helte- »mod og Kiærlighed.« — »Reis til det taagede Eu- »ropa!« raabte Lokman; »du er ingen Asiat; Naza- »ræeren fra Bethlehem har forført dig. Din Dyd er »ikke Daad, kun Afholdenhed; dit Liv er en langsom »Forberedelse til Døden.«

Aly taug af Fortrydelse, og gik; dog glemte han snart Lokman. Den skønne Pige paa Græsbænken svævede stedse for hans Øine i sin hele Ynde; men saa levende som han saae hende, ønskede han dog Intet mere, end at forfriske sig Indbildningen ved et virkeligt Giensyn.

Han kunde neppe oppebie næste Dags Aften; da den kom, gik han (uden at tage Lokman med), ikke til Tzasers Tempel, men til Steenbænken og Hauge-muren.

Han satte sig først paa Bænken, og eftertænkte, hvem denne Hauge kunde tilhøre. Derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Alleen mellem Murene; og da han Ingen saae, kunde han ikke holde sig fra at standse ved Hækken, ja tilsidst fandt han sig drevet til at giennembyrde den, og at see ind igiennem Hullet paa Muren. Han saae Intet; Haugen var forladt, Alting stille. Paa Græsbænken ligeover for ved Vandet laae en Rose. Aly ønskede sig den. Han forestilte sig, at hun havde plukket den, at den var falden af hendes Bryst. »Mon hun dog ikke »skulde komme?« tænkte han, og gik atter et Par Gange op og ned; derpaa gjorde han igjen et Forsøg med at see ind.

Som han stod allerbedst, pikkede der ham pludselig Nogen sagte paa Skulderen; han vendte sig om, og en venlig midaldrende Kone stod for ham. »Hvad »seer du efter, min unge Herre?« spurgte hun ham smilende. Aly var forvirret. — »Jeg vil spare dig »Svaret,« fortsatte hun; »din lille Dverg har været »her i Morges tidlig, og talt med mig om Alt. Min »Frue ønsker ligesaa meget at see dig, som du at »see hende.« Uden at vente Svar, tog hun Aly, som forvirret fulgte, ved Haanden, og ledte ham ind igiennem den aabenstaaende Haugedør i en tæt Løvhytte, hvor hun forlod ham ved Indgangen. Den skønne Gulhyndy kom ham i Møde, iført et tyndt sort Taftes

Klædebon med korte Ærmer, der forhøiede den naturlige fyldige Hvidhed af hendes Arme, Hænder, Hals og Bryst. Hendes Haar flød hende i lange Fletninger ned ad Ryggen; et bredt Bælte besat med Edelstene slyngte sig om hendes smalle Midie.

»Du vil forundre dig, min Herre!« sagde hun med naturlig Utvungenhed, »over at være bragt saa pludselig til en ung Qvinde, du ikke kiender. Jeg maa skynde mig, jo før jo heller at sætte dig ud af en Tvivl, hvori du muligen kunde svæve, til Skade for mig. Viid altsaa, at ingen Aarsag, hvorfor jeg eller du behøver at rødme, driver mig til at giøre dit Bekiendtskab. Dette raske Skridt skeer som den eneste mulige Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneske at kiende, hvis aandrige Samtaler og behagelige Omgang jeg saa længe har ønsket, at jeg umulig længer kunde modstaae Fristelsen, da Tilfældet kom mine Ønsker i Møde. Du maa desuden vide, det er ikke første Gang, vi sees; vi have allerede længe kiendt hinanden.«

Aly forundrede sig meer og meer; han vidste ikke, hvad han skulde svare. Den Skønne tog et langt uigiennemsigtigt Slør, som laae i Nærheden, der kun havde en smal Rift for Ansigtet, kastede det over sig, gik nogle Skridt frem og tilbage, og sagde derpaa: »Kiender du mig nu?« Aly studsede; det var hans ubekiendte Veninde fra Tzasers Tempel. — »Jeg er vis paa, at du nu kiender mig,« sagde hun; »mit Navn er Gulhyndy, jeg har alt længe kiendt dig, og bedre, end du troer. En from Dervisch, med hvem jeg daglig talte i Templet, har

»fortalt mig meget Godt om dig. Jeg kan ikke negte,«
blev den skønne Guldhindy rødmende ved, »hvad han
»forsikkrede mig lader dit Udseende til at holde. Min
»Amme (den Kone, som lukkede dig ind, og som
»var mit daglige Følgeskab) er en Christen. Hun
»har opdraget mig. Jeg maa beundre den Maade,
»hvorpaa Frankerne opdrage deres Qvinder. De ud-
»vikle, de danne ogsaa deres Aand. Vi stakkels
»Araberinder ere fordømte til at sidde som Fanger i
»Buret. Men jeg kan ikke holde det ud. Min gode
»Maria har begyndt min Opdragelse; og jeg beder
»dig, ædle unge Muselmand, som saa langt overgaaer
»dine Jævnlig! at fuldende den.«

Det var umuligt andet, end at disse Ord maatte
gøre Indtryk paa Aly. »Elskværdige Ubekjendte!«
raabte han, »ved Allah sværger jeg dig: jeg skal
»gøre mig værdig til dine gode Tanker, og aldrig
»misbruge din Tillid.« — »Nu kommer det kun an
»paa at udfinde en Maske, hvorunder jeg daglig kan
»see dig. Spiller du noget Instrument?« — »Jeg for-
»staaer at spille paa Guitarre,« svarede Aly. — »For-
»træffeligt!« raabte Gulhyndy; »min Fader har lovet
»mig, at jeg skulde lære dette Instrument. Han har
»tilladt mig, i min Ammes Nærværelse at modtage
»daglig en Times Underviisning af en frankisk Slave.
»Denne Slave maa du være. Vil du det?« — »Skønne
»Gulhyndy!« sagde Aly blussende, »jeg er allerede
»din Slave.« Gulhyndy rødmede. »Du sætter dig
»alt i din Character; du siger mig Artigheder,«
sagde hun. »Det er en Feil, Frankerne have; i saa
»Henseende staae vi Østerlændere over dem, vi sige

»reent ud vor Hiertens Mening.« — »Det gjør ogsaa jeg,« sagde Aly, »jeg har ikke fornegtet min Natur.« — »Nu atter?« raabte Gulhyndy. »Jeg mærker, du er »sledskere, end jeg havde tænkt; jeg har maaskee »giort ilde i at komme dig saa oprigtig i Møde.«

Nu blev der aftalt, at Aly skulde skaffe sig en frankisk Dragt, og komme igien næste Dag med en Guitarre. Maria lukkede ham ud. Hun bad ham tilgive Lokman, som af Iver for sin Herre havde handlet uden Befaling. Den henrykte Aly lovede det. Han spurgte hende, hvem hendes Herskerinde var. — »Saa kjær som hendes og din Lyksalighed er dig,« sagde Maria, »saa spørg aldrig om, hvem hun er. Lad »det være dig nok, at hun hedder Gulhyndy. Hun »veed ikke mere om dig, end at du hedder Aly. »Det Øieblik, I begge vidste meer, vilde vende al »eders Glæde til Sorg.« Aly maatte sværge hende, at han vilde undgaae at vide meer. Han ilede nu hen at købe en skøn Guitarre, og ventede utaalmodig næste Dag paa den Time, der atter aabnede ham Døren til hans jordiske Paradiis.

Den kom; han traadte ind i Haugen, og blev ført i Løvhytten, som i Gaar; kun at Maria i Dag blev tilstede, og holdt sig i Nærheden af Indgangen til den lange Løvsal, der hvælvende sig langs med Haugemuren. Gulhyndy kom ham i Møde med langt større Pragt, end sidste Gang. Hun var paa persisk Viis iført tynde brogede Silkeklæder, der hang løst om Legemet uden Bælte. Det skønne Ansigt var omsvøbt med mange Rader ægte Perler og steenbesatte Spænder. Paa hendes Fingre havde hun

Diamanter, indlagte i Sølvringe (thi Mahomedanerne tør ingen bære af Guld). De grønne Strømper sluttede sig yndigt om de velskabte Been; og paa de smaae Fødder havde hun gyldne Skoe. Hun smilte, og sagde: »Tro ikke, kiære Aly! at jeg har iført mig denne Dragt af Forfængelighed. Min Fader, som ynder Pragt, har nylig været hos mig, og jeg fik ikke Tid til at omklæde mig, inden du kom. Bi et Øieblik, saa skal du strax see mig her igien, som jeg var i Gaar. Thi denne Prydelse er ikke selskabelig; jeg kan ikke dreie mit Hoved for Ædelstene, og ikke bevæge Fingrene for Ringe. Din Lærling maa være naturlig klædt, naar hun skal modtage Underviisning paa den skønne Strængeleg, som jeg seer du har bragt med dig.« Da hun havde talt disse Ord, gik hun bort med Maria. Aly stirrede efter hende; og skøndt han ønskede at see hende i den simplere Dragt, maatte han dog udraabe med Høisangeren, da han saa hende træde ud af Løvhytten i de rige Prydelser: »Hvor deilig er din Gang i Skoene, du Fyrstedatter! Dine Kinder staae livsaligt i Spænderne, og din Hals i Kiæderne. Dine Øine ere som Dueøine mellem dine Fletninger. Din Rankhed er som Palmetræet, og din Barm som Viindruerne. Min Due i Klippekløften! viis mig atter din Skabning, lad mig høre din Stemme; thi din Stemme er sød, og din Skabning er elskelig.«

Det varede ikke længe, før hun kom igien i det sorte Klædebon. Hvor langt deiligere saa hun saaledes ud! Mellem Barmens svulmende halvdækte Hvælvinger, som blindede Alys Øine med deres Snee, hang en Rubin, der var blodrød af Forbittrelse, fordi

den maatte staae tilbage for hendes Læber. En Sølv-
verlilie slyngte sig giennem hendes Lokker. Hun tog
Guitarren i Haanden, og sagde: »Lad os ikke spille
»Tiden! Du skal ikke have taget den med forgieves;
»du maa virkelig lære mig at spille.« — Aly maatte
vise hende Fingersætningen. Hvor skiælvede han
ved at berøre de hvide Hænder, ved at tage om de
trinde Fingre! Hun glædte sig, som et Barn, ved
at kunne gribe de første Accorder. »Hvilken Sødhed
»ligger der i Grundtonernes Samklang!« raabte hun.
— »Skønne Gulhyndy!« sagde Aly, »de hellige syv
»Toner klinge ligesaa himmelsk i deres naturlige For-
»hold, som de hellige syv Farver straale os fra Regn-
»buen. Alt, hvad vi høre og see, er ikke Andet
»end Gientagelsen og Omskiftningen af disse.« —
»Hvorfor har dog Propheten forbudet Instrumenternes
»Lyd i Moskeerne?« spurgte Gulhyndy. — »Menne-
»skestemmen«, sagde Aly, »er det skønneste, Gud
»værdigste Instrument; Propheten har troet at burde
»offre Allah det Bedste. Vi, skønne Gulhyndy! ville
»ikke forsmaae Strængelegen i det jordiske Liv; thi
»den understøtter og hæver den svage Røst, den for-
»binder Mennesket med Naturen.«

Det var Aften, og Solen dalede; den kastede sit
sidste Skin ind i Løvhytten. »Vi maae nu skilles ad,«
sagde Gulhyndy, i det hun rakte ham Guitarren;
»spil og syng mig til Afsked en Sang!« Alys Øine
hvilede paa Aftenrøden, han præluderede længe i
sagte Toner, derpaa hævede han sin Røst saaledes:

Ton, søde Strænge! tolk med eders Klang,
Hvad ei min Sang

Formaaer at yttre for min Skabers Throne;
 Kling, hulde Lyd! et Echo af min Røst,
 Og smelt mit Bryst,
 Og understøt min Andagt med din Tone.

Tolk, som i Træet i den dunkle Dal
 En Nattergal,
 Din Kiærlighed, mens al Naturen sover!
 Lad risle, som i Aftensolens Blod
 Den klare Flod,
 Med sød veemodig Svulmen dine Vover!

Hvad intet Sprog at tolke var i Stand,
 Du tolke kan,
 Forstaaet saa vidt, som Himlens Bue hvælver.
 Naar Læben bæver og det fulde Bryst,
 Er Ordet tyst;
 Men Strængen toner saligt, naar den skiælver.

Aly havde nu saaledes flere Gange Leilighed til at see Gulhyndy, og hver Dag blev hun ham elskværdigere. Een Gang fandt han hende bleg og forgrædt. Maria maatte gaae bort. »Skionne Gulhyndy!« spurgte han med Deeltagelse, »hvad fattes dig?« — »Jeg vil sige dig det, Aly!« sagde Gulhyndy, »jeg maa. Tilgiv en stakkels Pige, som ingen Ven har paa Jorden! Den ædle Siæl, der lyser af dit Ansigt, gav mig fra første Øieblik, jeg saae dig, Mod til at fortroe mig til dig. Naar du har hørt mig, vil du bedre, end nu, forstaae, hvor nødvendigt det var mig, at søge dit Raad og din Fortrolighed.« Aly lyttede opmærksomt til, og Gulhyndy vedblev:

»Min Amme, har jeg sagt dig, er en Christen;
»hun har et godt Hierte, har havt megen Deel i
»min Opdragelse, jeg har hende meget at takke for.
»Kun i een Ting har jeg fra min tidligste Ungdom
»ikke kunnet føie hende: hun har villet omvende mig
»til den christne Tro; men den Lærdom, min Moder
»gav mig som Barn, har lukket mit Hierte for hendes
»Overtalelser. Dog har hun ofte sat mig i stor
»Urolighed; og skøndt det ikke er lykkedes hende,
»at omvende mig til sin Religion, saa har hun dog
»giort mig vaklende i min egen. Propheten, siger
»hun, udelukker den qvindlige Deel af Menneskene
»fra sin Himmel. Hvad stræber du efter? I dette
»Liv behøver du ingen overnaturlig Hielp, og i det
»andet Liv er den dig negtet. Men selv i dette,
»hvad est du vorden ved Mahomeds grusomme Ind-
»retninger? Før dit Giftermaal — en indspærret
»Fugl i Buret, og naar du er gift, en ulykkelig Qvinde,
»som deler en vellystig Tyrans Gunstbeviisninger med
»hundrede Andre. Følg mit Raad, tag dine Juveler,
»og flygt med mig til Europa! Min Familie er stor
»og lykkelig, mit Land skønt og frugtbart, dets Qvin-
»der i den høieste Agtelse. Mange Ynglinge ville
»kappes om at behage dig, og kalde sig lykkelige
»ved at faae din Haand. Den christne Kirke optager
»dig med Glæde som en elsket Datter i sit Skiød,
»og hisset venter dig den evige Salighed.«

Gulhyndy holdt et Øieblik inde, for at høre, om
Aly vilde sige Noget; da han taug, og med venlige
Øine opmærksomt betragtede hende, blev hun ved:
»Jeg vilde maaskee ikke have været stærk nok til at

»modstaae hendes Overtalelser, hvis ikke en forun-
 »derlig Omstændighed var kommen mig til Hielp.
 »I en søvnløs Nat, da jeg laae paa mit Leie i den
 »ængsteligste Kummer og Samvittighedsangst, faldt
 »jeg pludselig i den sødeste Slummer. Jeg drømte,
 »at Loftet adskilte sig i mit Kammer, og at der ned-
 »svævede en yndig Fee til mig paa en Rosensky,
 »som opfyldte Værelset med Vellugt. Hun var klædt
 »i en himmelblaa Silkekiortel, over hvilken flød et
 »gennemsigtigt Flor, indvævet med Sølvstierner. Paa
 »hendes Hoved havde hun en Krone af Diamanter,
 »og et Scepter af Smaragder i sin Haand. Hun bø-
 »ede sig over mit Hovedgierde, berørte mit Hoved
 »med sit Spiir, og sagde: »»Vær trøstig, min Datter!
 »»flygt ei, og fornegt ei din Tro. Dyden er en Blomst,
 »»som voxer under enhver Himmel. Vær trofast, uden
 »»at forsage! Jeg lover dig en Ungersvend, som
 »»skal elske dig og være dig tro; han skal være af
 »»Ismaels Stamme, som du, og boe i dine Paulu-
 »»ner.« Da hun havde sagt dette, forsvandt hun.
 »Jeg har ofte seet hende siden, naar jeg var bedrøvet;
 »hun svævede da blot ned, og betragtede mig et
 »Øieblik smilende, hvilket gav mig Styrke for mange
 »Dage. Men i to Maaneder har jeg nu ikke seet
 »hende; og Maria trænger daglig paa mig. Saaledes
 »traf jeg dig i min Nød. O, Aly! forlad ikke den
 »frygtssomme Hind, der tager sin Tilflugt i dit Læ.«

Hvorledes skulde det været Aly muligt, længer at
 tvinge sine Følelser? »Gulhyndy!« raabte han, »denne
 »Ungersvend har du fundet, som den gode Fee lo-
 »vede dig, dersom du vil nøies med min Kiærlighed

»og min Troskab.« — »Aly!« sagde Gulhyndy, »lad ikke
»Medlidenhed for en Ulykkelig bringe dig til at troe,
»at du elsker hende.« — »Jeg har hidindtil ikke vidst,
»hvad Elskov var,« svarede Aly; »men dersom det
»er en Følelse, som fortrænger enhver anden, og
»gør den kiære Genstand til det eneste Ønskelige
»paa Jorden, saa elsker jeg dig.« Gulhyndy kunde
ikke tale; hendes Arme omslyngede den Lykkelige,
og han drak den sødeste Salighed i det første Kys.
— »Men, Aly!« sagde hun, efterat de havde fattet
sig af den voldsomme Glæde, »du maa dog flygte,
»dog forlade dit Fædreland, hvis du elsker mig. O
»Allah! hvor kan jeg fordre det af dig?« sagde hun
sukkende. »Nei, nei! jeg handler mod min gode
»Fees Varsel. Hun lovede mig en Beiler, med hvem
»jeg ikke behøvede at flygte, som skulde boe med
»mig i mine Pauluner. Ak, Aly! det er umuligt
»med dig, og uden dig er Verden mig Intet.« —
»Fat Mod, min Gulhyndy!« sagde Aly; »min Fader
»er en rig, anseelig Mand. Jeg kiender ikke din,
»men han vil Intet have mod vort Giftermaal, naar
»den rige Ibrahim beder om dig til sin Søn, og
»bringer den forlangte Brudegave.«

Han havde neppe talt disse Ord, før den for-
skrækkede Maria kom hurtig løbende, og raabte:
»For Guds Skyld, mine Børn! fatter eder, saa kiært
»eders Liv er eder. Din Fader kommer,« raabte
hun til Gulhyndy. »Spil!« sagde hun til Aly. Aly
tog Guitarren, og havde neppe grebet nogle Toner,
før Hussain Kadi hurtig traadte ind i Løvhytten. Man
tænke sig Alys Forfærdelse! Guitarren var nær fal-

den af hans Hænder. Hussain betragtede ham opmærksomt. »Er det den græske Slave, min Datter!« spurgte han, »som din Amme har skaffet dig til Underviisning i Musiken?« — »Ja, min Fader!« skielvede Gulhyndy. — »Du er rørt? Du har grædt?« »Hvad vil dette sige?« — »Min Fader! han har spillet og siunget en Sang for mig, som inderlig har bevæget mig.« — »Er han slig en Mester i at opvække Følelser?« sagde Hussain. »Spil, Christenhund! lad os høre, om du ogsaa kan bevæge mig.« — »Tilgiv din Slave, min Herre!« sagde Aly; »Følelser lade sig ikke befale. For at den hulde Kunst skal kunne gjøre sin Virkning, maa Stemningen i Forveien være hos Hørerens.« — »Du forstaaer altsaa at stemme i Forveien?« spurgte Hussain, i det han betragtede Aly med et giennemborende Blik. Aly faug. — »Est du en frigiven Slave?« — »Ja!« — »Hvo har været din Herre tilforn her i Bagdad?« — Aly nævnte et Navn. — »Du seer mig mere ud til at være en Araber, end en Franke,« sagde Hussain med betydeligt Eftertryk. — Aly vilde tale. — »Ja, det er saa!« raabte Hussain; »jeg kiender det forhadte Ansigt, de afskyelige Træk igien.« Han greb bleg til sin Side, men savnede Sværdet. »Bi et Øieblik,« sagde han med tilsyneladende Kulde, »jeg skal strax være hos dig igjen.« Han løb ud af Løvhytten, og klappede i Hænderne ad en Slave. Da endnu ingen kom, skyndte han sig op til Huset. Aly og Gulhyndy vare i den yderste Fortvivelse. »Kom, min Elskte!« raabte hun, i det hun omfavnede ham; »kun igiennem sin Datters Hierte skal han finde

»Veien til dit.« — »Det var intet haardt Skiold,« raabte en hæs Stemme oppe paa Muren. »Kom, Herre! red dit Liv, og erkiend din Tieners Troskab.« — Aly slog sine Øine i Veiret, og saae Lokman siddende skrævs over Haugemuren med en Strikkestige, som han hurtig hissede ned til ham. Aly omfavnede sin Elskede, og søgte en Redning, der ligesom kom fra Himlen. Han stod snart paa den anden Side af Muren med Lokman, der bragte ham om et Hjørne i Skiul under nogle tykke Buske. Da det var mørkt, skyndte han sig hjem med Lokman, takkende ham for hans Troskab og for hans kiække Mod.

Det Første, han derpaa gjorde, var at tale med sin Fader, og at aabenbare ham Alt. »Dersom du har din Søn kiær,« sagde han tilsidst, »saa overvind dit Had, gaa med mig til Hussain, begier hans Datter for mig, ræk ham Haanden til Forlig, lad eders Børns Kiærlighed forvandle eders Fiendskab til Venskab!« — »Er det muligt, min Søn?« raabte Ibrahim; »kan en Lidenskab saa aldeles hendirive dig, at du glemmer derover, hvad du skylder din Fader? Jeg skulde fornedre mig for din Fornøielses Skyld?« — »Er det da at fornedre sig, at forsone sig med sin Fiende?« spurgte Aly. — »Jeg har een Gang giort et Skridt til Forsoning,« sagde Ibrahim, »som blev skiændig afviist, og jeg har svoret ved Allah, saa vist som Guldstoffet blev sønderrevet, at Hussain nu for evig skulde være revet fra mit Hierte. Fat dig, min Søn! tving din Lidenskab. Der er skionne Piger nok i Bagdad. Jeg er rig, og kan købe dig delige Slavinder. Men tænk al-

»drig paa en Forening med Hussains Blod; det var
»en Forening mod Naturen, din Bryllupsdag vilde
»vorde din Faders Dødsdag.«

Alt hvad Aly bad, saa hialp det ikke; den ellers
blide Ibrahim blev saa opbragt, som han aldrig havde
været mod sin Søn, og han vendte ham Ryggen med
de Ord: »Ti, og glem din Daarlighed, hvis jeg ikke
»skal forbande det Øieblik, da din Moder fødte mig
»dig til Verden. Den, der elsker Hussains Datter,
»kan ikke elske mig; jeg maa betragte en Saadan
»som min Fiende, der har lagt Raad op imod mig.«

Aly var alene, han var i Fortvivlelse. Lokman
nærmede sig ham. »Hvad er du bedrøvet over?«
spurgte han. — »Skiebnen negter mig min Lysalig-
»hed paa Jorden,« sagde Aly. — »Naar har Skieb-
»nen negtet dig den?« spurgte Lokman; »det maa
»have været, da jeg ikke var tilstede.« — »Gaa
»bort!« raabte Aly; »er jeg ikke ulykkelig nok, at
»du endnu altid blot skal komme med din Spot?«
— »Jeg kommer ikke altid blot med Spot,« sagde
Lokman, »jeg kommer ogsaa undertiden med Strikke-
»stiger.« — »Tilgiv mig!« raabte Aly, »Smerten
»bragte mig til at glemme din Velgierning.« — »Nei,«
svarede Lokman, »jeg tilgiver Alt, kun ikke enfoldig
»Hielpeløshed.« — »Og er jeg da ikke hielpeløs?«
— »Ingen kan hielpes lettere, end du, naar du selv
»vil.« — Aly betragtede ham forundret: »Spøger
»du, eller er det dit Alvor? Er der en Vei til Red-
»ning? Tal!« — »Har du da reent glemt Kalifen og
»hans Naade?« spurgte Lokman. — En Straale af
Haab faldt i Alys mørke Siæl. — »Gaa til Kalifen.«

sagde Lokman, »aabenbar ham Alt! Det vil fornøie
»ham; det vil smigre ham, at du endelig ogsaa er
»fanget i Kiærligheds Net. Du har fundet Naade for
»hans Øine; han vil lee, og give sine Befalinger; et
»Ord af ham er Grundvolden til din Lykke.« — Aly
fattede Mod. Dog sagtnedes hans Glæde ved nøiere
Eftertanke. Han tænkte paa Hussains Harme og
hevnngierrige Sind. »Skal jeg gaae, maa jeg gaae
»strax,« sagde han; »i Morgen er det for silde. Hus-
»sain er ond, han er Kadi, og har Magt til at sætte
»sine onde Forsætter i Værk.« — »Saa gaa endnu
»i Aften!« sagde Lokman.

Aly svøbte sig i sin Kaabe, og gik. Det var
allerede temmelig silde; men det var smukt Veir,
og Maanen skinnede. Da han kom til Paladset, saae
han det funkle med utallige Lys, og hørte Musik.
»Ak,« tænkte han med et bange Hierte, »Kalifen
»giver en Fest i Aften; der er intet Haab om at faae
»ham i Tale, og i Morgen er det for silde.« Hvad
han troede, blev stadfæstet af Dørvogternes Ord; de
sagde: Kalifen talte ikke med Nogen saa silde; han
maatte komme igien i Morgen. En af dem sagde:
»Hvad kan denne Fremmede have at tale med Ka-
»lifen om? Hvi har han svøbt sig i den store Kaa-
»be, og kommer ved Nattetide? Forvirring er i hans
»Ansigt. Hvis det var en Forræder, som vilde
»myrde Kalifen i en hemmelig Samtale? Jeg hol-
»der det for bedst, at vi bringe ham til Kadi, at
»han bliver i hans Huus i Forvaring i Nat; i Mor-
»gen kan man jo lade ham løs igien, hvis han fin-
»des uskyldig.« I dette Forslag samtykte Adskillige

af de Andre. »Det er ikke første Gang,« sagde de, »sligt Forsøg er gjort. Kalifen er for høihiertet til »Mistanke; men det er hans Tieneres Pligt, at sørge »for hans Sikkerhed.« — Man tænke sig Alys Forskrækkelse, da allerede Nogle af Vagten lagde Hænder paa ham, for at bringe ham til Hussain! I sin Forvirring rev han Kappen tilside, og raabte: »Jeg er »Aly, Ibrahims Søn. Kalifen kiender mig, og har »viist mig udmærket Naade. Jeg har noget Vigtigt at »tale med ham om; og I ville paadrage eder hans »høieste Unaade, hvis I behandle en fredelig Borger »som en foragtelig Løsgænger.« — Til Lykke for Aly kiendte Een af Vagten ham; paa dennes Ord lode de Andre ham gaae, med den Forsikkring: det var umuligt i Aften at tale med Kalifen, han maatte komme i Morgen igien.

Aly gik nu i sin Forvirring en lang Tid op og ned ad Gaderne. Han vilde ikke med uforrettet Sag vende tilbage til sin forbittrede Faders Huus. Han havde Alt at frygte af den opbragte Kadi. I denne Sorg satte han sig paa en Bænk ved Tigerfloden.

Han havde ikke siddet længe, før han saae tre gamle Dervischer med langsomme Skridt at komme op ad Gaden. De hilste ham; men han blev det neppe vaer. Den Ene nærmede sig ham, og satte sig hos ham, medens de Andre fortsatte deres Vei. — »Bliv ikke vred, min Herre!« sagde Oldingen, »at jeg, »uden at kiende dig, tiltaler dig saa frit; men naar »man intet Bekiendtskab har, saa maa man gjøre sig »det. Vi ere Dervischer fra Basra, hidreiste for at »tale med Kalifen i et vigtigt Ærinde. Uheldigviis ere

»vi komne for silde; han giver en Fest i Anledning
»af en ny Slavinde, han har faaet i sit Harem, og
»vi maatte forlade Slottet med uforrettet Sag. Vi
»havde haabet at kunne sove i Slottets Forgaard i Nat;
»men denne Giestfrihed er af Omsorg for Kalifens
»Sikkerhed heller ikke mere tilstedt. Nu have vi van-
»dret omkring over en Time, og endnu ingen Plads
»fundet i noget Herberg. Jeg er den Ældste og den
»Trætteste. Tillad mig at hvile lidt ud hos dig her;
»maaskee mine Staldbrodre imidlertid ere lykkeligere
»i at finde Huusly.«

»Det gjør mig ondt,« sagde Aly, »at jeg just i
»Aften aldeles ikke er stemt til at more Nogen med
»mit Selskab; men hvis du gaaer til min Faders Huus«
(han nævnte ham Navnet og Gaden), »saa vil han med
»Giestfrihed modtage eder, og gierne beholde eder
»hos sig, saalænge I ere i Bagdad. Ville I gaae med,
»skal jeg vise eder Veien. Det er desuden ikke godt,
»at vi opholde os saalænge paa Gaderne; thi Kadis
»Tienere have Befaling, at gribe alle dem, som fin-
»des der over en vis Tid om Natten.« — »O, for
»Kadis Tienere have vi ingen Nød!« sagde Dervischen;
»Kadis Tienere gjøre sig i Aften til Gode i Anledning
»af den Lykke, som hans Datter nyder.« — »Hvad
»vil du sige dermed?« spurgte Aly. — »Ei!« svarede
Dervischen, »det er jo just hende, som er bragt til Ka-
»lifen; det er for hendes Skyld, Festen holdes. Der-
»som den Kiærlighed varer ved, som Kalifen blev
»optændt af ved at see hende første Gang, saa kan
»hun gjøre sig Haab om at vorde optaget mellem
»hans kiæreste Hustruer.« — »Det er umuligt,« raabte

Aly. — »Det er vist og sandt,« blev den gamle Dervisch ved. »Faderen har selv bragt hende til Kalifen, og udbedet sig det som en Naade for sin Tro-skab, at han vilde optage hende mellem sine Slaver, endnu i Aften, og gjøre hende til sin Med-hustru endnu i Nat.« — »Hvad?« raabte Aly. »Ha, jeg maa tale med Kalifen; han maa give mig hende tilbage! Jeg nedhugger Vagten, hvis den sætter sig til Modværge; jeg nedhugger Kalifen, og derpaa hende og mig selv.« — »Unge Menneske! er du rasende?« sagde Oldingen; »vil du begaae den skammeligste Gierning? vil du myrde de Troendes Behersker? Den blotte Yttring er jo allerede den høieste Majestæts-Forbrydelse.« — »Jeg gaaer,« raabte Aly fnysende; »jeg kan døe med Gulhyndy, men jeg kan ikke overleve hendes og min Vanære.« — »Hvad Vanære?« sagde Dervischen; »maa det ikke være hende den høieste Ære, at sluttes i Harun al Raschids Arme?« — »Himmel og Jord!« raabte Aly, og vilde bort. — »Bi dog et Øieblik,« sagde den Gamle; »saml din Fornuft, kom til dig selv igjen! Er det muligt,« blev han ved, »at een og samme By kan indslutte to Mennesker af saa yderst forskielligt Sindelag? Dig har en hurtig Forelskelse gjort til en blodgierrig Tiger, og der er en Yngling her i Byen, ved Navn Aly, der skal være et saadant Mønster paa koldsindig Afholdenhed og Fornuft, hvad Kiærlighedssager angaaer, at hans Rygte endogsaa er naaet til os i Basra.« — »Denne Aly er jeg selv,« raabte den Ulykkelige. — »Du Aly? Umuligt! Aly er jo viis.« — »Den høieste Viisdom er

»Kiærlighed,« raabte Aly. »Men hvad staaer jeg her
»og spilder Tiden hos dig, og imidlertid — ha!«
Han rev sig løs fra den gamle Mand, og vilde til
Slottet. — »Siden det da er dig,« sagde Dervischen,
»og du har saadan Hast, saa vil jeg ikke opholde dig.
»Men dersom Lidenskabens tillader dig at høre et for-
»nuftigt Ord, saa hør: Du har, uden at kiende os,
»tilbudet os Nattely; derfor ere vi dig Forbindtlighed
»skyldige. Som fromme Mænd er det desuden vor
»Pligt, at hielpe enhver Retroende med hvad vi for-
»maae. Jeg seer hisset mine Staldrødre komme til-
»bage. Hør mig: følg med os! Vi ville bringe dig
»til Kalifen. Dit Forsæt, at nedsable Vagten, er en
»Afsindighed, som du selv med en Draabe koldere
»Blod maa forkaste. Vi ville gaae med dig. For at
»faae Adgang, ville vi sige, at vi komme fra Stat-
»holderen i Basra om vigtige Ting. Naar vi da staae
»for Kalifen, ville vi som Religionens og Dydens
»Talsmænd kaste os for hans Fødder, og udbede os
»din Brud. Maaskee røre vi ham. Maaskee røres
»han af din Tilstand; hvis ikke, er der jo endnu Tid
»til at gjøre Alt, hvad Fortvivlelsen byder dig.«

Aly takkede den gode Dervisch for sit Tilbud.
De tvende Andre bleve snart underrettede om Sagen,
og vare strax ligesaa villige, som den Første; men
det kostede dem meget, at faae Aly til at samtykke,
der, saa forstyrret han var, dog indsaae, hvad de for
hans Skyld udsatte sig for.

Det kostede dem ikke meget, at komme ind;
da de havde talt et Par Ord med Vagten, lod den
dem strax gaae forbi, og viste den ældste Dervisch

Ærbødighed. Man førte dem op giennem flere Værelser i en prægtig Sal, klar af utallige Voxlys, med Kalifens Throne i Baggrunden. Salen var fuld af unge Qvinder, som forlystede sig med Spil og Dands; men Alys Øine kunde endnu hverken opdage Kalifen eller Gulhyndy. »Hvor ere de?« sagde han blegnende til den ældste Dervisch. — »Kalifen er formodentlig »gaaet ind i sit eget Værelse med sin unge Brud,« sagde denne. »Arme Aly! jeg frygter, vi ere komne »for silde.« Aly svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch sig høit til at lee, tog sin Hætte af Hovedet, lod sin Kappe falde, og stod nu som Harun al Raschid for Aly i sin fyrstelige Pragt. »Vise Aly!« raabte han, »skal jeg saaledes see dig her igien, »i en Tilstand, hvori du ikke er et Haar visere, end »din Kalife?« Med disse Ord tog han ham ved Haanden, og førte ham ind i et Sideværelse, hvor Gulhyndy strax kom ham i Møde. »Modtag din Brud »af min Haand!« sagde han; »hun er din, og jeg »opgiver ganske min Ret til hende. Dog vil jeg ikke »handle egenmægtigt i denne Sag; jeg har sendt Bud »efter eders Fædre, og haaber at overtale dem til at »samtykke.« Han havde neppe talt disse Ord, før man allerede bragte Hussain og Ibrahim.

»Hussain!« sagde Kalifen streng, »jeg har Aar- »sag til at være høilig fortørnet paa dig. Du har »ikke bragt mig din Datter for min Skyld; du har »brugt mig som et Middel til din Hevn. For at »hindre Alys og Gulhyndys Forening, har du offret »mig denne Pige, som vilde været ulykkelig, der- »som ikke Fortvivlelsen havde givet hende Mod til at

»aabenbare mig Alt. Giv dit Samtykke! Det er den
»eneste Maade, hvorpaa du igjen kan vinde min
»Naade.«

»Hersker over de Troende!« svarede Hussain,
»du har Magten; men du est god og retfærdig, og
»vil ikke misbruge den. Fra det første Øieblik, jeg
»saae, at min Datter vilde vorde skøn, besluttede jeg,
»hun skulde enten tilhøre dig, eller Ingen. At jeg saa
»pludselig blev nødt til at fuldføre min Beslutning, var
»denne Ynglings Skyld, en Søn af min afsagte Fiende,
»der ikke har forlangt min Datter til Ægte, men har
»lumskelig sneget sig ind i mit Huus, for at forføre
»hende. At jeg gav dig, hvad jeg troede for godt
»til nogen Anden, kan umulig fortørne dig. Du er
»dit Folks Fader, og vil ikke i Unaade forskyde din
»Slave, som i sin Nød tager sin Tilflugt til din Be-
»skyttelse.«

»Jeg veed den hele Sammenhæng,« sagde Kalifen, »Gulhyndy har fortalt mig Alt, og jeg veed,
»hun har underrettet dig om det Samme. Gjør ingen
»Udflugter! Min Villie er, at du og Ibrahim skulle
»forliges, og gjøre eder selv og eders Børn lykkelige.«

»Min høieste Ulykke«, svarede Hussain, »vilde
»denne Forening være. Døden er mig kjærere. Jeg
»beder dig, min Herre! dersom jeg har viist dig nogen
»Troskab og Flid i min lange Tieneste, saa beløn
»den med ikke at berøve mig mine Faderrettigheder,
»berøv mig ikke Villien over mit Barns Skiebne.«

»Hun kan ikke vorde min Hustru,« sagde al Raschid. — »Svar er da hendes Ulykke,« sagde Hussain; »tillad da mig og min Datter at begive os hjem

»igien, at svøbe os i Sæk og Aske, og i Stilhed at
 »begræde din Unaade!« — »Og du, Ibrahim?« sagde
 Kalifen, i det han vendte sig til ham; »gør du intet
 »Skridt for din Søns Lykke?« — »Hersker over de
 »Troende!« svarede Ibrahim, »jeg mener ikke, at en
 »Mand bliver ulykkelig, fordi han mister en Kvinde,
 »til hvem hans Hierte for et Øieblik har hængt sig.
 »Hvis saa var, maatte jeg være ulykkelig i høi
 »Grad; thi Hussain er just den, som har skilt mig
 »ved min Brud, ved min Ungdoms Glæde og Haab.
 »Jeg haaber, min Søn vil ikke finde det umuligt, at
 »dele sin Faders Skiebne, og at lide det, som jeg
 »i min Ungdom leed; en Lidelse, som jeg af Erfar-
 »ing veed kun varer et Øieblik, og hvorfor der gives
 »hundredefold Trøst.«

Blodet begyndte at stige al Raschid til Hovedet, og hans Øine funkede med en Ild, som pleiede at være Forbudet paa en frygtelig udbrydende Vrede; dog tvang han sig endnu. »Er det eders urokkelige
 »Beslutning,« spurgte han, »at modsætte eder disse
 »unge Menneskers Lykke og min Villie?«

Begge Fædrene mærkede Kalifens Sindsbevægelse. Hussain blev rolig; men Ibrahim blegnede. Han kastede sig i Støvet for al Raschid. »Jeg er din Slave,« sagde han, »din Villie skee, du er viis. Du handler
 »som Prophetens Blod, som Religionens og Folkets
 »Skytsengel. Jeg giver mit Samtykke. — Min Søn
 »kan tage sig flere Koner,« tænkte han ved sig selv;
 »han kan forskyde den, han før har havt. Jeg af-
 »staaer ikke saa meget, som Hussain, og kommer
 »ham ikke nærmere for det.«

Hussain betragtede ham med et iiskoldt, foragteligt Smil. — »Og du?« sagde Kalifen til Hussain. — »Hersker over de Troende!« svarede Hussain, »din Villie skee. I Morgen holder jeg min Datters Bryllup; men i Aften vil du ikke forhindre mig i at tage hende hjem med mig i mit eget Huus. »Alys Forlovede kan ikke tilbringe Natten i Kalifens »Harem.« — »Tag hende!« sagde Kalifen; »men med »dit Liv staaer du mig inde for hende.« — »Jeg »staaer inde med mit Liv,« sagde Hussain rolig, tog sin Datter ved Haanden, og gik bort. — »O, lad ham »ikke gaae!« raabte Aly. »Gulhyndy! min Elskte!« Hun vendte sig om, og betragtede Aly med et smerteligt Smil, derpaa gik hun med sin Fader. Kalifen trøstede Aly, som fulgte hjem med Ibrahim i den største Uvished og Bevægelse.

Da Hussain var kommen hjem, befalede han sin Datter at gaae strax til Sengs, at staae op med Morgenrøden, bade sig, forrette sin Bøn, og berede sig til en lang Reise, de havde at gjøre sammen. Den arme Gulhyndy tilbragte Natten i Bedrøvelse, i den sikre Formodning, at hendes Fader havde tilberedet Alt til Flugt, og at hun for sidste Gang havde seet sin Aly.

Om Morgenens tidlig traadte Hussain ind til hende; da han saa hende ligge paa Knæe i en ivrig Bøn, traadte han sagte tilside, til hun var færdig, og befalede Maria at gaae paa sit Kammer. Derpaa sagde han: »Det glæder mig, min Datter! at have seet dig »saa ivrigt bede. Jeg tvivler ikke om, at Allah vil »tilgive dig den Synd, du har begaaet mod din Fader »og mod din Ære her i Verden. Paa Jorden er det

»nu med os forbi. Min Fiende har seiret; han har
»vundet Kalifens Hierte, og Harun al Raschid vil be-
»tiene sig af Magten, og lade mig henrette, dersom
»jeg ikke føier ham i hans Ønske. Da nu, saalænge
»jeg har levet, Æren stedse var mig af langt høiere
»Værd, end Livet, saa foretrækker jeg ogsaa langt
»heller min Død, end min Skiændsel. Dog vil jeg
»ikke forlade denne Verden, før jeg har sat dig ud
»af Stand til at beskæmme mig videre ved en af-
»skyelig Forbindelse med min afsagte Fiendes Søn.
»Propheten har givet enhver Muselmand Ret til at
»tugte deres Børn, og gjort dem til Herrer over deres
»Liv. Som en fornuftig Gartner, der indseer, at den
»Blomst, han med Omhyggelighed har plantet og
»pleiet, i Fremtiden vil blive fordærvet af Ormen,
»bryder jeg dig altsaa af, du skønne Knop! før du
»skiændigen visner. Jeg tager dig med mig i de
»evige Boliger, og haaber, med god Samvittighed at
»forsvare min Sag. Lovet være Allah, Skabningens
»Herre, Herskeren paa Dommedag, det allerbarmhjer-
»tigste Væsen!« Med disse Ord tog han en Dolk af
sin Barm, og stødte den i den deilige Gulhyndys
Hierte. Han holdt hende et Øieblik i sine Arme, og
betragtede den Blegnende, hvorpaa han lagde hende
sagte ned paa Jorden. Derpaa tog han en Silkesnor
frem af violblaa Farve, lagde sig den om Halsen,
snørede til uden at skiælve, og forkortede saaledes
frivillig sine Dage, sin Stolthed og Uforsonlighed tro.

Morgenens derpaa lod Kalifen sende Bud efter
Hussain og Gulhyndy. Man fandt deres Liig. Alys
Taarer vædede Gulhyndys blege Ansigt; men de vakte

hende ikke atter til Live. Det er Mahomedanernes Skik, tre Timer efter Døden at jorde deres Afsiælede. Hussain og hans Datter bleve altsaa bragte i en Gravhvelving uden for Byen, og bisatte. Aly fulgte sin Gulhyndy. Da Alle vare gangne bort, blev han sidende ene paa Kirkegaarden ved Gravhvelvingen. Den var nylig tillukket; i den klare Nat straaede Maanen stærkt paa Begravelsesmuren. »Jeg maa see hende endnu en Gang!« raabte han efter en lang Taushed, i det Taarerne finge Magt over den stumme Smerte. »Den hellige Maane maa endnu en Gang bestraae hende i mine Arme, førend det skønne Legem falder til Støv.« Han saa i det samme Noget pusle i det høie Græs mellem Gravene. I den Tanke, at det var Graveren, gik han derhen, for at bede ham hielpe sig med at vælte Stenen bort. Da han kom nærmere, opdagede han Lokman. Aly gyste ved at see den lille Vantrevning paa dette hellige Sted. Det kom ham for, som om han i det blege Maaneskin saa meget fælere og lumskere ud, end ellers. »Hvad vil du her?« spurgte Aly ham. — »Hielpe min Herre, som jeg altid pleier,« svarede Lokman. — »Jeg trænger ikke mere til din Hielp,« raabte Aly. »Du er Skyld i hendes Ulykke, hendes Død; du har forført mig til at see hende: uden mig havde hun levet endnu, og været lykkelig.« — »Vilde du heller ønsket, at du aldrig havde seet hende?« spurgte Lokman. — »Gaa,« sagde Aly; »beed Graveren komme hid til mig, og gak selv hiem!« — »Graveren er ikke hiemme,« svarede Lokman; »jeg veed, hvad du vil, og kan hielpe dig bedre, end han.« — »Du

»skal ikke vælte Stenen fra denne Grav,« raabte Aly. — »Det vilde ogsaa kun nytte lidet,« sagde Dvergen, »thi hun er der ikke.« — »Hun er hos Allah,« vedblev Aly; »men hendes Legem hviler her. Jeg har »selv indskudt Liigkisten i denne Hvælving, og ikke »forladt Graven siden.« — »Hvor hendes Legem er, »er hun med,« sagde Lokman; »men ingen af Delene »er i denne Gravhvælving.« Som han sagde dette, tog han et Dødningebæen, der laa i Nærheden, pikkede tre Gange sagte paa Stenen, og den sprang tilside af sig selv. »See en Gang ind!« sagde Lokman. Aly stirrede ind, og saa Hussains og Gulhyndys Liigkister aabne og tomme. »Himmel! hvad er det?« raabte Aly, og sønderrev sine Klæder. — »Gulhyndy »er ikke død,« sagde Lokman, »hun lever endnu, og »for dig. Naar du vil see hende, saa gaa en Nat »over Heden. Hviil dig ved Aly Hammamys Kilde, »og gik ned i de babylonske Ruiner. Imod Vesten »er en Hule, omhælvket af gamle Marmorstene; ved »dennes Indgang vil du finde mig færdig at føre dig »til din Elskede. Forjag Frygten af dit Hierte, og »fat ingen uværdig Mistanke til din Ven og Beskytter!«

Da Lokman havde sagt dette, gik han bort, og forsvandt mellem Gravene. Nogle smaae blegblaae Lys, som flammede ud af Jorden, betegnede Veien, hvor han var gaaet. Aly stirrede efter ham; han vaagnede ligesom af en græsselig Drøm. Han vidste ikke, hvad han skulde tænke. Maanen skinnede bleg paa Gravhvælvingen, og Væggen var lukket. Natteduggen faldt tungt paa Græsset, og Faarekyllingerne peb i de vaade Straae.

ANDEN DEEL.

Midt i Høiasien (det ældste, men tillige mindst bekiendte Land i Verden) strækker sig en uhyre Jordryg, hvis Egne skilles fra hverandre ved endnu højere og goldere Biergaase. Grunden bestaaer af grovt Sand og Kiselskifer, hvorimellem dog ofte findes de skønneste Ædelstene. Hist og her, i den gode Aarstid, findes græsrige Steder, hvor Mongolerne drive deres Kvæg. Det største Strøg er ganske nøgent uden Træ eller Busk. Hist og her sprudle Kilder, som snart atter forsvinde i Afgrunden. De høie Bækkener i Sneebiergene ere Vandholdninger, hvorfra utallige Smaastrømme flyde ned giennem Rifterne til alle Sider, og danne de uhyre asiatiske Floder. Store Steenhobe ere satte i kort Afstand fra hinanden, for at vise Karavanerne Vei; ved Steenhobene ere Brønde udgravede til Lædskelse i den stærke Hede. For Resten findes der mange Bittersøer paa disse Høider, der langt borte have et rødtligt Udseende. Den vilde Hest Dscheggetai løber her omkring i Hobetal; lethygget som et Muulæsel, med sin ranke Hiorte-hals, sin skønne

Isabelfarve, farer den som et viftende Flyvesand over Heden. Alle Europas tamme Huusdyr: Hunden, Katten, Oxen, Rensdyret, Hesten, løbe her i deres oprindelige Vildhed, og føre Krig med de endnu vildere, aldrig betvungne Løver, Tigre og Pardere, og med de gruelige Slanger, som ruge i Kløfterne, og hvisle frem i Tusmørket. Hist og her have Rhabarbragraverne bygget sig Hytter paa Fieldfæstningerne under friske Cedere, de eneste menneskelige Skabninger, som betragte den vilde Natur.

I disse uhyre, ubekiendte Strækninger findes Egne, indsluttede af høie Biergrader, hvor den skønne Natur endnu blomstrer i en paradisiske Ungdomsfylde, som endnu intet dødeligt Øie har seet. Her leve Aanderne i den store Natur, som i Skabelsens første Dage, før end det endnu faldt Allah ind, at danne Mennesket. De vælge deres Ophold efter deres Sindelag. De onde Aander sværme gierne om paa de goldeste, ufrugtbare Steder. De leve i mørke, fugtige Huler dybt under Jorden, og sadle natlig de pestsvangre Vinde, for at hiemsøge Menneskene ved Asiens frugtbare sydlige Strande. De gode Aander leve i svale Grotter, paa deilige frugtbare Steder, ved Kildernes Udløb, og svinge sig ofte i Morgenrøden gennem den himmelblaa, kølige Luft ned til Arabien, Persien og Indien, for at vederqvæge og veilede de Mennesker, som gjøre sig værdige til deres Hielp. Det hele ubekiendte forunderlige Land kalde Østerlænderne Ginistan; og skiøndt de vide det paa Jorden, troe de det dog utilgængeligt og adskilt fra alle andre menneskelige Egne.

I en saadan deilig Grotte, hvor de vandklare Krystaller trængte sig frem som Iistapper giennem malm-sprængte Stene, slog den skønne Gulhyndy igien sine Øine op, vakt af den sprudlende Kilde i Baggrunden, der sprang ned i en Musling af sleben Jaspis. Den forbigflydende klare Flod tiente hende strax til et Speil, hvor hun saae sig selv, da hun reiste sig, i den yndigste Morgendragt. Hun havde neppe betragtet sig et Par Gange, og sukket af Forundring og Bestyrtelse, førend Alt blev levende omkring hende. Af Floden steg Vandjomfruer med Siv i Haaret, Vandet flød dem bestandig ned ad de sneehvide, glatte Brysthvælvinger. I deres Hænder havde de Strængelege, som de holdt mod Bølgerne i Floden; disse sqvulpede mod Strængene, og det gav en underlig Klang. I Træerne hang deilige nøgne Drengbørn med spragledede Vinger; deres lokkede Haar flagrede dem om Hovedet som Løv, og Morgenrøden bestraalte de æblerøde Kinder. Giennem Biergkløfterne stak underlige Skikkelser deres Ansigter frem: alvorlige, blege, prydede med Kroner af Guld og Ædelstene. De havde blanke Gongonger i Hænderne af Sølv og Malm, hvorpaa de sloge. Gulhyndys Forundring steg til det Høieste, da hun hørte de selsomme Skabninger synge følgende •Chor:

Klipper, Floder, Træets Vinde
Hilse Dalens Herskerinde
I den aarle Stund.
Deilig efter korte Blund
Est du atter,
Evas unge Datter!

Som naar sig i Løv indfatter
Jomfrurosen i den kolde,
Vaade Foraarsnat:
Knap har den med Mørkets Trolde
Synkende forladt
Jorderige,
Før man atter skuer stige
Rød i Solen Vaarens bedste Skat.

Skiønne Pige!
Saadan dig det gaaer.
Rosens Lige,
Uden Kummer,
Qvæget af den korte Slummer,
Nyfødt du i Morgenrøden staaer.

Derpaa forsvandt de besynderlige Skabninger igien, og hun hørte, som før, Kilden risle, Træerne suse, og Echoet deraf lyde giennem Hulens Hvælvinger. Kort derpaa kom en Skare hvidklædte Piger ind i Grotten, og bredte et Tæppe for hende, der dæktes af de herligste Retter. De lagde et Hynde for hende, og endnu et til en Anden, neiede, og sagde: »Din »Engel kommer.« Derpaa gik de bort. Gulhyndy var endnu ikke kommen sig ret af sin Forundring, da under et talrigt Følge af dandsende og syngende Væsener en deilig Yngling indtraadte, langt kosteligere smykket, end Kalifen i Bagdad. Det friskeste Purpur flød ham ned fra Skuldrene; for Resten var han i sneehvid Silke, med en Krone af glødende Rubiner paa sit Hoved. Han satte sig, og bad Gul-

hyndy gjøre det samme. Da de dandsende og syngende Chore vare traadte tilside, sagde han: »Gulhyndy er nu salig i Paradiis.« Hun taug, og skiælvede. Den skønne Konge gav sig til at nyde af de Retter, man satte for ham; efter et Øiebliks Taushed sagde han: »Gulhyndy er i Nydelsernes Bolig, hun »nyde uden Frygt!« Gulhyndy stod op, og kastede sig for hans Fødder. »Mægtige Væsen!« sagde hun; »jeg kan Intet nyde. Min Nydelse var kun lidet jordisk, medens jeg levede i Støvet, mindre nu, da en »hellig Magt har hævet mig til dit Eden. Skienk »mig min Aly, naar han har endt sine Dage! Indtil »den Tid vil jeg drømme mig Erindringen tilbage i »disse Egne, og forberede mig paa en saligere Evighed.« — »Er jeg da mindre luftig, end du?« sagde den unge Konge, »og nyder dog. Tag een af disse »Frugter! dens Saft er himmelsk, dens Nydelse »aandelig.« Gulhyndy neiede sig til Jorden; det var hende umuligt, at modtage det Æble, han rakte hende. Saa skøn som han var, havde han Noget i sit Ansigt, der var hende modbydeligt, og der ligesom advarede hende, ei at tage Frugten. Han smilte, og stod op. »Den jordiske Natur maa luttres,« sagde han, og gik. Gulhyndy var nu ene den hele Dag. Hun gik ud af Grotten i skønne Egne. Henimod Aften ved Solens Nedgang begyndte Hungeren at plage hende. »Kan man virkelig føle saa jordisk en »Trang i et saligt Liv?« tænkte hun. »Ak nei, jeg »er ikke salig. Jeg føler mig saa jordisk, som før. »Dyb Veemod og Længsel betager mig; jeg er ikke »lykkelig. Savnet og Afskeden ligger trykkende paa

»mit Hierte.« Som hun sagde disse Ord, faldt hendes Øine paa en Brødfrugt, som stod og hvælvede over en Kilde. Den saae hende saa uskyldig ud. Hun plukkede nogle Frugter, spiste dem, øste sig Vand af Kilden med den hule Haand, og drak. Det tarvelige Maaltid vederqvægede hende; hun følte sig styrket. Den nedgaaende Sol tilsmiilte hende fra de dybe Kløfter af Horizontens Sneebierge; den kastede sine Straaler paa den guldløvede Busk Dsaac, som voxte ved Strandbredden. Flyvende Fiske svang sig med deres Sølvfinner i de sidste Straaler. Gulhyndy gik rolig under Aftensangen af quiddrende Fugle til sin Grotte. Hun faldt i en sød Slummer paa sin Løibænk, hvor en venlig Drøm viste hende Aly.

Den anden og de følgende Dage gik det ligesaa. Den unge Konge kom hver Dag i større Pragt. Han talte venligt med Gulhyndy, han lod opføre Dands og Musik, han sang selv for hende, medens hans Øine kiælent betragtede hendes Yndigheder. Gulhyndy blev taus, beskeden og kold. Hun nød ikke af de lække Retter, man satte for hende; hun aabnede hverken sit Øre eller sit Hierte for hans Sange. Han smiilte bestandig ved Afskeden, og sagde: »Den »jordiske Natur maa luttres.« Gulhyndy var glad, naar han gik. Hun vandrede da ud i de skønne Egne. O, hvor ønskede hun sig Aly her! Man kan ikke tænke sig større Naturskønheder, end dem, hun saae. Imellem de mange deilige Fugle elskede hun især en Fasan af den prægtige Argusart. Den blev strax i de første Dage tam for hende, gik ved hendes Side, og stod for hende i Solen med sin gule

Krop, med de sorte Pletter paa Vingerne, Hovedet og Nakken rød, med en blaa Fiærbusk. Naar hun strøg den, udbredte den sin trefodslange Vifte med guulbrune Fiære, der pralede med de store aflange Øine. Hun fandt i de friske grønne Enge en stor Mængde af den herlige Plante Ginseng, som Østerlænderne skatte saa høit, som vederqvæger, og helbreder for alle Sygdomme. Hun tvivlede ikke om, at hun var i et Paradiis. Kun til Engelen, som man kaldte ham, kunde hun intet Hiertelav fatte. Hun følte endog en Slags Afsky for ham. Han forekom hende at være en Vellystens Aand; og saa smuk han var, troede hun dog at spore Træk, som bragte hende til at tænke paa et Menneske af den fæleste Hæslighed, hun et Par Gange havde seet paa Jorden: Lokman, Alys Slave.

Eengang, da hun gik over Marken hen i Skoven, sprang en gruelig Løve hende i Møde med udspilet Gab. Da den kom nærmere, stod den stille, krummede sin Ryg, lagde sig ned paa Forbenene, og stirrede paa hende, som om den hvert Øieblik vilde anfælde hende. I første Øieblik blev Gulhyndy forskrækket, men hun fattede sig snart, og stod rolig. I det samme kom den unge Konge fra Jagten under Hornenes Klang. Da han saae Løven i den truende Stilling mod Gulhyndy, ilede han til, og dræbte den med sit Spyd. »Jeg har reddet dit Liv, skønne Pige!« sagde han. — »Umuligt, min Herre!« svarede hun; »mit jordiske Liv, siger du jo, at jeg har mistet, og det evige kan kun en god Samvittighed redde, og kun syndige Tanker tabe, for hvilke Allah

»bevare mig!« — »Jeg priser dit Mod og din Efter-
»tanke,« sagde den unge Konge ærgerlig, og gik for-
tørnet bort.

Da Gulhyndy havde været der nogle Dage, og bestandig blev ved at være, som hun pleiede, sagde den unge Konge: »Det er min Pligt, skønne Gul-
»hyndy! at vise dig, hvad du ikke ønsker at see.
»En uværdig Dødelig offres din Følelse, og gjør dig
»uskikket til høiere Glæde. Har du Lyst til at see
»Aly engang?« — »O,« raabte Gulhyndy, »und mig
»denne Salighed, og evig skal jeg takke dig!« —
»Du skal faae ham at see i Aften i din Grotte,« sagde
den unge Konge. Om Aftenen, da Solen var gaaet
ned, og Maanen skinnede ind i Grotten, kom han
igien, som første Gang, i Purpurkaabe, med Rubin-
kronen paa Hovedet. Den straaledede underligt i Maane-
lyset. »See ind i det Dybeste af Hulen, hvor Alt er
»mørkt,« sagde han; »men vogt dig under Synet for
»at betragte mig, thi da vil pludselig Alting forsvinde.«
Han slog med sin Stav, og giennem en lysende
Runddeel i den bælmørke Baggrund saae nu Gul-
hyndy Aly i en fremmed ung og deilig Qvindes Arme.
»Skønne Zulima!« hørte hun ham sige, »elsk mig;
»Gulhyndy er død, og min forrige Kiærlighed med
»hende.« Gulhyndy blegnede. Pludselig fattede hun
sig; hun erindrede sig, hvad den unge Konge havde
varet hende for, dreiede hurtig sit Hoved, uden at
han mærkede det — og saae nu — i Stedet for
den skønne Yngling — Lokman staae ved hendes
Side, med de afskyelige Pukler, de skelende Øine,
og Hanefærene i den spidspullede Turban. Han blev

neppe vaer, at hun betragtede ham, førend Synet forsvandt, og han stod atter i sin forrige Skønhed.

»Hellige Allah! mægtige Prophet!« raabte Gulhyndy, i det hun kastede sig paa Knæe, og strakte sine hvide Arme mod den straalende Maane; »red mig fra den Onde, bortfiern Forføreren, som ængster mig.« Hun havde neppe sagt dette, før den unge Konge var forsvunden. Maanen skinnede klar. Hendes tro Argus kom ind i Grotten til hende, og lagde sig ved hendes Side. Fuglene sang i Buskene; Kilden, som var standset i Grotten, rislede; og Gulhyndy faldt i en Drøm, hvori Aly atter stod for hende, lagde Haanden paa sit Hierte, og sagde: »Jeg »er Gulhyndy tro.«

Fra dette Øieblik af saae hun ikke meer den unge Konge. Hun nærkede sig af Jordens Rødder, Skovens Frugter og Kildevandet. Ingen Nymphes eller Væsener lode sig mere see. Hendes Hierte var roligt. Haabet vaagnede paa ny. Hun blomstrede som en Rose i Dalen, gjorde mange nydelige Dyr tamme, og gik som en Hyrdinde mellem dem. Hver Morgen og hver Aften gjorde hun en Bøn til Allah om atter at see sin Aly, og hver Nat saae hun ham i Drømme.

Medens det nu gik Gulhyndy saa vel, befandt hendes Fader sig, da han vaagnede, i den ganske modsatte Tilstand. Hussain laae da han atter slog Øinene op, paa et goldt Field udstrakt i Solen med Strikken om Halsen. Forstukket af en Mængde Myg, som omsusede ham, sprang han op, plaget af den heftigste Tørst, der ikke gav ham Tid til at gjøre Betragtninger. Han løb omkring som en Afsindig, men fandt ingen Kilde,

der kunde lædske ham, intet Træ engang, der kunde vederqvæge ham med sin Skygge. Just i det Øieblik, han vilde styrte magtesløs til Jorden, blev han en Hule vaer, temmelig rummelig, som Solen skin-
nede ind i. Længer inde faldt nogle Dagstraaler ned
giennem et Hul i Loftet. Hussain gik ind, han saae
et Bord udhugget i Klippen, en Steenblok var der
som Stol. Paa Bordet stod et Træbæger, og i Nær-
heden hørte han en Kilde. Det første, han gjorde,
var at tage Bægeret, løbe hen dermed til Kilden,
fylde det og drikke. Derpaa fyldte han det endnu
en Gang; men da han følte det alt for køligt i Skyg-
gen af Hulen, og frygtede for Feber, tog han Bægeret
med sig, satte sig i Solen ved Indgangen af Hulen,
og drak langsomt. Som han drak, kom det ham for,
som om Noget bevægede sig i Bægeret. Han saae
deri, og blev en Igle vaer, som krummede sig paa
Bunden. Hussain kastede Bægeret, Væmmelse betog
ham, han blev nødt til at kaste alt Vandet op, og
faldt i Afmagt til Jorden.

En stærk Rusken vakte ham. Han slog Øinene
op, og saae en liden Vantrevning staae for sig, med
Pukkel for og bag, skelende Øine og med Næsen hæn-
gende ned over Munden, som en knudret Drue. Han
var for Resten sort klædt, havde et Skiødskind som
en Biergmand, og en sort Hue paa Hovedet. I Haan-
den holdt han en Stav med en Øxehammer, saaledes
som Biergfolkene bruge den til at hugge Metallerne
løs med. »Hvad gjør du her?« spurgte han. »Hvem
»har givet dig Lov til at gaae ind i min Hule? til
»at kaste mit Bæger i Sandet? til at sove paa mit

»Gulv?« — »Tilgiv mig, Herre!« sagde Hussain, »jeg er en Ulykkelig. Hvordan jeg er kommen her, »veed jeg ikke. Jeg har engang været Kadi i Bagdad, det mindes jeg. Jeg havde en smuk Datter, »som vilde gifte sig med min Fiendes Søn; det vilde »jeg ikke tillade. Hvad der siden er skeet, skiuler »sig som en taaget Drøm for min Erindring.« — »Du »er gaaet herind uden min Villie,« sagde den lille Biergmand, »du har kastet mit Bæger paa Gulvet, »du har ikke villet tillade din Datter at gifte sig — »alt dette fortienet Straf.« Med disse Ord tog han den skiælvende Hussain, og førte ham ind i en Hule, hvor det iiskolde Vand evig faldt ned, som et Styrtebad, giennem utallige Rifter i Afgrunden. Hussain maatte staae paa et smalt Klippestykke, hvor han uagtet sin Feberrystelse ikke turde røre sig, for ei at styrte ned i Brønden. Da han havde staaet saaledes en Tidlang, tog Biergmanden ham ud, og kastede ham paa Sandet i Solen, hvor han laae uden at kunne røre sig. Derpaa fyldte Biergmanden atter Bægeret med Vand, tog et sort Brød af et Indelukke, og satte det for Hussain med de Ord: »Drik, spiis, »og vær min Slave! Vov dig ikke tyve Skridt fra »Hulen! Hvil, at du kan være stærk til Arbeid, naar »jeg kommer igien!« Saa gik han. Hussain greb efter Brødet. Hungeren tillod ham ikke at smage, hvor oret det var. Men da han greb efter Vandbægeret, og atter fandt Iglen deri, var han nær ved at fortvivle. Han søgte efter en Qvist, hvormed han kunde rage den ud, men fandt ingen. Han satte atter Bægeret hen. Men tilsidst kunde han ikke

holde det ud; han greb til, og drak. Den dræbende Tørst overvandt Modbydeligheden. Neppe havde han drukket, før Iglen hængte sig ved hans Læber, og han faldt i Afmagt igien. En Rusken vaagnede ham atter. »Har du nu igien kastet mit Bæger paa Gulvet?« sagde den lille Biergmand. Hussain skiælvede. — »For denne Gang vil jeg skaane dig for Straf,« sagde Biergtrolden. »Følg mig!«

Hussain maatte gaae ud med ham paa Heden. »Det er mig af Vigtighed, at finde Guld og Ædelstene til mine Kroner,« sagde Biergtrolden. »Endnu er du for svag og for uerfaren til at arbejde i Bierget; jeg har for det første bestemt dig til et lettere Arbeide. Du skal opsøge mig Guldsand og Ædelstene paa Heden. Hver Aften maa du i det mindste bringe mig tre gode Stene og tre Lod Guld. Hvis ikke, kan du vente din Ladhed straffet.« Hvilket Arbeid for den ulykkelige Hussain! Han maatte hele Dagen gaae i det golde Sand i den brændende Solhede, og søge. Det var sielden, at han tilfredsstillede sin grusomme Herre, som haardelig straffede ham med Hunger og Tørst og det iiskolde, voldsomme Bad. Al hans Føde var det orede Brød, nogle Frugter, og Vand af det fæle Bæger. Men han havde allerede vant sig saaledes til Iglen, at han ikke mere brød sig om den; tværtimod, det var hans eneste Ven og Legekammerat. Naar hans Hænder vare hovne af at rage mellem de skarpe Stene, og hans Fødder af at gaae derpaa, satte han Iglen paa Vabterne, som da lindrede ham Smerten i Hænder og Fødder, ved at udsuge det usunde Blod. Saaledes

tilbragte han lang Tid. Hans Stolthed og Hovmod, der fordum havde gjort ham og hans Datter saamegen Ulykke, forsvandt efterhaanden. Iglen havde udsuget hans hidsige Blod; hvad han havde tilbage, løb mildere giennem hans Hierte. Kun mod Ibrahim vedblev han at føle et stedsevarende Had og en Af-sky, som om han havde været Aarsagen til hans Elendighed.

Men det er Tid, at kaste et Øie tilbage igien paa Aly. De første Uger af hans Utrøstelighed vare forløbne, Fortvivlelsen havde udstormet, og Haabet, som atter voxte og trivedes, begyndte at minde ham om det eneste Nødanker, den eneste Redning, der var tilbage: Lokmans Hielp. I Førstningen gyste han for den Tanke, at tage sin Tilflugt til en ond Aand. Siden tænkte han: »Er det da sagt, han er ond? »Hvad har han gjort, som beviser Ondskab? Paa »Heden ved Aly Hammamys Kilde har jeg ikke seet »Andet, end hvad der var naturligt. Lokman har tient »mig med sin Kundskab, søgt at drage mig fra min »Eensomhed, skaffet mig at see og tale med min »Elskede, reddet mit Liv fra hendes Faders Heftighed, »og givet mig Haab, da alt Haab var udslukket. At »han er hæslig, at han har noget Spottende i sit »Ansigt, at der steg blaae Flamme af Jorden efter »ham — hvad siger det? Er han en Aand, saa »maa det jo være ham en let Sag, at være Herre »over sin jordiske Aabenbaring. Var han en sledsk »Aand, saa vilde han vel have vidst at vise sig i »Forførelsens meest lokkende Skikkelse. Men det »forsmaaede han. Det er et af de lunefulde Væsener,

»som blande sig i vore Handlinger, og som gjøre
»Menneskene lykkelige eller ulykkelige, eftersom det
»morer dem. Han har fattet Godhed for mig, og
»det vilde være en Daarlighed af mig uden Lige, ikke
»at gjøre Brug deraf.«

Det var Aly en let Sag at faae Tilladelse af sin Fader til at vandre engang ud til Babylon igien. Den Gamle var glad ved, at der var Noget, der kunde fornøie Sønnen, og haabede, at Aly snart vilde forvinde sit Savn. Aly tog altsaa sin Vadsæk paa Ryggen, og vandrede ligesom første Gang; dog tog han sig i Agt for ikke at glemme Tiden. Han gik over Heden i den behageligste Morgenkølighed, og der mødte ham Intet af Betydenhed paa Veien. Først da han kom til Aly Hammamys Kilde, begyndte han at forundre sig, thi denne Kilde var som forvandlet. Palmerne rundt omkring vare friske og grønne; Blomster omhævede dens Rand, og han mærkede Intet til Svovldampe; tværtimod, da han kom nærmere, saae han det yndigste Væld flyde ud med klare Straaler. En huul Smaragd hang i en Guldkjæde ved Brønden og indbød ham til at drikke. Han havde allerede Skaalen i Haanden, havde allerede fyldt den, da der ligesom overløb ham en Gysen. Han kastede Vandet bort, lod Skaalen hænge, og gik videre. Han tilbragte Middagen hos sin gamle Bekiendt, Vandhenteren, og henimod Aften vandrede han til Ruinerne af Babylon.

Han gik længe, inden han fandt det omtalte Sted. Solen begyndte allerede stærkt at dale; den kastede sine sidste Straaler paa nogle med Vedbend omvoxne

Qvaderstene, og nu blev Aly mellem dem en Indgang vaer, og troede at see Lokman staae i Indgangen. — »Kommer du endelig?« sagde Lokman. »Jeg har ventet dig over en Time. Hvad fattes dig? Du seer bleg og forstyrret ud. Du har ingen Tillid til mig. Hvorfor drak du ikke af Vandet? Har jeg ikke sagt dig, at uden Tillid kan Intet lykkes?« — »Jeg har Tillid,« sagde Aly. »Hvo du end er, mægtige Aand! bring mig til Gulhyndy.« — »Jeg er et Menneske, som du,« sagde Lokman; »et stakkels godlidende Menneske, som finder Fornøielse i at hielpe Andre, uden at tænke paa sig selv. Mine Grandskninger have aabnet mig Øinene for adskillige af Naturens Hemmeligheder. Min Kunst har jeg brugt til din Redning; thi du har vundet mit Hierte. Jeg har opdaget nogle gamle prægtige Hvælvinger af det for lang Tid siden nedsiunkne Babylon, og dem har jeg indrettet til din Nytte. Du kan nu boe her med den deilige Gulhyndy, ubekiendt og lykkelig. Om Dagen kunne I vandre i de skønne Egne, og om Natten slutter det herlige siunkne Slot eder i sit faste Skiød. Jeg vil tiene eder, som hidindtil; og min Glæde skal være, som før, at vise eder min Hengivenhed og min Troskab.« Da han havde sagt dette, tog han Aly ved Haanden, og førte ham ned ad nogle Steentrapper.

Aly fulgte villig; men da han havde talt tre hundrede Trin ned i Jorden, og endnu ikke mærkede Enden, begyndte han at gyse. Det var bælmørkt omkring dem; Lokman havde kun en Lygte i Haanden, hvoraf Skinnet faldt ham selv i Ansigtet, og

viste Aly de fæle Træk. Det kom ham for, som om Lokman ofte fordreiede sit Ansigt, og smiilte spodsk. Da Aly havde talt tre hundrede Trin, standsede han, og raabte: »Hvor fører du mig hen? Jeg »kan ikke gaae længer. Gulhyndy er en Lysets Engel; »hun kan ikke være i Underverdens mørkeste Bøliger.« Lokman gav sig saa høit til at lee, at Hullen rystede, og Lyset gik ud i hans Lygte. »Er du »bange i Mørke?« sagde han; »vel! det skal snart »vorde lyst.« Med disse Ord slog han sin Stok mod Fieldvæggen. Den revnede, og Aly befandt sig paa et deiligt Sted, hvis Lige han aldrig havde seet. Han stod som i en stor gothisk Kirke. Pillerne af bruunt Porphyr hævede sig rankt i Veiret, som Træstammer, og udbredte ovenover deres grønne Hvælvinger af Smaragder, som Løvpletninger. I Baggrunden af Hvælvingen stod en lysende Kugle paa et Alter af halvgiennemsigtigt Krystal, rød som en Fuldmaane. Det saae ud, som naar Maanen i Horizonten straalere ind i den dunkle Skov. I denne Kirke ginge de gennem en snever Gang, ved hvis Ende de traadte ind i et muntert Værelse med Væggene glatslebne af det hvideste Marmor. Midt i Kammeret hang en Lysekrone af Diamanter, og i Baggrunden var et Purpurforhæng for en Alkove. Paa hver Side af Alkoven stode tvende Malmløver, saa kunstigt dannede, at man skulde troet, de vare levende, hvis ikke Malmglandsen havde overbeviist om det Modsatte.

»Du er nu i din Glædes og i din Bestemmelses »Havn,« sagde Lokman. »I denne Alkove slumrer »Gulhyndy, som Himlen har bestemt for dig. Hun

»strækker dig sine Arme i Møde, og det kommer
»an paa dig selv, hvilket Øieblik du vil være den
»lykkeligste Dødelige. Iil til hende, og gjør hendes
»kiærlige Drøm virkelig. Naar I vaagne i Morgen,
»saa gak ind i Kirken hisset med din Brud, knæl
»for Maanens glødende Billed, og kald Allah og
»Propheten til Vidne paa eders Pagt. Saa ere I
»Ægtefolk, og Fremtiden vil bestrøe eders Bane med
»Roser.« Da Lokman havde sagt disse Ord, gik
han hen til Alkoven, og slog Purpurforhænget tilside.
Aly saae Gulhyndy paa sorte Bolstre, slumrende
i den yndigste Stilling. Over hende laae et gien-
nemsigtigt Slør, som forhøiede enhver af hendes
Yndigheder, uden at skiule dem. Lokman betrag-
tede Aly. »Vær lykkelig!« sagde han, og forlod Væ-
relset.

Gulhyndys høie Skønhed henrev Aly; men han
rødmede ved at see hende saa blottet. Hun blev lig-
gende et Øieblik i den første Stilling, derpaa suk-
kede hun saa dybt, at Floret aldeles gled bort fra
det svulmende Bryst. »O, min Elskte!« raabte hun
i Søvne, i det hun udstrakte sine Arme; »hvor er
»du, min Aly?« Aly skiælvede, en ubekiendt Ild
giennemfoer hans Blod. Han var paa Veie til at
kaste sig i hendes Favn — han nærmede sig. Men
i det samme standsede han. »Nei, Gulhyndy!« tænkte
han, »ikke saaledes skulle vi samles igjen. Sov
»sødt! Jeg vil vente, til du staaer op, og kommer
»din Aly i Møde.« Med disse Ord drog han Pur-
purforhænget sagte for Alkoven igjen, og skyndte sig
ind i Kirken.

Alt var her saa stille og roligt. De brune Porphyrestammer strakte sig rankt i Veiret, og Lyset spillede selsomt fra Maanen i Choret i de utallige Ædelstene, der bedækkede Loftet med funklende grønne Løv. Aly knælte. »Mægtige Allah!« raabte han, »jeg staaer langt fra din sande Maane, langt fra din levende blomstrende Skov, som smykker Jordens Overflade; Banghed og Forventning beklemme mit Bryst i de mørke Jordens Indvolde, hvor Lampelys og døde Stene med giøglende Skiær skulle forestille din hellige Nattelue, din friske, unge, aarligvexlende Natur. Men hvor jeg er, der er du. Du seer mig i Jordens Skiød, som paa Biergets Tinde. Jeg staaer i din Magt, hvor jeg aander, og overlader mig trøstig til dig. Beskierm Gulhyndy og mig, foren os, og lad her i Dybet, som paa Jorden, dit Aasyn lyse over os!« Da Aly havde giort denne Bøn, stod han dristigt op, og gik omkring, for at betragte alle de besynderlige Ting. Han nærmede sig Choret, hvor den straalende Krystalkugle laae paa Alteret, og dreiede sig langsomt omkring af sig selv. I det samme blev han paa venstre Haand en aabenstaaende Dør vaer, som førte til en prægtig Begravelse. Paa begge Sider af Døren stode to Kæmper af sort Steen, med blanke Sværd i Hænderne. Aly nærmede sig; men ligesom han traadte mod Døren, lode de to Kæmper deres Sværd falde krydsviis for Indgangen. Aly foer forfærdet tilbage, men fattede sig strax. Han saae, at de tvende Kæmper hævede deres Sværd igien, og at Alting skete ved en mekanisk Indretning. Han vogtede sig for at gaae lige

ind ad Døren; han snoede sig trygt op ad en af Kæmperne, trængte sig ind paa Siden — og nu stod han uden Hinder i en besynderlig Gravhvælving. Dens knudrede Vægge og Buer vare af sorte Granater; hist og her giennem Rifterne i Bierget nedstraaede blaae Lysstraaler, som af brændende Salpeter, og opklarede Hulen. Midt i Hvælvingen stod en Sølv-Liigkiste, hvori et qvindligt Liig laae udstrakt, klædt i Sølvmor, med en Diamantkrone paa Hovedet. En blaa Straale faldt igiennem Loftet lige paa hendes Ansigt, der var blegt som en Dødnings. Aly følte en underlig Gysen, og vilde vende tilbage; da han i det samme blev en glimrende Slange vaer, der bevægede sig paa Ligets Bryst, og vendte Braaden af sin Mund imod den Bleges Hierte. Uden at betænke sig, dreven af en from Ærbødighed for den Døde, forarget over at Jordens Kryb nærmede sig de balsamerede Levninger, løb Aly hen, tænkte ikke paa sin egen Fare, greb Slangen om Hovedet, og rev den bort. Hvor forundret blev han, da han mærkede, at hvad han holdt i Haanden, var en kunstig af Ædelstene sammensat Talisman. Han havde neppe taget den, før den Døde drog et dybt Suk, slog Øinene op, udstrakte sine Arme, og reiste sig over Ende i Kisten. Hun saae sig om, og blev Aly vaer, som forfærdet stod med Talismanen endnu i Haanden. Hun lagde Pegefingeren paa sin Mund, og lod til at betænke sig. Derpaa reiste hun sig, og gik Aly i Møde med den lysende Krone paa Hovedet, medens Sølvmoret slæbte efter hende. Aly skiælvede. »Lovet være Allah,« raabte han, »det

»allerbarmhiertigste Væsen!« — »Lovet være Allah!« sagde den Blege. Da Aly hørte hende nævne Allahs Navn, fattede han Mod. Hans Mod voxte, da han saa en liflig Rødme vende tilbage i hendes Kinder. Hun lod det stive Sølvør falde til Jorden, og stod nu i en himmelblaa Kiortel, hvorover flød et Flor med indvævede Sølvstierner. Diamantkronen beholdt hun paa sit Hoved. Det første, hun gjorde, var at gaae tilbage til Kisten og gribe et Scepter af Smaragder, som havde ligget ved hendes Side. »Nu har jeg dig igien, min stærke Magt!« sagde hun. »Tak være den Ynglings Mod, som frelste mig!« Aly knælede; han kiendte hende af Gulhyndys Beskrivelse: det var den yndige Fee, som var kommen til hans Elskede i Drømme, som havde trøstet og styrket hende, og som for et Par Maaneder siden var bleven borte. »Du seer nu Grunden til min Udeblivelse,« sagde den skønne Peribanu, som saa i hans Hierte. »Jeg er Gulhyndys Veninde. Følg ind med mig i Kirken! Faa Ord ville gjøre dig Sammenhængen klar.« Med disse Ord tog hun ham ved Haanden, og førte ham ind i den herlige Smaragdhvælving. De satte sig paa et Sæde i en temmelig Afstand fra den straalende Krystalkugle; hvorpaa Peribanu sagde:

»Jeg er en af de Feer, som finde deres Glæde i at gjøre Menneskene lykkelige, og lever alt lang Tid i Strid med den onde Zelulu, en Aand, som opoffer dem for sin Tidsfordriv. Han har engang beilet til mig; men det var mig umuligt at elske hans

»Grumhed. Jeg vendte mig fra ham med Foragt, og
»denne Foragt optændte hans Had. Han kunde ikke
»køle det paa mig, og nu maatte de stakkels Menne-
»sker undgielde det.

»Nogen Tid derefter kom han til mig, og sagde:
»Peribanu! tillad mig at forære dig et kostbart Bryst-
»smykke. Det er den eneste Maade, hvorpaa du
»atter kan gjøre din Fornærmelse god igjen.« Ufor-
»sigtigviis, stolende paa hans Kiærlighed, i det mind-
»ste til mig, modtog jeg denne skønne Slange af kost-
»bare Ædelstene, som du holder i din Haand, og
»fæstede den paa mit Bryst. Det var neppe skeet,
»før en dødelig Slummer betog mig. Af Zelulus
»Slaver blev jeg ført i denne Begravelse, hvor jeg
»vilde have ligget flere Aarhundreder uden Redning,
»dersom ikke Himlen havde reddet mig ved din Haand.
»Hver Aften er han kommen til mig, og har spurgt
»mig, om jeg vilde elske ham. Thi Trolddommen
»var saaledes indrettet, at den berøvede mig Brugen
»af min Magt og min Bevægelse, uden at berøve mig
»Bevidstheden. Jeg har altid svaret ham med et høit
»og lydeligt Nei, saa han har været nødt til at gaae
»hver Gang igjen uden Haab.«

Da Peribanu havde talet disse Ord, stod hun op, tog Aly ved Haanden, og førte ham ud af Kirken giennem den lange Gang ind i det hvide Marmørværrelse. Hun rørte hans Øienlaage med sit Scepter; derpaa slog hun Forhænget tilside. Hvor forbauset blev han ved at see i Stedet for Gulhyndy — et Voxbilled, som kun havde en fiern og hæsleg Liig-

hed med hans Elskede! Hvad der hos hende var levende og yndigt, var her dødt og stivt. Billedet stirrede fælt paa ham med de dumme Glasøine, som et sminket Liig. Han kunde ikke begribe, hvor det havde været ham muligt, at see Gulhyndy i denne afskyelige bleggule Voxklump. — »See, hvad Følgen »havde været,« sagde Feen, »om du havde kastet »dig i dette Billedes Arme!« Hun slog paa Bugen af Voxfiguren med sit Spiir, den revnede, og en afskyelig Fletning af giftige Slinger vandt sig, som Indvolde, ud deraf, og flygtede giennem Hulens Rifter, af Frygt for hendes Tryllestav. Aly gyste. — »Men »du seer endnu ikke Alt. Bliv kun ikke ræd!« sagde Feen. Aly kastede sine Øine paa de tvende Malm-løver, som stode paa hver Side af Alkoven, og mærkede nu til sin Forfærdelse, at de vare levende. De viftede sig med deres Haler, og gloede paa ham med gnistrende Øine. »Disse Løver havde sønder- »revet dit Liig,« sagde hun, »hvis du havde været »svag nok til at falde i Zelulus Snare. Flyer!« raabte hun, i det hun hævede sit Spiir; og logrende, som to ydmyge Hunde, skyndte de sig bort.

»Du har reddet dig selv, Aly!« sagde Peribanu. »Drag hiem til din Fader! Gjør, hvad han befaler »dig, naar du kommer hiem; det vil være et Middel »til dit Held. Gulhyndy skal du eie. Om et Aar »holder jeg eders Bryllup.«

Med disse Ord førte hun ham op ad en Trappe til en Aabning. »Stig ud her!« sagde hun. »Du »vil finde dig paa et velbekiendt Sted, ikke langt fra »din Fødeby. Husk paa, hvad jeg har sagt, stol paa

»mig, og glem mig ikke!« Med disse Ord forsvandt hun. Aly steg ud af Aabningen, og fandt sig paa Randen af Aly Hammamys Kilde. Det var en deilig Morgen, og Solen bestraalte ham. Han stod et Øieblik, og stirrede ned. Han vidste ikke, om det var en Drøm eller Virkeligt. I det samme mærkede han, at han havde den kunstige Talisman endnu i Haanden. Han vogtede sig vel for at lægge den paa sit Bryst; dog tog han den med sig, som et Tegn paa hvad der var skeet, og svøbte den omhyggeligt i sin Turban. Han begav sig derpaa med et let Sind og et freidigt Haab paa Veien; inden Middag var han hos sin Fader i Bagdad igien.

Morgenen derpaa kom Ibrahim ind til Aly, og sagde: »Det glæder mig, min Søn! at du allerede har begyndt at fatte dig. Der gives intet bedre Middel imod sørgelige Forestillinger, end Forretninger. Jeg har besluttet at gjøre en Reise til Samarkand i disse Dage, og tvivler ikke om, at den vil være os yderst fordeelagtig. Mine Vare har jeg faaet lykkelig fra en Havn af det røde Hav, og tænker nu med Fordeel at bytte dem om for Høilandets kostbare Sager. Min Fordeel er din. Reis med din Fader! Det vil adsprede dig, og lette dit Hierte.« Aly erindrede sig, hvad Peribanu havde sagt ham, og betragtede sin Faders Forslag som et Vink til sin Lykke. »Min Fader!« sagde han, »gjør, som du vil; jeg følger.« Han skyndte sig nu af alle Kræfter at bringe sine Sager i Stand, og det varede ikke længe, før Ibrahim med sin Søn og et betydeligt Antal Slaver red ud af Bagdad med tungbelæssede Kameler. De stødte

ikke langt fra Byen til en Karavane, og droge nu, saa hurtigt som Omstændighederne vilde tillade det, giennem flere mærkværdige Byer og Egne hen imod det navnkundige Samarkand.

De vare ofte nødte til at drage giennem Ørkener og ubeboede Heder. Ibrahim havde endnu aldrig gjort denne Reise, og overlod det til en Fører, at veilede dem. De havde reist flere Maaneder, og opholdt sig adskillige Steder paa Veien. Nu droge de engang henimod Aften giennem en Ørk, som Føreren forsikkrede vilde være den sidste; om tre Dage lovede han at skulle bringe dem til Samarkand.

Som de droge giennem en snever Dal, til alle Sider omringet af Bierge, og bevokset med Naaletræer, adsplittede pludselig et frygteligt Naturoptrin den hele Karavane. Et Tordenveir trak op, og Lynet slog ned i en mægtig Ceder. Den harpixfulde Bark blev strax antændt, Træet brændte, og nu udbredte den knitrende Løbeild sig i et Øieblik til alle Sider. Alle Graner, Fyrre, Lærketræer og Cedere stode i lys Lue. Ildens røde Lokker viftede forfærdeligt hen ad Biergaasene i den mørke Nat. En uhyre Røg opsteg, og fordunklede Luften. I den almindelige Forfærdelse, hvor Enhver var betænkt paa sin egen Sikkerhed, kom Ibrahim i Mørket fra sin Søns Side. Aly ilede af alle Kræfter efter sin Fader, men fandt ham ikke. I den gyselige Nat foer han saalænge afsted paa sin Kameel, som den vilde bære ham. Sky af Ilden, som brændte rundt omkring, kastede den ham endelig af, og løb ind i Flammerne. Aly sprang op. Han trængte sig dristig giennem et snevert Pas mellem

Fieldene, hvorhen endnu ikke Ilden var naaet. Nu saae han en bred Dal, som skilte denne Skov fra Skoven paa hiin Side. Han anvendte sine sidste Kræfter paa at vinde derhen, og sank afmægtig under et Træ, hvor han ved Lyset af den brændende Skov hist kunde see, at Ilden ikke vilde naae hid over Dalen. Meer tillode hans Kræfter ham ikke at ændse. Matheden lukkede hans Øine.

Saasnart han vaagnede, var hans første Tanke at finde sin Fader. Han følte sig styrket af den korte Søvn, og skyndte sig afsted. Naturen var frisk, som i Vaaren, skøndt det var Høst. Han havde aldrig tilforn seet et saa lifligt Grønt, saa stærktfarvede Blomster. Ligefor hans Øine stod en Lund med herlige Frugttræer. Han ilede derind, satte sig under et Træ, og gav sig til at tage sin Frokost i den køle Een-somhed. Som han saaledes sad, hørte han en Stemme raabe: »Aly! Aly!« Han saae sig forundret om, men blev ingen menneskelig Skabning vaer. I den Tanke, at han havde hørt feil, gav han sig til atter roligt at fortære sine Frugter. Pludselig begyndte en anden Stemme ligeoverfor igien at raabe: »Aly! Aly!« Dette Raab blev gientaget fra flere Steder i Skoven. Nu opdagede han til sin Forundring, at det var endeel deilige Papegøier, der flagrede omkring fra Qvist til Qvist, som om de betragtede ham, og alt som de hoppede, gientog de hyppigt deres: »Aly! Aly!« med inderligt Selvbehag. Aly sprang op. »Hvo har lært dem det?« tænkte han. Papegøierne sladdrede fort: »Aly! Aly! kom! kom!« og flagrede fra en Green til en anden. Aly fulgte dem, og standsede tilsidst

ved en tyk Hæk, der var uigennemtrængelig. Papegøierne fløi over Hækken, satte sig indenfor, og raabte: »Aly! Aly!« Aly løb omkring, for at finde en Aabning. Endelig fandt han den. Han traadte ind, og saa en herlig stor Grønning, halv omkranset af høie Hækker, og paa den anden Side en Flod. I Midten af Grønningen var et Blomsterbed. Een af Papegøierne hoppede ind, satte sig paa Blomsterbedet, og raabte: »Aly! Aly!« Aly kom, betragtede Trækket af de nys udsprungne Græsstræe. Hvor stor var hans Glæde, da han opdagede et A og et G slynget i hinanden! Nu tvivlede han ikke længer om, hvor han var. I sød Forventning kastede han sine Øine omkring, og opdagede den herlige Grotte. Han ilede ind. »Min Gulhyndy! hvor er du?« raabte han. —

»Aly! min Aly! elskede Ven!

»Til din Gulhyndy kom dog igien!«

hørte han en spæd Stemme sige. Han blev igien forundret. »Hvad er dette?« raabte han; »det er ikke hendes Stemme. Det er heller ingen Papegøie; de bleve beskedent uden for Grotten.« — »Aly! min Aly! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien!« sagde atter en nydelig lille Stær, i det den løb frem paa Gulvet, og pikkede nogle Frøkorn op. Aly satte sig paa en Løibænk. Han taug, Taaerne randt ned ad hans Kinder, medens han lyttede. — »Aly! Aly!« raabte Papegøierne udenfor. — »Aly! min Aly! elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien!« sagde Stæren, og betragtede ham med lang

Hals og kloge Øine, i det den vendte sit Hoved. I det samme begyndte en deilig Fugl i et Guldbuur at fløite en Melodie, som han havde lært Gulhyndy faa Dage før deres Skilsmisse. — »O, hun elsker mig,« raabte Aly, »hun er her! Hun har lært sine »nydelige Dyr mit Navn og mine Sange. Hvor mange »hundrede Gange maae de Ord være strømmede over »hendes skønne Læber, før de lærte dem! O, min »Gulhyndy!« Han hørte Nogen komme. »Det er »hende!« tænkte han. »Men hun maa ikke see mig »endnu. Jeg udsætter, jeg sparer paa det salige »Øieblik.« Han tog sin Stav, og skrev i Sandet ved Indgangen: »Aly er her!« Derpaa traadte han tilside, og skiulte sig i Hulens Baggrund.

Han havde neppe skiult sig, før han saae det underligste Syn, man kan tænke sig. Tvende behændige Aber, klædte som Slaver i røde Klæder med hvide Turbaner, traadte ind i Hulen. De toge hver sin Kost i Krogen, feiede Gulvet, og satte Alting i Orden. Derpaa løb den Ene ud, og hentede en Kurv med Brød, Frugter og Blomster, medens den Anden bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde et Hynde derved, skyllede et Bæger i Kilden og satte det paa Tæppet. Imidlertid sprang den Første op paa en Løibænk, og greb efter en Guitarre, der hang høit oppe paa Væggen. Da han ikke kunde naae den, vendte han sig om til den Anden, og gjorde ynkelige Miner, i det han skreg, og pegede op til Guitarren. Den Anden forstod ham. Han sprang op paa Løibænken, hvorefter den Første atter klavrede op paa ham, og naaede saaledes Guitarren, hvilken han tog ned og gav

sig til at stemme med de vigtigste og latterligste Miner af Verden. Alt som han stemte, lagde han Øret til, som for at lytte, om Tonen var rigtig. Da han ganske havde forstemt Guitarren, uden dog at lade en eneste Stræng springe, nikkede han selvtilfreds med Hovedet, som om han vilde sige: Nu er den ypperlig! Hvorpaa han atter skyndte sig at hænge den hen paa sit Sted.

Neppe var dette skeet, før den deilige Gulhyndy, som en huld Naturens Dronning, kom med sit talrige Hoffølge. Foran hende gik med langsomme Skridt, som en stolt Livvagt, tvende store brandgule, tykmanke Løver. Ved hendes Side traadte den prægtige Argus, som en kjær Veninde, og rundt omkring hoppede og flagrede de deiligste Skovens Dyr og Fugle. Troppen sluttede en Flok sneehvide Lam med røde Baand om Halsen. Hver af dem havde en Sangfugl paa sit Hoved, som slog høie Triller, medens Lammene brægede. Til allersidst kom en Hiort, hvis store Takker var besatte med Biælder og Klokker. Naar nu Lammene brægede, Fuglene fløitede, og Hiorten rystede sine Klokker, var det Hele ikke uligt en lystig Janitscharmusik.

Da Toget var kommet til Hulen, lagde begge Løverne sig roligt ned, hver til sin Side af Indgangen, hvorpaa Gulhyndy gik ind i Grotten med Argus. Hele den øvrige Skare blev udenfor, og satte sig omkring Hulen i en Halvkreds, medens Gulhyndy holdt sit Maaltid. Musikanterne trak sig endnu længer tilbage, heelt henne ved Hækken, og undlode ikke midlertid at gjøre en støiende Taffelmusik. De tvende Aber

stode bag Gulhyndys Sæde som Tienere; de rakte hende Frugter, og bragte hende Vand fra Kilden i Bægeret, naar hun vilde drikke. Argus stod ved hendes Side, og snappede de Smuler i Luften, som hun med sin hvide Haand kastede den i Næbet. Hvad der af Vanvare faldt paa Gulvet, løb Stæren hastig hen og snappede, før Argus fik Tid til at bukke sig. Da Maaltidet var tilende, gik Argus hen i Indgangen, udbredte sin pralende Vifte, og vendte den et Par Gange frem og tilbage. Det samtlige Hoffolk havde neppe seet dette Tegn, førend de brøde op, og begave sig bort i største Hast. Musikanterne løbe bag efter. Kun de tvende Løver bleve liggende ved Indgangen, og Argus blev i Hulen hos sin Herskerinde som Selskabsdame.

O, hvor skiælvede Aly af Kiærlighed ved at see Gulhyndy! Hendes gule Haar flød i de lange, brede velbekiendte Fletninger. For Resten var hun iført en grøn linnet Kiortel med Purpurbælte, uden Pragt, Glands eller Ædelstene. Det kom ham for, som om Gulhyndy var bleven større, friskere og kraftigere. Det var ikke længer den smægtende, drømmende Morgenlænderinde, der længtes efter sin Frihed; det var den sunde, liflige Evadatter, der blomstrede i Naturen, af alle Blomster den skønneste. Dog nedtyngte en huld Veemod endnu lidet de hvælvede Øienlaage, og viste, at hun uagtet al sin Lyksalighed havde et Savn. Uden denne milde Tungsind vilde Aly troet at see en Gudinde. Hun tog Guitarren ned, og prøvede den. Det skønne Ansigt udtrykte en med Smil blandet Misfornøielse. »De enfoldige Aber,«

sagde hun; »de ere alt for tjenstvillige. Jeg havde »dog troet i Dag at have hængt den høit nok.« Derpaa stemte hun Guitarren, spillede til Alys Forundring med Lethed, og istemte til hans Glæde følgende Sang:

O Magt, som til en Edens Have
Forvandlet har mit Fangebuur!
Som negter ei den bedste Gave
Mig af din hellige Natur!
Hvi skal kun Hiertet føle Trængsel,
Og være midt i Glæden arm?
Hvi skal en aldrig stillet Længsel
Forgieves fylde denne Barm?

Om al Naturens Lyst mig skienktes,
Den tilfredsstilled ei min Hu.
Som Adam efter Eva længtes,
Saa længes atter Eva nu.
Ak, al mit Held er ingen Lykke,
Det lindrer ikke mit Forliis:
Naar ham jeg til mit Bryst kan trykke —
Da er jeg først i Paradiis.

Ved de sidste Ord sank hendes Blik til Jorden, og opdagede de Ord: »Aly er her!« Hun vilde ikke troe sine egne Øine. Hun stirrede hen som i en drømt Henrykkelse. Hvor sødt blev hun overbeviist om Sandheden, da den lykkelige Aly sprang frem af Baggrunden, og laae for hendes Fødder! Nu manglede der dem begge Intet i et fuldkomment Paradiis.

Aly byggede sig en Hytte i Nærheden af Gulhyndys Grotte, uden Bekymring for sin Fader, som han trøstigt overlod i Peribanus Vold. Men det gik ikke Ibrahim saa godt, som hans Søn formodede.

Ibrahim streifede længe omkring i den græsselige Nat. Han ilede fra den brændende Skov til den modsatte Side, i Stedet for, som Aly at giennemtrænge den. Endelig blev Grunden saa stenet og ujævn, at det ikke var ham muligt, at ride videre paa sin Kameel. Han bandt den ved et Træ, og forsøgte paa at bryde giennem de tætte Buske, for at komme til en høi Ceder, hvor han uden Frygt for Slinger og vilde Dyr kunde tilbringe Natten. Som han nu gik, styrtede han ned i et Hul, og befandt sig i en mørk og fugtig Kielder. Han laae længe bedøvet. Da han vaagnede, erindrede han sig kun dunkelt Aarsagen til sin nærværende Tilstand. Hussains og Gulhyndys Død havde han reent glemt. Det kom ham for, som om han var flygtet fra Bagdad med sin Søn, for at undgaae den onde Kadis Efterstræbelser.

Han havde ikke ligget længe, før han saae et lille Væsen komme giennem en snever Steengang, i sort Biergmandsdragt, med en Lygte i Haanden. »Lokman!« raabte Ibrahim, som strax kiendte ham, »du her? i denne Dragt! Hvad vil det sige? Hvor »er min Søn?« — »Pas selv paa din Søn!« sagde Lokman, »han kommer ikke mig ved. Men du kommer »mig ved. Reis dig op! til Arbeid! Nu er du min »Slave.«

Da Ibrahim havde nydt et høist tarveligt Maaltid, sagde Lokman: »Stat op, og kom med mig! Du

Oehlenschläger. XV.

»har al din Tid været en Ven af at søge Rigdomme; »jeg skal vise dig Veien til Guld og Ædelstene.« Derpaa tog han ham med sig ud paa Heden, og befalede ham at søge. Ibrahim stod alene. Han var i den største Forvirring og Bedrøvelse; men Lokmans Trusler bevægede ham til at søge ivrigt. Som han gik i den stærke Hede, kom han forbi et høit Klippe-stykke, der paa den ene Side havde lidt Skygge og lidt grønt Græs. Ibrahim saa en bleg, mager Mand med indfaldne Kinder sidde der i den yderste Mathed. Ibrahim var medlidende. Han havde faaet en Krukke Vand med sig ud i Ørken, at lædske sig paa under Arbeidet. Hurtig løb han efter sin Krukke, som han havde nedgravet i Sandet, for at holde Vandet køligt, kom tilbage dermed, og holdt det for den Afmægtiges Læber. Den blege Mand drak, følte sig styrket, foldede sine Hænder, løftede sine Øine op, og sagde sukkende: »Hvo est du, Engel fra Himlen! som hussvaler mig i min Nød?« Ibrahim kiendte Stemmen. »Hussain!« raabte han med Forundring. Hussain stirrede paa ham. »Ibrahim!« sagde han saa bestyrtet, som hans Mathed tillod ham det, »du her? »Hvorledes est du kommen i Jammerens Dal, for at »vederqvæge din Fiende?« — »Jeg er falden i et »Uhyres Vold,« sagde Ibrahim, »og er fordømt af »ham til at søge Guldstøv og Ædelstene paa denne »Hede.« I det Ibrahim sagde dette, greb Hussain efter sin Pose, som han med megen Anstrengelse i Dag havde fyldt. Hvor stor var hans Forskrækkelse, da han fandt den halv tom! »Hvad er dette?« raabte den Elendige; »kommer du i mit Livs svageste, sidste

»Øieblik, for at bestieale mig? for at forvolde mig den græsselige Straf?« Ibrahim forsikkrede, at han Intet havde taget; den usle Hussain rørte ham, han glemte ganske sin egen Jammer. — »Ha, du lyver, »Skarnagtige!« raabte Hussain; »din Sæk er fuld, du »har taget det fra mig« — »Jeg forsikkrer dig,« sagde Ibrahim, »at jeg Intet har taget, at jeg ikke har tænkt »paa at skaffe dig Fortræd; og til Beviis derpaa vil »jeg bytte Sæk med dig, hvad Øieblik du forlanger.« Han rakte ham sin. »Sid ned og hviil dig!« vedblev Ibrahim; »jeg er ikke saa mat, at jeg jo vel kan søge »en Pose fuld endnu inden Aften.« Han gik fra ham, og samlede med megen Møie den anden halve Deel. Hussain vidste ikke, hvad han skulde tænke; de ginge hiem sammen til Hulen, uden at mæle et Ord.

»Have I eders Poser fulde?« raabte Trolde, som sad i Indgangen af Hulen. »Ryster dem ud for »mig!« Ibrahim udrystede sin; den var fuld af Guld og Ædelstene. Hussain kom nu med den, han havde byttet sig til; han rystede den ud — og der var ikke Andet deri, end Sand og Glimmerstene. Lokman taug, betragtede Hussain forbittret, greb ham ved Armen, og førte den afmægtige, matte Mand atter ind under det forfærdeligt susende Styrtebad, hvor han af Kraftløshed var falden ned i Afgrunden, dersom ikke Lokman havde grebet ham, og kastet ham ud som død paa Sandet.

»Det er et Skarn,« sagde Lokman til Ibrahim, efter at Hussain var daanet. »Jeg vil tilstaae dig det »reent ud: han har sat Ondt for dig hos mig, og er »ene Skyld i, at jeg modtog dig saa haardt. Jeg kan

»ikke udstaae ham; han duer ei engang meer til at
»trælle for mig. Gjør mig en Tieneste, saa vil jeg
»give dig Frihed, bringe dig til din Søn, og sætte
»eder begge i eders forrige Velstand i Bagdad.« —
»Hvad forlanger du?« spurgte Ibrahim. — »Jeg er
»en Aand,« sagde Lokman, »og raader ikke over de
»Dødeliges Liv. Indbyrdes derimod kunne I forkorte
»hinandens Dage. Tag denne Kniv, og stød den i
»Hussains Hierte, saa sætter jeg dig i din forrige Lyk-
»salighed, og skienker dig alt det Guldsand og alle de
»Ædelstene, som jeg har i min Hule.« — »Det være
»langt fra mig, at handle saaledes,« sagde Ibrahim,
»selv mod min bittreste Fiende! Hvad Ondt vi have
»giort, maa Gud tilgive, vi bøde nu begge derfor. Mit
»Had er slukt. Jeg har i Dag byttet min Pose med
»ham i den oprigtige Hensigt at lette ham Byrden.
»At det er faldet ilde ud, er ikke min Skyld.« —
»Dræb ham!« raabte Lokman truende, i det han rakte
ham Kniven, »eller jeg kaster dig giennem dette
»aabne Svælg, hundrede Favne ned til Øgler og Slan-
»ger.« — »Kast!« raabte Ibrahim med freidigt Mod,
i det han foldede sine Hænder, og fæstede sine Øine
paa de funklende Stierne. — »Du har faaet Mod,
»Ibrahim!« sagde Lokman spodsk. — »Det giver Ulyk-
»ken,« svarede Ibrahim. — »Og paa hvilken Grund
»— hvilket Haab gjør dig modig?« spurgte Trolden.
— »Mit Haab staaer til den Barmhiertige,« sagde
Ibrahim, »hvis kraftige Haand ligesaa vel kan redde
»mig fra Øglerne, som fra dig.« — »Forvovne!«
raabte Lokman, »du er mig ikke moden endnu.
»Langsomt vil jeg pine dig.« Han gik bort. — »Arme

»Hussain!« sukkede Ibrahim, og betragtede den Blege. Hussain slog sine Øine op, han smilte venligt, og rakte Ibrahim sin Haand. »Jeg har hørt, hvad der »er foregaaet mellem dig og Trollden,« sagde han. »Den Ondes Anslag lykkedes ham ilde. Hvad der »skulde adsplitte mere, har forenet. Ibrahim! nu »kiender jeg dig. Tilgiv, at jeg mistænkte dig! Kan »du tilgive?« Ibrahim omfavnede ham. — »Vil du »være min Ven, Ibrahim?« — »I Liv og Død.« — Hussain stod op, og omfavnede sin forrige Fiende.

Fra nu af vare de trofaste Venner, delte hinandens Sorger, og fandt Trøst ved hinandens Side. Det var dem ikke længer tungt, at finde Guld og Ædelstene paa Heden. De behøvede blot at gaae ud og søge et Øieblik, saa fandt de, hvad de ønskede. Medens de søgte, svævede der kølige Skyer for Solen, og en mild Vind viftede. De opdagede endog tilsidst Fieldridser med Skygger, Blomster og Kildevæld.

Lokman, som saae dette, tog dem med ned i Biergværkerne, hvor de maatte udføre det haardeste Arbeide. Men ogsaa her kom Lykken dem i Møde. De lærte, som af sig selv, at udhugge Metallerne. Malmet faldt uden stor Vanskelighed i deres Hænder. Lokman vovede ikke længer at mishandle dem.

Det Eneste, der endnu kostede dem Anstrengelse og legemlige Smerter, var et Skiødskind, saaledes som Biergmændene bruge, hvilket Lokman havde givet dem at sammensye. Det var af det haardeste, tykkeste Læder, og sønderrevet tværs igiennem. Naalene sprang idelig i deres blodige, forstukne Hænder, medens de syede derpaa. De skiftedes troligt; naar den Ene var

træt, tog den Anden fat. Men der var endnu meget at gjøre, da Lokman en Aften, under Trusel af haarde Hudflettelser, befalede dem at sidde oppe hele Natten, for at faae det færdigt til om Mørgenen. De indsaae ikke, hvordan det skulde blive muligt. De anstrengte deres sidste Kræfter, da ulykkeligviis Hussain, som henimod Morgenstunden just syede derpaa, medens Ibrahim blundede, jog sig Sylen saa dybt ind i Haanden, at han gav et Skrig, og kastede fortvivlet det ubøielige Læder til Jorden. Ibrahim vaagnede. For at forbinde Hussain, søgte han om sin Turban; han vilde tage Klædet deraf og vikle om Hussains Haand. I det han nu betragtede Turbanen, saae han, hvad han hidindtil ikke havde bemærket, at det ikke var hans, men hans Søns Alys Turban, som han i det sidste Natteherberge, de havde været i sammen, maatte have taget for sin. I det han nu løste Klædet op, faldt den forunderlige Talisman i hans Hænder, som Aly havde forvaret der. Ibrahim betragtede den, og da han saae de mange skønne Ædelstene, tænkte han: »Vor Tyran er en Elsker af sieldne og skønne »Stene. Saa skønne, som disse, har jeg endnu ingen »seet. Jeg vil lægge dette herlige Klenodie paa hans »Seng; det vil fornøie ham, naar han vaagner, og »maaskee formilde ham, naar han ikke finder Skindet »sammensyet endnu.« Med dette Forsæt gik han hen i Sidehulen, hvor Lokman laae, tog Talismanen, og lagde den paa Troidens blotte Bryst. Derpaa ilede han tilbage, forbandt sin Ven, og gav sig selv til at sye saa længe, til han ikke kunde mere.

Solen var allerede længe opstaaet, men Lokman

sov endnu, hvad han aldrig pleiede. Hussain listede sig ind, og fandt ham i den dybeste Slummer. De tvende Venner takkede Forsynet, at det reddede dem endnu fra Mishandlinger. Ibrahim sagde: »Maaskee sover han den hele Dag, og vi have da Tid til at faae vort Arbeide færdigt.« Nu kappedes de, alt hvad de kunde. Den Ene syede, medens den Anden hvilede og hentede Vand og Brød til et Maaltid. Men Natten kom — og de vare endnu ikke færdige.

Saaledes sadde de tre Dage og fire Nætter, og syede uafsladelig. Deres Hænder vare blodige og hovne, deres Øine dumme af at stirre. Men de lode ikke Modet falde. En Anelse sagde dem, at det var nødvendigt til deres Livs Lykke, at faae det haarde, sønderrevne Skind atter sammenføiet.

Ligesom Morgenrøden frembrød den fjerde Dag, og spredte sine Straaler ud over Heden, gjorde de begge de sidste Sting. Med Glædestaarer faldt de hinanden om Halsen, og knælede i Morgensolen. »Det er fuldbragt!« raabte de med Henrykkelse, i det de udstrakte deres Arme mod Himlen.

»Det er fuldbragt!« hørte de en yndig Stemme sige. De sloge deres Øine op — O, Forundring! Den mørke, fugtige Hule, hvori de nylig stode, var forvandlet til en deilig, lys Grotte. Foran dem stod den skønne Peribanu med sin Stiernekrands og sit Smaragdsepter. »Det er fuldbragt!« sagde hun venligt smilende. »Seer, hvad I atter have sammenføiet!« Hussain og Ibrahim betragtede det sammensyede Skind, som de endnu holdt i Hænderne. O, Under! Det

var det prægtige Guldstof, som Ibrahim engang i Vrede havde sønderrevet med Hussains Venskab.

Ibrahim kiendte paa de skønne Træk den venlige Kone igien, som engang var kommen til ham om Natten, og havde bedet ham om Stoffet til sin Datters Bryllup. — »Du maa virkelig give mig det endnu en Gang til min Datters Bryllup,« sagde Peribanu; »jeg holder det i Dag, og det skal bruges til et Brude-tæppe, hvorpaa hun skal knæle for Allah med sin Brudgom.« Ibrahim rakte hende Guldstoffet, Peribanu vinkte med sit Scepter, et Forhæng hævede sig — og Ibrahim og Hussain saae deres Børn blomsterkrandsede at knæle ved et Alter for Maanens hellige Billed.

Peribanu førte det kiærlige Par til de Gamle, som med Glæde omfavnede deres Børn, og gave dem den faderlige Velsignelse. Hun vinkte, Fieldet revnede, og de saae den unge Konge med Rubinkronen paa sit Hoved, i Purpurkaaben, at ligge bleg som en Dødning paa et Leie med Talismanen paa sit blotte Bryst. Over hans Hoved brændte en Gravlampe. Han saae listig og underfundig ud endnu i sin dødelige Slummer. — »Sov der til evig Tid!« raabte Peribanu, i det Hvælvingen atter lukkede sig.

Derpaa holdt den gode Fee det elskende Pars Bryllup. De levede længe og lykkelige i Naturens Skiød, som vore første Forældre i Skabelsens unge Dage, og skienkede Efterverdenen deilige Børn, der bleve Stamfædre til en kraftig Slægt mellem Fieldene. Hussain og Ibrahim døde silde, og begrædt af deres Børnebørn. Den gode Fee forlod aldrig Aly og Gulhyndy.

REICHMUTH VON ADOCHT.

EN FORTÆLLING.

Handwritten text, mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. The text appears to be a letter or a report, possibly dated 1840.

BERECHNUNG VON ADJOINT

Handwritten text, mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. This section appears to be a calculation or a mathematical proof.

Handwritten text, mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. This section appears to be a conclusion or a summary of the preceding text.

I Cøln levede Aar 1571 en rig Borgemester, hvis Hustru Reichmuth efter et Par Aars kiærlige Ægteskab blev syg, og døde. Den fornemste Kirke der i Staden er Cathedralen Sanct Petrus, en af de herligste Bygninger i Tydskland, men dog ikke saa fuldendt, som Bygmesteren har havt i Sinde; kun Choret er hvælvet. I denne Kirke blev Reichmuth von Adocht bisat; og i en Tidsalder, der havde mere Sands for Pragt, end Smag, var det naturligt, at hun blev smykket som en Brud, i broget Silke, med spraglede Krandse paa Hovedet og kostbare Ringe paa de blege Hænder.

Saaledes blev hun hensat i et lidet Capel i Kielderen under Choret, i en Kiste med Glasruder, hos adskillige Forfædre. Med at balsamere havde man ophørt; Rummet var fuldt, og da Reichmuth var bisat, havde man besluttet, at ingen Flere skulde sættes derhen. Hun laae nu der, som hun var taget af Sottesengen, kun iført den underlige Pragt.

Den vakkre Adocht, hendes Ægteherre, havde med tunge Skridt fulgt sin Hustru til hendes Hvilested. Klokken i Taarnet paa to hundrede og tyve Centner, havde tonet sin dybe Sørgeklang giennem den store

Stad. De fromme Munke havde med Sang og Serpenter, ved Lys og Røgelse, siunget Siælemesser af de Pergamentfolianter, der laae i Choret paa Nodestole. Hendes Frænder havde alle været med, holdt den hellige Kost i deres Hænder, og under Sangen bestænkt hende med Vievand. Nu laae hun der, bleg og udstrakt i Dødens Hal. Det uhyre Uhr, der kun optrækkes een Gang om Aaret, der viser Dagens Timer og Stiernernes Løb, var det eneste Bevægelige i den tause Hvælvning. Dets eensformige Tik Tak lød over de stille Grave, over de gamle Helgenbiller.

Det var en stormfuld Novembraften, da Peter Bolt, Undergraver ved Sanct Peters Kirken, gik hiem efter den prægtige Jordefærd. Denne fattige Mand havde for tre Aar siden giftet sig; hans Kone havde Aaret efter Brylluppet skienket ham en Datter; nu var hun igien høifrugtsommelig. Med et tungt Hierte vandrede han fra Kirken til sin stille Bolig, der kold og fugtig laae ved Floden, og havde Blæsten om Efteraaret fra første Haand. Han vilde gaae ind til sin Kone; men den lille Maria, der sad alene i den yderste Stue paa en Skammel, og legede med en Dukke, kom ham i Møde. »Fader!« sagde hun, »ikke gaae ind. Stor-
»ken er kommen, og har bragt Maria en Broder.
»Moder er syg, og ligger i Sengen.« Kort derpaa kom hans Svigerinde ud til ham, og bragte ham et nyfødt, velskabt Drengbarn. Hans Kone befandt sig ilde, og der blev gjort Fordringer til nødvendige Udgifter, som langt overstege hans Kræfter. I denne Nød løb han til Jøden Isaak, der i de senere Tider ofte havde hiulpet ham med en lille Sum mod forsvarligt Pant.

Men der var Intet mere at pantsætte, og Bolt maatte grunde sit Haab paa Isaaks Medlidenhed; dette var en daarlig Ankerplads. Ængstlig bankede han paa Aagerkarlens Dør. Isaak hørte hans heftige, ved Taarer afbrudte Begiering med Taalmodighed; da den var til Ende, svarede han sagtmodig, at han Intet kunde laane paa et nyfødt Barn, og at Taarer og Suk var et slet Pant, som ingen ordentlig Mand kunde holde sig til. Raadvild og ulykkelig tumlede Bolt hiem igien. Hos de rige Prælater havde han været adskillige Gange; de havde afspiist ham med en ubetydelig Almisse, og nu turde han ikke komme der mere. Det var mørk Nat, den første Snee faldt i vandkolde Tøfog skraas hen over Dompladsen. I denne Tilstand, hensiunken i sin Ulykke, forfeilede han Veien over Torvet, som han dog var gaaet saa tidt, og stod, inden han vidste det, paa Trappen lige for Hoveddøren til Domkirken. Klokken slog Tregvarteer til Tolv. Da foer der Bolt en Tanke som et Lyn giennem Hovedet. Han saae sin lille Maria lege med Dukken, sin syge Kone ligge med den nyfødte Dreng ved et ud-tæret Bryst; derpaa saae han den døde Reichmuth i Glaskisten med Brillanter paa Liigfingrene. »Hvad »skal hun med dem?« tænkte han. »Et herligt Pant »for Isaak! Er det da Synd, at tage fra de Døde, »for at give til de Levende?« Med disse Tanker skyndte han sig hiem, og efter hundrede Gange paa Veien at have tænkt frem og tilbage, bragte hans Kones fortvivlede Smil ved Modtagelsen ham til at tage en Beslutning. Han tændte sin Blindlygte, tog det store Knippe Nøgler i Lommen, og travede afsted.

Paa Veien kom det ham for, som om Jorden gyngede under ham; men Forestillingen om, at det hiemme var værre, end her, drev ham fort. Han trøstede sig med det slette Veir, som holdt Gaderne tomme, saa at Ingen kunde belure ham. Paa Trappen stod han et Øieblik stille; derpaa tog han Mod til sig, satte Nøglen i den gamle Laas, dreiede den om med det vante Greb; og nu stod han ene i Kirken, efter at have lukket Døren paa Klem efter sig.

Med hvilken Hiertebanken gik han over det lange Kirkegulv! Han rystede saa stærkt med Lygten i Haanden, at han hvert Øieblik frygtede for, at Lyset skulde gaae ud. Det kom ham for, som om de bonede Egetræes Cherubim paa Stolestaderne vilde holde ham tilbage ved Kiortelen med deres Vinger. »Du »maa tæmme din Frygt, det er altsammen Indbildning, »det er kun Blodet, som koger, og bedrager dig. »Hundrede Gange er du gaaet her om Natten, og »der er Intet hændet dig.« Alt dette sagde han sig selv; men det gjorde ham ikke modigere.

Hvergang han kom forbi en Altertavle med Lygten, og belyste Billederne, syntes det ham, som om de alvorlige Ansigter gjorde truende Miner. Eet Stykke forestilte Apostelen Peders Henrettelse. Med Hovedet ned imod Jorden og Fødderne strakte mod Himlen, hang den Hellige der paa Korset; de sølvgraae Lokker feiede Støvet. I dette Øieblik forekom det Bolt, som om Uhrets Secondslag lode stærkere. Han foer tilbage. »Gud,« tænkte han, »hvad jeg dog er for en »Synder! Den hellige Petrus døde saa ydmygt sin »piinlige Død for Jesus — og jeg forraader ham!«

I det samme galede Midnatshanen derude; og nu randt det Bolt i Sinde, hvorlunde Petrus havde fornegtet sin Frelser tre Gange, inden Hanen galede een Gang. »Han var dog ogsaa et Menneske,« tænkte han, »og »havde ingen Johanna, ingen Maria, intet nyfødt Barn »at forsørge.« Denne Tanke gav ham atter Mod. Han gik kiæk Høialteret forbi, aabnede Choret, steg ned ad Trappen, gik igiennem den lange, smalle Kielder-gang med Begravelser til begge Sider, lukkede Reichmuths Capel op — og nu stod han lige for hendes Kiste. Der laae hun bleg og gusten. Han troede alt at spore Liiglugt i Hvælvingen. Flitteret i hendes Haar, Ringene paa hendes Fingre glimrede selsomt i det svage Lygteskin.

Han vilde aabne Laaget — men foer tilbage. Det forekom ham, som om den Døde forandrede sine Miner. »Havde jeg kun Tid,« tænkte han, »saa vilde »jeg dog heller brække Noget ud af de andre Kister. »Tiden har allerede udslettet det Menneskelige paa »disse Mumier. Man bringer jo uden Samvittigheds- »nag Mumier fra Ægypten; den lange Tid har til- »intetgiort Dødens Ret, og næsten ogsaa Ligenes »Ærværdighed. Men disse her vare Christne,« tænkte han igjen. »Ægypterne selv holdt deres Begravelser »i stor Ære; det er først en fremmed Efterslægt, et »fremmed Folk, som aabner og plyndrer dem.« Angsten for at dvæle paa dette Sted gav ham Mod. Reichmuths Kiste forekom ham lettest at bryde. Han vilde aabne den med et Brækjern; men det gik ikke saa let. Glasruderne i Laaget vare for smaae og forsynede med Staaltraad; han maatte bryde Træet

i Stykker udenfra. Medens det knagede i Listerne, flød den kolde Sved ham ned over Ansigtet. Denne Lyd overtydede ham mere sandseligt, end alt det Øvrige, om, at han var en Kirkerøver. Før havde han kun været bange for, hvad der var omkring ham; nu begyndte han at blive bange for sig selv — og han havde uden Tvivl ladet sit Forsæt fare paa Halvveien, hvis ikke pludselig Laasen var sprunget op, i det han trykkede paa en Fiæder. Hurtig saae han tilbage, som for at opdage, hvem der stod bag ham, og belurede ham. Da han Ingen saae, faldt han paa Knæe, opløftede sine Hænder, og sukkede: »Hellige »Døde! tilgiv! Du behøver Intet af denne Pragt, og »en eneste Steen deraf kan gjøre en stakkels levende »Slægt saa lykkelig.« Det kom ham for, som om den Døde ved disse Ord saae blidere ud. Behiertet greb han hendes Haand, og vilde aftrække Ringen. Hvad skildrer hans Forfærdelse, da Liget i det samme greb ham med klamme Fingre, og trykkede dem fast om hans Haandled? Med et Skrig vristede han sig bort. Han havde ikke saa megen Besindighed, at tage Lygten med; Angst finder Veien i Mørke. Som en Hare foer han giennem Capelgangen, giennem Choret, og var uden Tvivl kommen lykkeligt ud, hvis han ei i Skyndingen havde glemt den store saakaldte Diævelsteen, der laae midt i Kirken, og som den menige Mand troede var kastet giennem Hvælvingen af den Onde.

Mod denne Steen tørnede den ulykkelige Bolt, ligesom Klokken brummede sine tolv dybe Slag fra det høie Taarn; og ubevidst styrtede han som død

til Jorden. Da han vaagnede af sin Afmagt, og mærkede, at der Ingen forfulgte ham, gav Angsten ham Vinger. Nu ilede han ud af Kirken, over Torvet lige til Borgemesterens Huus. Han følte Intet uden sin Synd, og indsaae ingen anden Mulighed i at undgaae den Dødes Hevn, end ved at bekiende sin Forbrydelse.

Han maatte længe banke paa Porten, inden man lukkede op. Alle Husets Folk laae i den første Søvn, kun den stakkels Adocht sad endnu oppe i sin Canapee, hvor han saa ofte havde siddet med Reichmuth. Hendes Billed hang i Skyggen paa Væggen. Bedrøvet stirrede han derhen, med Haand under Kind. Bolts gientagne Banken vakte ham endelig af sin Drøm; han gik hen, aabnede Vinduet, og spurgte: »Hvem »der?« — »Ak, strenge Herr Borgemester!« lød Svaret dernede. »det er mig.« — »Hvilken mig?« — »Peter »Bolt, Undergraver ved Sanct Peters Kirken; jeg har »en Sag af yderste Vigtighed at aabenbare eder, Herr »Borgemester!«

En naturlig Tankeforbindelse af Reichmuth, Graven, Kirken, hvor hun laae, og den vigtige Hemmelighed drev Adocht afsted. Han tog sin Voxstabel, ilede ned, og aabnede selv Døren for Bolt. »Hvad har I at »sige mig?« spurgte han. Neppe var Døren lukket, før Bolt kastede sig for Adochts Fødder, og bekiendte Alt, hvad der var skeet. Adocht hørte ham med største Forbauselse. Hans Vrede var blandet med Medlidenhed. Han befalede Bolt at fortie denne Sag, da han ellers kunde styrte sig selv i den største Ulykke. Selv besluttede han strax at gaae hen med Graveren

i Kirken igien, for at undersøge Sammenhængen. Men hiin vægrede sig aldeles derved. »I maa før »bringe mig strax til Retterstedet,« sagde han, »end »at jeg anden Gang skulde forsynde mig og for- »styrre den Dødes Fred.« Adocht brændte af Begierlighed efter at komme derhen. Et Glimt af Haab opsteg i hans Hierte; paa den anden Side rørte Bolts Tilstand ham. Denne skiælvede og bævede, fortalte Borgemesteren sin Kones Nedkomst og sin trængende Armod med saa blegt et Ansigt og saa fortvivlede Øine, som om han selv havde været et Gienfærd fra Kirkegaarden. Borgemesteren befalede Bolt at fatte sig, og ei at tale til Nogen derom. Han afhjalp hans trængende Nød, og formanede ham til at gaae hjem og sørge for sin Hustru.

Nu kaldte Adocht paa sin gamle Gaardskarl. »Er »du bange for de Døde, Hans?« spurgte han ham. — »Nei, faste Herr Borgemester!« var Svaret, »de ere »ikke nær saa slemme at komme til Rette med, som »de Levende.« — »Turde du for Exempel gaae ind »i Domkirken i Nat?« — »Naar jeg gik i mit lov- »lige Kald, ja; af Nysgierrighed ikke. Man skal ikke »spotte det Ærværdige.« — »Troer du paa Spøgelser, »Hans?« — »Ja, jeg gjør, Herr Borgemester!« — »Er du bange for dem?« — »Nei, jeg er ikke. Jeg »holder med vor Herre, og saa veed jeg, han holder »igien med mig, og han er den Stærkeste.« — »Vil »du følge med mig i Domkirken, Hans? Jeg har »havt en underlig Drøm om min salig Hustru; det »var, som om hun kaldte paa mig over Torvet fra »Lydhullet i Kirketaarnet.« — »Nu har vist Peter

»Bolt været her, og sat jer Fluer i Hovedet. Disse
 »Gravere have Syner hvert Øieblik.« — »Tænd din
 »Hornlygte, Hans! ti, og følg med! Jeg befaler dig
 »det.« — »Naar I befaler det, faste Herr Borge-
 »mester! saa maa jeg lystre, thi I er mit Herskab
 »og min Øvrighed.« Nu tændte Hans uden Modsi-
 gelse sin Hornlygte, og fulgte sin Herre.

Adocht treen med hurtige Skridt ind i Kirken;
 men Hans, der skulde gaae foran og lyse, sinkede
 ham med sine Anmærkninger, saa det kun gik lang-
 somt. Strax ved Indgangen belyste han de gyldne
 Stave over Døren, hvoraf der hvert Aar blev hængt
 een hen til i den regierende Churfyrstes Levetid, for
 at see, hvor længe han havde regieret. »Dette er en
 »god Indretning, faste Herr Borgemester!« sagde Hans;
 »saasnart man bare tæller disse Stave, kan man
 »strax see, hvor længe den fromme Herr Churfyrste
 »har hersket over os syndige Mennesker.« De skønne
 Gravsteder af Kobber og Alabast maatte han ogsaa
 først belyse; han bad sin Herre forklare sig Ind-
 skrifterne, kort, bar sig ad som en fremmed Reisende,
 der benyttede sig af denne Leilighed for at see Kir-
 kens Mærkværdigheder, skøndt han havde levet alle
 sine fire og tredsindstyve Aar der i Cøln, og ofte
 været i Kirken flere Gange om Ugen i den Tid.

Adocht, som vidste, at det ikke hialp at drive paa
 ham, fandt sig i sin gamle Huusvens Besynderlighed,
 og nøiedes blot med at svare saa kort som muligt
 paa, hvad han spurgte om. Saaledes kom de hen
 imod Høialteret. Men her stod Hans pludselig stille,
 og var ikke til at drive videre. — »Skynd dig dog!«

raabte Adocht, som begyndte at tabe Taalmodigheden, og hvem Hiertet alt bankede stærkere af den uroligste Forventning. — »Alle gode Engle staae os bi!« mumlede Hans mellem de klapprende Tænder, i det han famlede ved Bæltet efter sin Rosenkrands. — »Hvad fattes dig?« raabte Adocht. — »Seer I ikke, »hvem der sidder henne, strenge Herr Borgemester?« — »Hvor?« — »Gud forlade mig: der sidder den »salig Frue i et langt sort Klæde paa Alteret, og »drikker af Sølvkalken!« Nu vendte Hans Lygten hen imod Synet — og det var virkelig saa. Bleg sad hun der i den lange sorte Dug, og hævede den sølverne Skaal til sine Læber med en mager Dødningsarm. Ogsaa Adochts Mod begyndte nu at vakle. »Reichmuth!« raabte han, »i Jesu Navn svar mig, »er det dig selv, eller din Skygge?« — »Ak,« svarede en svag Stemme, »det er mig. I havde begravet mig levende. Jeg var nær ved at forsmægte; »men denne Draabe Viin har vederqvæget mig igien. »Kom op til mig, kiære Adocht! Jeg er ikke død, »men jeg er meget mat, og hvis der ikke sørges for »mig snart, saa døer jeg.« Nu ilede Adocht op til Alteret, og sluttede den elskede gienfundne Reichmuth i sine Arme.

Efterat Bolt var flygtet, havde Reichmuth, som var vaagnet i Liigkisten af sin Dvale, havt nogle skrækkelige Øieblik. Inden hun ret kom til sig selv igien, havde hun ved sin Armbevægelse kastet det Lys, Bolt havde ladet staae paa Kisten, overende, saa det gik ud. Hun slog Øinene op, og vidste ikke, hvor hun var. Hun følte omkring sig, men i Stedet

for varme Sengklæder fandt hun sig hyllet i det tynde Silketøi. Hun greb til sit Hoved, og fik fat paa adskillige Guldsmykker. Endnu vidste hun ikke, hvad hun skulde tænke. Det var bælmørkt. Ved at føle sig noget mere for, opdagede hun, at hun laae i en snever Kasse. I det samme adskilte Sneeskyerne sig paa Himlen, og den klare Maane stod just lige for det eneste lille Vindue, der var paa Hvælvingen. Nu saae Reichmuht til sin Skræk, hvor hun befandt sig. Hun sprang op, og fyldte Graven med Skrig. De forfærdeligste Forestillinger om at begraves levende, om at døe af Hunger og Tørst, om at tilbringe sine sidste græsselige Timer mellem fæle Liig — alt dette stod klart for hende. Døren var lukket. Den forskrækkede Bolt havde slaaet den i efter sig. Hun indsaae, at man ikke fra Choret kunde høre hendes Skrig. Vinduet var høit oppe, og vendte ud til et afsides Sted, hvor Ingen kom. Det var sandsynligt, at man i flere Dage ikke vilde komme herved. I den Tid maatte hun forsmægte. Reichmuth vred sine Hænder, hun betragtede de hvide Tinkister, de sort-røgede Vægge med Gysen. Det var paa disse Blade, hendes lange Negle skulde indgrave hendes Lidelses-historie — den eneste Lindring og Beskiæftigelse før hendes gyselige Død. Fortvivlelsen prægede sig i hendes Ansigt; hun begyndte at fryse af Kuld og Forskrækkelse. I denne Nød saae hun sig om efter Noget, hun kunde svøbe sig i, og fandt det sorte Liigklæde, hvorpaa Kisten havde staaet paa Dødningebaaren. I dette hyllede hun sig; og det var, ligesom den varmere Tilstand gav hende Kræfter igien.

Maanen skinnede klar. I den sorte Indhylling knælede hun for Vinduet, og raabte: »Hellige Moder »Maria, som staaer deroppe i Kirken over dit Altar! »jeg kan ikke i dette Øieblik knæle for dit Billed. »Men dit Ansigt er blidt og straalende som Maanens; »jeg forestiller mig, at det er dig, som seer ned til »mig fra din Himmel. Hellige Moder! red mig, for- »løs mig.« Efter denne Bøn gik hun hen til Døren, og anvendte sine sidste Kræfter paa at omdreie det store rustne Tag. Hvad skildrer hendes Glæde, da hun mærkede, at Døren gik op, og at den ei havde været i Laas. Nu ilede hun med hurtige Skridt videre; men hun vandt ikke længere end til Høialteret. Hun følte det isne giennem sine Been af Mathed, og frygtede atter for en Besvimelse. Til Lykke erindrede hun, at Præsten sædvanlig lod Flasken, hvori man bragte Viin til Guds Bord, staae bag Alteret. Hun arbeidede sig did, aabnede Flasken, og fandt netop saa meget, som hun behøvede at styrke sig paa. Med mere Andagt og Tro kunde vist Ingen nyde det hellige Sacrament, end hun nød Vinen her. Hun følte Livet vende tilbage i sine Aarer. Saaledes saa hun sin Husbond. Kun et Øieblik gyste han for det selsomme Syn; snart fattede han sig, og opvarmede den elskede Hustru i sine Arme.

Adocht lod hende bringe hjem med største Forsigtighed. Det var ham en let Sag, at skiule den første Aarsag til hans Kones Redning. Hvor stor var hans Glæde, da Lægen næste Dag forsikkrede, at den farlige Crisis var overstaaet, og at han Intet havde meer at frygte for Reichmuth. Det var ham

ikke muligt, at være fortørnet paa den stakkels Bolt, der var drevet af saa rørende Aarsager til sin Brøde. Men Bolt var en strengere Dommer over sig selv, end Borgemesteren. Han nedlagde sit lille Embed, og vilde aldrig som Betient see Kirken tiere; endnu mindre turde han dvæle der om Aftenen. Reichmuth sørgede for hans Hustru, Adocht for ham. De stode begge Fadder til hans Barn. Hellige Følelser opfyldte deres Bryst, da Reichmuth fiorten Dage efter sin Redning, paa en skøn, solklar Formiddag, holdt den smilende Dreng i sine Arme over Daaben, under Orgelets Klang, medens Stolestaderne vare udpyntede med grønne Granqviste, Bladguld og Bladsølv, og alle Pulpiturer fulde af Byens Indvaanere. Det lykkelige Par takkede Forsynet af ganske Hierte, og besluttede, aldrig at drage deres Haand fra den lille Dreng, hvis nødlidende Fødsel var det Eneste, der havde hindret Reichmuths gyselige Død. Saaledes blev da den bedrøvelige Liigfærd omskiftet til en glædelig Barnedaab med Pauker og Trompeter; og den rige Adocht sparede ikke sin gamle Rhinskviin den Dag, men lod den springe paa Torvet i et stort Kar, til Gammen for Almuen, som drak hans og hans Hustrues Sundhed under gientagne Fryderaab.

EREMITEN.

EN FORTÆLLING.

PRELIMINARY

Det var en noget kold, men klar og lyseblaa Septemberdag, Theodor og Susanne kørte giennem Skoven, for at besøge Brudens Fader, Eremiten paa Harzen, modtage hans Velsignelse, og tage ham med til Schwaben. »Hvor vil det glæde Gubben,« sagde Theodor, »at hans Svingersøn er fra det samme Land, »som han, og at han nu kan sidde i Bedstefaderstolen, hvor han legede som Barn.« — »Det Eneste, »der bekymrer mig,« sagde Susanne, »er min Faders Alder; der forestaaer os snart den tunge Skiebne »at miste ham.« — »Først skal han nyde glade Dage »i sine Børns Arme,« svarede Theodor. — »Hvor »det vil glæde os, at see ham i hans lille Skovhuus!« sagde Susanne. — »Lever han nu virkelig, som »Eremiterne i gamle Dage?« spurgte Theodor. — »Paa ingen Maade, min Ven! Naar du hører hans »Historie, vil du indsee, det ikke var Tilbøielighed, »men Nød, som bragte ham i denne Tilstand.« — »Han har jo skrevet sin egen Historie?« — »Ja, og »lovet at læse os den for, den første Aften, vi see »ham. — »O, lad os ile!« raabte den raske Brudgom; og de vælige Heste droge med dobbelt Hurtighed den smukke Vogn giennem Skoven hen til

den Egn, hvor Gubbens Bolig skulde staae. Theodor havde aldrig seet ham. Han havde for et halvt Aars Tid siden lært at kiende Susanne hos en velhavende Frænde. Susanne havde heller ikke besøgt sin Fader i denne Hytte. Han pleiede aarlig to Gange at vandre til Fods til Byen, hvor hun boede, for at besøge hende.

For at komme til gamle Frands maatte de først kiøre giennem en Bondeby, der laae ved en Udkant af Skoven. Da de vare ved den smukke lille Kirke, stod Degnen i sin sorte luslidte Kiøle i den aabne Port. — »Er her Gudstieneste?» spurgte Theodor. — »Det er et fattigt Liig,« var Svaret; og Theodor gav Hestene Tøilen. »Det har noget Sørgeligt,« sagde han, »at see en Liigbegængelse i den blomstrende Natur. »Naturen lever fort, og kun Mennesket, der dog skulde »være Skabningens Herre, maa forlade det skønne »Lys. De grønne Træer skue ned paa Kistelaaget med »stolt Foragt.« — »Men Træet elsker ikke, Theodor! »og det er med ganske andre Blade, en ganske anden »Krone, det beskygger vore Efterkommere.«

Under denne Samtale, der havde sat dem i en alvorlig Stemning, kom de Hytten nærmere. Nu begyndte Skoven at blive saa tyk, og Grunden var saa ujevn, at de ikke kunde komme videre. De stege af, lode Vognen kiøre en Omvei, og vandrede ad den lille Sti. Pludselig hørte de Psalmetoner af et sig nærmende Liigfølge, og det varede ikke længe, før de saae en lyseguul Liigkiste bæres forbi de grønne Buske af fire Bønderkarle; fire gamle Mænd i sorte Klæder udgiorde Følget, og nogle Skolebørn gik foran, og sang:

Lær mig, o Skov! at visne glad,
Som seent i Høst dit gule Blad.
Et bedre Foraar kommer,
Hvor grønt mit Træ skal herligt staae,
Og sine dybe Rødder slaae
I Evighedens Sommer.

Lær mig, o lille Trækfugl, du!
At svinge mig med freidig Hu
Til ubekiendte Strande.
Naar Alt er Vinter her og Iis,
Da skal et yndigt Paradiis
Mig hisset aabent stande.

Lær mig, du lette Sommerfugl!
At sønderbryde tunge Skiul,
Som nu min Frihed tvinger.
En Orm jeg kryber end paa Jord;
Snart flagre høit, af tynde Flor,
De stærke Purpurvinger.

Du, som fra Skyen smiler hist,
Min Mester, Lærer, Jesu Christ!
Lær mig at tvinge Sorgen.
Sving for mig Haabets grønne Flag!
Langfredag var en bitter Dag,
Men skøn var Paaskemorgen.

Susanne havde neppe seet Kisten og hørt denne Sang, før hun var overtydnet om, at det var hendes Fader. »O bi!« raabte hun grædende. »Standser!

»Lader mig see ham en eneste Gang endnu, før han synker i det mørke Skiul!« Da de hørte, hvem Susanne var, satte de strax Kisten ned. Der var just en Bænk i Nærheden under en Eeg, hvor gamle Frands pleiede at hvile, naar han gik sin Spadseregang om Aftenen. Her satte man ham for sidste Gang.

»Det er ikke meer end billigt,« sagde gamle Snedker Wolf, Eremitens Ven (han havde selv tømret Kisten, og fulgte Gubben til Jorden), — »det er ikke meer end billigt,« gientog han, i det han greb i Lommen, og søgte efter sin Skruetrækker; »saa see vi Andre ham ogsaa en Gang endnu. Han ligger i sin Kiste, som i sin Hytte, from og venlig.« Med disse Ord skruede han Laaget fra Kisten, og skiød det tilside. Der laae den blege Frands med en Nat hue paa Hovedet, i en tarvelig reen Skiorte, med et lille blaafarvet F i Splitten, som Susanne selv havde syet; med foldede Hænder; de hule Øine trykte fast til af Vennens Haand; et venligt Smil var paa de blaae Læber. Susannes Taarer badede forgieves hans Kinder. Men neppe havde hun ret betragtet sin Faders Liig, før hendes vilde Smerte gik over i Veemod. Det var, som om Gubben med en venlig Trusel bebreidede hende hendes Lidenskab. »Følger jeg ikke Naturens Krav?« syntes hun ham sige, »og er du ikke lykkelig?« Med en sagte Armbevægelse bad hun Snedkeren igien skrue Laaget fast. Men uagtet han skyndte sig at efterkomme hendes Begiering, kunde han dog ikke hindre en lille Egeqvist i at falde ned paa den Dødes Bryst. »Den skal han beholde,« sagde Wolf; »gamle Eeg og gamle Frands vare gode Venner,

»og havde Lykken været med ham i Livet, saa kunde »han vel have vundet en Egekrands, som saa mange »Andre.« Nu gik Toget til Kirken, efter at Theodor og Susanne havde stillet sig deri som det nærmeste Sørgepar.

De første Dage tilbragte Susanne i dyb, stille Bedrøvelse. De unge Folk havde leiet et Huus ikke langt fra Eremithytten, til den gjorde de i det skønne Septemberveir hyppige Vandringer om Eftermiddagen.

Hvor glad blev Theodor, da han mellem Oldingens Papirer fandt hans med egen Haand optegnede Levnetsløb! Der blev strax besluttet, at man vilde læse det, og Theodor læste:

Jeg er fød i en lille Kiøbstad i Schwaben, hvor min Fader var Præst. Ved denne Leilighed fik min Siæl tidlig et Hang til det Høitidelige, det stille Religiøse, hvilket dog atter paa en besynderlig Maade afstak til mit sangvinske Temperament og min lystige Barnlighed. Ingen af mine Legekammerater var saa overgiven, legede saa gierne, havde saa mange Indfald og Indretninger, som jeg. Jeg oprettede Krigshære; de langqvistede Piletræer maatte yde deres Grene til Spyd. Det fornøiede mig at skrælle den grønne Bark af, for at see det glindsende Ved. Paa det nyskabte Spyd blev fæstet et rødt Flag. Naar Landsen næste Morgen var krum, vissen og guul, foragtedes den. Jeg var Gartner, og indrettede Haulger, store og smaae, som jeg uddeelte til mine Kammerater, gav dem Navne, og inddeelte dem i Keiser-

dømmer og Kongeriger, og passede altid selv som Stifter at være Anfører i Krig og Keiser i Fred. Men om Søndagen stod Ingen saa alvorlig, som jeg, paa Orgelet, og sang. De høitidelige Toner, de gamle kraftige Psalmer henrykte mig.

Da min hele Barndom dreiede sig om denne Kirke, er det let at indsee, den maatte blive Middelpunktet for Alt, hvad der var mig af Betydning. Ved enhver Barnedaab, ethvert Bryllup, enhver Begravelse var jeg tilstede, og lærte saaledes tidlig at see Menneskene i de vigtigste Øieblik af deres Liv. Det var paa hendes Confirmationsdag, at jeg lærte min Adelheid at kiende.

Hendes Fader var Aaret i Forveien bleven Embedsmand der i Egnen. Jeg glemmer aldrig, da den ranke Pige i den hvide Kiøle stod i Kirkegangen ligeover for mig; da min Fader lagde sin Haand paa hendes Pande, og gav hende Velsignelsen.

Fra det Øieblik, jeg elskede Adelheid, fik mit Liv en anden Retning.

Jeg havde, da jeg traadte ind i Ynglingsaarene, meest levet med de Døde. Ved enhver Begravelse var jeg tilstede, og førte Samtaler med Graveren, der vel ikke alle vare hamletske, men som dog altid gik ud paa noget Lignende. Det morede mig meget, at tale med den gamle Karl og høre hans Meninger. Engang sagde han til mig, da han stod nede i en nykastede Grav: »Han gaaer nu der i Skole, og lærer »saameget, men kan Han sige mig engang, hvorfra det »kommer, at man har lært Geographie og Landkort »i Verden?« — »Nei,« svarede jeg, »Niels! hvorfra

»kommer det?« — »Det kommer deraf,« sagde han, »at da Diævelen tog Doctor Faust med sig op i Luft-ten i en Glaskiste, saa viste han ham den hele Jord, »og lod ham ridse den af der.« Dette Phantasiebillede syntes mig meget smukt; det forekommer os virkelig, naar vi see paa et Landkort, som om vi svævede høit i Luftten, og oversaae alle Egnene. En anden Gang fortalte han mig, at han ofte mødte Nissen med en rød Hue paa i Kirketaarnet, naar han skulde trække Uhret op, og at samme Nisse engang havde kastet ham ned af Trappen. Saaledes idealiserede Niels sin Ruus. Den stakkels Karl var en stor Ven af Brændeviin, og det voldte hans Død; thi med en saadan Ladning faldt han en Eftermiddag, da Veien var slibrig, i en Grøft og druknede, saa man kunde sige: Den, som grov en Grav for Andre, faldt selv deri. Det gjorde mig ret ondt for min stakkels Niels, og jeg mindes ham endnu som en af mine første Læremestre i det Tragiske.

Men nu fortrængte Adelheid enhver anden Følelse; jeg tilbad hende, og Gud veed, hvor længe jeg var gaaet saaledes sukkende, indsluttet i mig selv, dersom ei en Hændelse havde hiulpet mig. I October indtraf nogle underlig skønne Dage. Det var, ligesom om Sommeren gjorde et Forsøg paa at vende tilbage. Solen varmede, Himlen var mild og blaa, Græsset, der endnu var grønt og fugtigt af de foregaaende Dages Regn, syntes atter at spire; men der var ingen Blomster. Store, gule Duske blandte sig med de grønne Løv. Den liflige Overgang i Solskinnet fra Brandguult til Mørkegrønt erstattede paa en Maade Farverne, som

Lys og Skygge i et Kobberstik. Jeg satte mig ud i Skoven, læste den nys udkomne Oversættelse af Ossian, og glemte, at Dagen heldede. Det var mere Kulden, end Mørket, der bragte mig til at holde op; thi Maanen var allerede kommen, og skinte klar gien-nem sin Sølvsky.

Jeg var ikke gaaet langt, før jeg hørte en qvind-lig Stemme udstøde et frygtsomt Skrig: »Hvem der?« Det var Adelheid, som kom fra et Besøg. Hun fryg-tede for at gaae alene, og blev bange ved at høre Hækken rasle. Hvad var naturligere, end at byde hende min Arm? Hun modtog den uden Omstæn-digheder. Efter at de første høflige Talemaader vare opbrugte, var mit Forraad til Ende. Jeg blev stum, og min Taushed gjorde ogsaa hende forlegen. Alli-gevel havde jeg gierne vandret saadan til evig Tid. Adelheid bragte imidlertid snart Samtalen paa Glid igien, i det hun leende sagde: »Skulde De vel troe, »kiære Frands! at min Fader ikke kan lide Maa-nen?« — »Ikke lide Maanen?« raabte jeg forun-dret. — »Nei, han siger, den lyser alt for lidet hele »Aaret igiennem; især naar man regner alle de Dage »fra, hvori Skyer og Slud hindre den i at skinne. »Han er, som De veed, meget for det Nyttige, og »synes, der er alt for liden Oeconomie i den Ind-retning.« — »Er da blot Alting til for Nytten?« sagde jeg. »Har Intet sit Værd, fordi det er skønt?« — »Han mener,« vedblev Adelheid, »at det maa være »ulige bedre paa Jupiter, hvor der er fire Maaner; »ikke at tale om Saturnus, hvor der er syv og en »lysende Ring.« — »Der maa være mange Formør-

»kelser,« svarede jeg; »den ene maa tidt staae den
»anden i Veien.« — »Og alt for lyst,« raabte Adel-
heid; »mig synes just, det er deiligt med denne Af-
»vexling af Lys og Skygge. Har det længe været
»mørkt, og nu Maanen kommer, saa bliver man saa
»fornøiet.« — »Maanen gjør samme Virkning paa
»Himlen, som et deiligt Ansigt paa Jorden,« sagde
jeg. Adelheid slog sine Øine til Himlen, men mine
dvælede paa hendes skønne Fødder, som hyppigt
maatte arbeide sig frem giennem de visne, nedfaldne
Løv.

Jeg mærkede ikke, at jeg stod ved hendes Dør,
før hun slap min Arm, takkede, og ringede. Døren
aabnede sig, og hun forsvandt. Glæde- og elskovs-
drukken ilede jeg til Skoven igien. Det Sted, hvor
jeg første Gang havde truffet hende, var mig en Hellig-
dom. Jeg skar hendes Navn i et Træ. Da jeg kom
hiem, gav jeg mit Hierte Luft i et lille Digt; jeg hu-
sker det endnu, og vil meddele det:

Her gik hun — o, det lykkelige Grønne,
Som følte Trykket af din Fod, du Skønne!
Her sad hun — saligt hvert et lille Straa,
Som Alabasterarmen hviilte paa!
Hun talte — Fuglen taug, for ret at lytte,
Og Gubben stod forundret ved sin Hytte.
Hun spillede sig i Bækkens Bølge klar —
Den standsed, da den hendes Billed bar.

Men mere dybt, ak! til en evig Smerte,
Har hendes Billed speilt sig i mit Hierte.

Min Frihed, Stolthed og mit hele Mod
Er trykt i Støvet af den spæde Fod.
Nu blusser hun i Nattens milde Slummer,
Og kiender ei en stakkels Ynglings Kummer.
Han skærer dybt i Bøgen hendes Navn
Med Graad, og sukker Stierne sit Savn.

O smil, du søde Kiærlighedens Stjerne!
Til dette Navn i Træet fra det Fierne.
Viis Luna det, at hendes Sølvskin
Kan bryde giennem Himbærhækken ind.
I smaae Violer, som saa tidligt kommer
Den første varme Dag, naar det er Sommer!
O, dufter vinkende paa hendes Vei,
Og siger hende, hvad jeg vover ei.

Dette Digt skrev jeg med fordreiet Skrift, og fæstede det næste Morgen paa Bøgen over Adelheids Navn. Da jeg om Aftenen vilde besøge det igjen, var det borte. Hvilken sød Tvivl betog mig! »Har hun været her?» tænkte jeg, »taget det? Elsker hun mig? Eller har Vinden, eller en plump Jæger-»haand afrevet det?« Jeg længtes efter Intet meer, end at see hende igjen, for af hendes Miner at slutte mig til min Skiebne. Men jeg havde aldrig seet hende meer kold og rolig, end nu; og da vi en Aften atter kom til at følges ad giennem Skoven, bad hun en Veninde gaae med, og talede næsten ikke et Ord til mig hele Veien. Hvor mange Taarer kostede det mit uerfarne Hierte! Men pludselig skulde en Hændelse aabne mine Øine, og lære mig min daarlige Vildfarelse.

En Høstaften, da min Fader og jeg besøgte Adelheids Fader, hørte vi i det klare Maaneskin en Strængeleg røres uden for Huset. Adelheid lukkede Vinduet op. »O, den stakkels lille Dreng!« raabte hun; »han fryser vist. Kom kun, kiære Folk!« Nu traadte en Spillemand ind med en Clarinet, en anden med en Triangel, og en lille Dreng paa omtrent otte Aar med et Hakkebræt under Armen. De vilde strax give sig til at spille, men den medlidende Adelheid sørgede først for den Lille, og gav ham Thee og Tvebak. Faderen blev rørt over denne Godhed, og da Alting var kommen i Orden, sang han os ved sin Triangel den ene lystige Vise oven paa den anden, medens hans Staldbroder blæste Clarinetten, og den lille Dreng med megen Færdighed slog Hakkebrættet. Vi vare Alle ret fornøiede derover, og Adelheids Fader lagde til Afsked en Sølvdaler paa Virtuosens Strængeleg. Clarinettisten bukkede, uden at tage Instrumentet af Munden, og Faderens Triangel lod til at faae en skønnere Sølvklang ved dette Syn. Nu saae de paa hinanden, nikkede, og istemte til Afsked følgende Sang:

Mod Pigen er Ingen ubillig og grum,
 Som Ynglingen i de forelskede Dage.
 Han troer, hun er trodsig, fordi hun er stum;
 Han hører ei Midnattens eensomme Klage.
 Hvadskal hun? hvad fordrer han? veed han det ret?
 Hvor kan han dog kiende til Hiertet saa slet?

Hvad synger vel Fuglen om Kiærlighed huld?
 Den fløiter en Sang, som kan meget betyde.
 Hvad tolker vel Morgenens luende Guld?

Dens Varme kan Gubben, som Ynglingen, fryde.
 Hvad straalers vel Maanen ved sølverne Piil?
 Ledsages af Stemmer dens hellige Smil?

Dog tolke de høit, hvad ei Tungen formaaer,
 Hvad Læben forgieves med Ord vil udtrykke.
 De tale det Sprog, som kun Hiertet forstaaer.
 Lyksalige! kan du miskiende din Lykke?
 Hun blusser, og tier paa eensomme Vei?
 O, dersom hun talte, saa elskte hun ei.

O, salige Taushed i kiærlige Bryst,
 Hvis Følelser overgaae Ordet og Tanken!
 I Selskabet lyde den vittige Røst,
 Veltalenhed staae for Cathedret og Skranken;
 Men Amor er stum, naar han bilder dig ind
 Med Øiet, som funkler, at Amor er blind.

Uagtet Tusmørket, blev jeg dog ved det klare
 Maaneskin meget vel Adelheids Forvirring vaer. Hun
 gjorde sig et Ærinde ud af Værelset, for at skiule
 den; men jeg havde seet nok for at fatte det søde-
 ste Haab. Da Musikanterne gik, fulgte jeg dem ud,
 og Sangeren gav mig med Fornøielse en Afskrift af
 sin Vise.

Gid jeg besad Evne til paa Papiret at optegne
 alle de Smaatræk, hvorved vor Kiærlighed yttrede sig,
 indtil den brød ud i en Tilstaaelse. Jeg havde saa
 ofte ønsket mig Noget af hvad hun besad; kunde jeg
 komme til at rane en vissen Blomst imellem, som
 hun havde baaret paa sit Bryst, da var jeg lykkelig.

En Dag voxte min Glæde over al Maade — jeg fik et Brev fra hende. Jeg troede ikke mine egne Øine, brød det, læste det, og Indholdet var følgende:

»Da min Fader har skaaret sig i sin Finger,
»kiære Frands! og ikke kan skrive, og da Deres Herr
»Fader først kommer hjem fra Byen paa Løverdag,
»saa sætter Skiebnen Dem i den Nødvendighed, at
»maatte læse nogle Linier af mine Kragetæer. Da
»vi vide, at Henrik gaaer til Byen i Morgen, vilde
»De da ikke ved ham erindre Deres Fader om det
»gode Blomsterfrø, han saalænge har lovet min Fader?
»Om hans Vei faldt forbi Madame Varini, saa var
»han maaskee saa god at tage en Rulle seladon-
»grønne Baand med til mig, og lægge ud, hvad de
»koste. Det er en Skam, at vi gøre Dem saa megen
»Uleilighed; men Landsbyfolk maae hielpe hverandre,
»og vi ere villige til igien at være til Tieneste med
»hvad vi formaae.

Adelheid.«

Behøver jeg at fortælle nogen Elsker, at dette Brev blev kysset tusinde Gange?

Vor Følelse for hinanden voxte daglig. Endelig var Øieblikket kommet, da hun skulde tilstaae mig sin Kiærlighed. Dette glade Budskab fik jeg paa Glædens Fest, i den Nat, da Englene paa Marken forkyndte Hyrderne det søde Evangelium. Det var en Juleaften; Byens Ungdom var forsamlet hos hendes Fader. Medens man efter Maaltidet gjorde de fornødne Anstalter til Julelegen, spøjte Adelheid med

nogle Børn, der vare for smaae til at tage Deel i de Stores Færd, og som stode halv forundrede, halv nedslaaede som ørkesløse Tilskuere. »Kom,« sagde hun for at opmuntre dem, »lad os trække Handsker!« I dette Øieblik aftrak hun virkelig sine, og lagde den deiligste Haand, Nogen vilde see, paa sit Skiød. Børnene vare strax villige. Hvor misundte jeg de smaae brune Næver at hvile paa den større, fuldendte, sneehvide Haand! Mine Øine funkledede paa Adelheids; hun slog sine ned, men hævede dem strax igien, og spurgte med en lystig Mine: »Vil De lege med, Frands?« Hertil var jeg naturligviis strax villig. Jeg kastede mig paa Knæe for hende, for at være af lige Høide med Børnene, jeg lagde min Haand først paa en af deres, og skiælvede af Glæde, da Adelheids endelig med sin hele bløde Flade berørte min. Da Raden ved Forandring af Spillet kom til mig, kunde jeg ikke holde mig fra at trykke hendes Haand. Det rygende Glas Punsch havde giort mig dristig. Hvad skildrer min Glæde, da jeg mærkede, hun taalte det uden at blive vred; hun slog endog sit Øie betydningsfuldt paa mit. Jeg svimlede; Adelheid, som mærkede min Tilstand, og som bedre vidste at fatte sig, end jeg stod op, og troede saaledes at gjøre Ende paa Legen. Men den var begyndt for alvorlig til det. Der blev dandset, og denne Beskiæftigelse dæmpede hverken min Ild eller hendes. Endelig legedes der Pant. Ved det første Pant, man indløste, dømte man, at hvis det var en Pige, saa skulde hun gaae ud og kige Stierne med Frands. Pantet blev

taget frem — det var Adelheids Ring. Hun rødmede, men loe, for at man ikke skulde mærke det, sprang med en tvungen Lethed fra sin Stol, tog mig Skiælvende ved Haanden, og trak mig ud. De Andre havde Intet mærket; de vare beskæftigede med deres egne Panter, og de Fleste havde ogsaa hver en bestemt Genstand at henvende deres Tanker til.

Da jeg stod i den stierneklare Nat under aaben Himmel med den ranke Adelheid, med hendes Haand i min, stirrede mit Øie først med et forskende Blik i hendes, og da jeg saa, at hun smilte til mig giennem Taarer, trykkede jeg hende til mit Bryst, og hendes Arm omfavnede mig igien. Men her havde jeg atter et Beviis paa qvindlig Fatning midt i Liden-skaben. Et brændende Kys og et »evig din!« var neppe givet og sagt fra begge Munde, før hun viklede sig løs med de Ord: »For Guds Skyld, lad os »gaae ind!« Og neppe var hun traadt ind, og man spurgte hende: »Hvor mange Stierner er der?« før hun sagde: »Der er een over alle de andre. Gaaer »selv ud og tæller dem, hvis I ikke troe mig.« Dermed var det forbi. Og hvor lykkelig følte jeg mig — jeg, som var denne Stierne! Jeg stræbte at efterligne Adelheids Munterhed, men min alt for store Overgivenhed har uden Tvivl røbet mig, thi det blev snart bekiendt, at vi elskede hianden, saa gierne som hun endnu et Par Aars Tid havde holdt det hemmeligt.

Skiondt Adelheids Fader, saavel i Stand som i Vilkaar, var over min, havde han Intet imod vor Forbindelse, og lovede mig sin Datters Haand, naar

jeg var i Stand til at ernære en Kone. Nu studerede jeg af alle Kræfter, og ilede til Tübingen for at gjøre mig færdig til Candidat.

Min kiæreste Fornøjelse i Tübingen var at gaae ud i den grønne Eng, spadserere under de skyggefulde Bøgerækker, og sætte mig under et stort Træ, for at tænke paa Adelheid. Engang, da jeg kom til mit Yndlingssted, fandt jeg Pladsen optaget. En smuk Mand sad og læste der i en Bog. Da han saa mig, hilste han venligt, og gav sig i Samtale med mig. Mine Øine faldt nysgierrigt i hans Bog, og jeg saa de Ord Romeo og Mercutio trykte over nogle Replikker, hvoraf jeg sluttede mig til, at det var et Skuespil.

Den Fremmede havde noget Paafaldende og Indtagende i sit Væsen. Der kom just en lille Bondepige forbi med Kirsebær; medens han stod op, og gik hen for at købe nogle, kigede jeg i den opslagne Bog. Det var et fremmed Sprog, saavidt jeg kunde skønne, Engelsk. Jeg saa efter Navnet, og læste: William. Der stod endnu et Navn, men det var saa besynderlig langt, og underligt bogstaveret, at jeg i en Hast ikke kunde komme ud deraf. Jeg kastede mit Øie paa Kobberet; det var i mine Tanker en smuk Præst med Bladkrave, aaben, høi Pande og alvorlige, skønne Øine. Den Fremmede kom tilbage med et Kaalblad fuldt af store, modne Kirsebær. Han saa mig i Øiet, saa paa Bogen; derpaa sagde han: »Ah, Shakespeare! Læser De ogsaa Engelsk?»

Jeg maatte svare Nei. »Hvorledes kalder De den »Mand?« spurgte jeg. — »Kiender De ikke engang »Shakespeare af Navn?« raabte han. — »Nei,« svarede jeg; »jeg seer nok, det har været en Præst; »men jeg kiender ham ikke. Hvor havde han sin »Menighed?« Den Fremmede smilede, bød mig Kirsebær, og sagde: »Her i Tübingen.« — »I Tübingen!« raabte jeg forundret. — »Og i Stuttgart,« sagde den Fremmede, »Frankfurt, Berlin, Hamburg.« — »Hamburg?« — »London, Kiøbenhavn, Philadelphia.« Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige. »Mener De maaskee »Luther?« spurgte jeg naivt. — »Ja,« sagde den Fremmede, »han har luttret os Luften for det Skønne, »ligesom hiin for det Fromme, og bragt os Sandheden og Naturen nærmere.«

Vi kom til et Vertshuus. Uden for Vertshuset paa Bænken sad en stille Mand i ringe Dragt, og forlangte beskeden et Glas Viin. Verten kom ud, betragtede ham med Foragt, skienkede bagvendt ud fra Haanden, satte Glasset paa Bænken, gik ind, og slog Døren i efter sig. Den fremmede Mand tømte rolig sit Glas, og stirrede med et stivt Blik hen i Aftenrøden. Derpaa pikkede han sagte paa Vinduet. Det blev lukket op, han lagde Betalingen i Karmen, lettede paa Hatten, og gik. Jeg maatte forundre mig over denne Opførsel, som jeg aldrig havde seet Mage til, vendte mig til min Ubekiendte, og sagde: »Hvad »skal det betyde?« — »Det er Skarpretteren,« svarede han; »ham behandler man saaledes efter gammel Skik og Brug.« Det gøs i mig ved at høre disse Ord. »Vi ville dog tale et Par Ord med ham,«

sagde den Fremmede. — »O, nei, hvi vil De det?« raabte jeg. »Et saadant Menneske, der vælger en »saa gyselig Næringsvei, er i Sandhed foragtelig.« — »Det er ikke muligt, at bestemme Sligt *a priori*,« sagde den Ubekiendte. Med disse Ord gik han hen til ham, hilste ham, og spurgte efter en kort Indledning, hvordan han var falden paa det Haandværk, han førte. »Min Fader var ogsaa Skarpretter,« sagde Bøddelen ganske rolig. Den Ubekiendte vendte sig til mig, og saa paa mig, som om han vilde sige: »Ligger ikke hans hele Undskyldning i disse faa Ord?«

Denne Hændelse gav vor Samtale en egen Retning. »Det er slemt,« sagde jeg, »at Mennesket er »saa let til at hade og foragte sin Næste.« — »At »man foragter en Skarpretter, kunde være hvad det »er; men tænk Dem en Mand, der dreves af Iver for »det Skønne; som idelig beskæftigede sig med idealske Forestillinger; som hundrede Gange havde fremsat Exempler deraf for sine Medborgeres Øine og »henrevet dem — og som dog blev ringeagtet, dog »ikke anseet for at være en Borger i Staten, der »fortiente at dele Hæder med dens udmærkede Mænd!« — »Hvor er saadan et Menneske?« raabte jeg. — »Her staaer han for Dem,« var Svaret. »Og vil De »vide, hvad han er, saa er han, hvad hiin Menneskehedens Præst var, som De nylig saa med Bladkraven i min Bog; hvad Sophokles var, og saamange Andre, der ved en skøn Illusion bragte »Menneskeheden Gud nærmere; kort: en tragisk »Skuespiller. Det er jeg. Og derfor vil jeg raade »Dem, min unge Ven!« vedblev han i en muntre

og roligere Tone, »da De studerer Theologie, til ikke »videre at søge min Omgang.« Med disse Ord trykkede han venligt min Haand, og forlod mig.

At jeg ingen Ro havde, før jeg atter opdagede min Tragiker, er naturligt. Han var ikke længer i Tübingen. Men jeg hørte, at der skulde spilles i Mannheim af et Skuespillerselskab, for hvilket han var Hovedmanden. Jeg reiste derhen paa nogle Dage, og kom just den første Aften til Byen, ligesom Skuespillet skulde begynde. Jeg havde neppe læst Emilie Galotti paa Placaten, før jeg skyndte mig at faae en Billet, og gik i Parterret. »Hvilken Rolle«, tænkte jeg, »kan Blumau spille heri?« Hvor stor var min Forundring, da jeg saa min aabne, begeistrede, naturlige Ven træde frem som den lumske, ondsksfulde Marinelli! Han spillede sin Rolle til Fuldkommenhed, Alle beundrede ham, og jeg med; men det gjorde mig dog ondt. »Hvor kan Uskyldigheden«, tænkte jeg, »være saa vel bekiendt med Lasten?« Med disse Tanker traf jeg ham, takkede ham for hans Spil, men meddeelte ham mine Følelser.

»I Grunden«, svarede han, »træffer Deres Indvending ligesaa meget Digteren, som Skuespilleren, »og dog falder man aldrig paa at gjøre den imod en »stor og sand Digter. Derimod gøres den ofte mod »Mennesker med et eensidigt poetisk Talent. Man »kan nemlig besidde en rask lyrisk Ild, en dristig »Flugt, en spillende Vid, en øieblikkelig Følelse, »uden Fornuft og Hiertensgodhed. Deraf kommer »det, at man ofte beundrer Værket, uden at agte »Forfatteren. Hvor derimod Digteren skuer dybt,

»hvor han skaber og ordner et Værk, der er For-
»nuft, der er en reen Siæl. Naar han da fremstiller
»Lasten i sin Natur, saa er det ikke af Agtelse for
»den, men for at vise Livet med sine Skygger. Dette
»maa ogsaa Skuespilleren gjøre, og altsaa bliver Fø-
»lelsen for det Gode og Skønne stedse, hvad der
»bør begeistre ham, enten saa Rollen er god eller
»ond. Den virkelig Slette spiller ikke, han er;
»hvad han er, veed han ikke ret, thi intet Menneske
»er sig sin Slethed klar bevidst. Men hvad jeg ikke
»er mig bevidst, kan jeg ikke fremstille med Kunst,
»altsaa er den Fordærvede en slet Skuespiller.«

Jeg blev hver Dag mere indtaget i Blumau, og den Interesse, jeg følte for ham, blev snart til en inderlig Fortrolighed. Jeg betragtede ham og Adelheid som mit Livs gode Genier, og anede ikke, at den Ene førte mig paa Afveie. Men han var uskyldig; jeg maa tilskrive mig selv Følgen af et overilet Skridt.

Blumau opdagede Talent hos mig for Skuespillerkunsten. Det var paa den Tid, Lessing skrev sin Dramaturgie i Hamborg, da Eckhof blomstrede, da Voltaire reiste mellem Frankrig og Preussen, og virkede ligesaa meget for Theatrets Agtelse i den fornemme, som hine i den lærde og borgerlige Verden. Blumau lod mig lære Roller, lod mig spille dem for sig, og forsikkrede mig, at hvis jeg traadte frem som Romeo, vilde jeg henrive alle Mennesker. Hvor smigrende for en ærgierrig Yngling! Hvad hialp det, at han paa samme Tid raadte mig til at lade det være, og lægge mig efter mine Studeringer?

Jeg havde lovet, ikke at komme hiem, før jeg

var færdig ved Universitetet, fordi min Fader frygtede for, at min Kiærlighed hiemme for meget skulde adsprede mig. Ulykken var, at den ogsaa gjorde det i Tübingen. Adelheid fulgte mig til Høiskolen, gik usynlig ind med i Høresalen. I Stedet for Professorens paa Cathedret saae jeg hende ved sin Syeramme; i Stedet for de dogmatiske Foredrag hørte jeg hende tale med mig. Saaledes kunde jeg sidde hele Timer, uden at lade mig adsprede. Ofte forekom den monoton-phlegmatiske Professor mig at være en huldt-rislende Kilde, der susede i Nærheden, mens jeg laa paa en Græsbænk og tænkte paa hende; og det var først, naar man skrabede, for at Docenten skulde holde op, at jeg vaagnede, for at gribe min Hat og styrte ud af Døren med de Andre. Jeg fik meer og meer Afsmag for at studere Theologie; derimod lærte jeg Engelsk, Fransk, Italiensk, læste Digterværker, Historie og Philosophie.

Blumau var reist med sit Selskab til Nordtyskland. Jeg vidste, at han paa Veien vilde spille i adskillige Smaastæder. Jeg boede dybt nede i Schwaben, og havde Udsigt til at blive Landsbypræst der. Jeg havde hørt, at flere unge, velopdragne Mennesker undertiden spillede hist og her under fremmed Navn. »Ingen kiender dig,« tænkte jeg, »især forklædt paa Theatret. Du skal gaae til Blumau, »opholde dig et Par Maaneder hos ham, spille Romeo »og flere Roller i smaae Stæder; din Tidsspilde kan »du snart erstatte, naar du er flittig, og flittig vil du »vorde, naar du har tilfredstillet den Attraa, som »nu bestandig adspreder dig.« Jeg reiste.

Da jeg traf Blumau med sit Selskab i en lille Stad i Sachsen, blev han først forundret og glad ved at see mig, men da han hørte min Plan, blev han misfornøiet. »Det gaaer ikke an,« sagde han. »Dyrker du Muserne i Smug, saa ville Muserne hevne sig, naar du kommer i Templet som en Nicodemus.«

»En Saadan, Blumau!« raabte jeg, »vil jeg aldrig »vorde; thi jeg føler i mit Indre, at det er en sand »Drift, et bestemt Anlæg, som driver mig.« — »Et »saadant Anlæg tænker du dog vel ikke at udvikle i »et Par Maaneder?« svarede Blumau. »Enten maa »du bestemme dig for det Ene eller for det Andet. »Præst og Acteur kan du ikke være offentlig og ærligt paa een Gang, saa ofte som det end uærligt og »hemmeligt har været Tilfældet.«

»Og om jeg nu var Poet,« sagde jeg, »kunde jeg »da som Præst skrive Comødier? Kunde jeg frit »tale alt det, som Digteren føler?« Blumau blev mig Svaret skyldig, og jeg raabte: »Saa lad os lempe os »efter Omstændighederne, naar vi dog ikke kunne forandre dem. En daarlig Skipper seiler lige mod »Vinden; han vilde sikkert lide Skibbrud. Ved at »lære kommer man til Maalet, om det ogsaa gaaer »langsommere.«

»Du beviser mig atter, gode Frands!« sagde Blumau, efter at vi længe havde disputeret, »hvad jeg »hundrede Gange har erfaret, at hvad Mennesket ikke »vil indsee, det indseer han ikke.«

Nu blev Romeos Rolle indstuderet. Hvor bankede mit Hierte, da jeg første Gang betraadte Bræderne paa Prøve. Hvad der ellers pleier at forstyrre

Illusionen: de grove Pletter paa Coulisserne og Actricernes Kinder, den uordentlige Negligé, de idelige Mellemscener af Souffleuren og Maskinmesteren — alt dette havde for mig en egen Ynde. Det forekom mig, som om jeg var i et Selskab af Troldmænd, der ved en tilsyneladende urimelig Blanding af de meest forskiellige Ting forstode at tilveiebringe en skøn Virkning. Selv det, at min elskede Julie var et Fruentimmer over de blomstrende Aar, affecteret og noget coquet, forstyrrede mig ikke. Tværtimod var det mig kiært. Jeg elskede Adelheid, og ønskede at undgaae det mindste Skin af Utroskab; jeg havde besluttet at forestille mig Julie som Adelheid; havde Skuespillerinden været ung og skøn, havde det maaskee ikke været mig saa let. Nu levede jeg ganske i min egen Phantasie, og det var mig det Kiæreste.

Det Eneste, der forstyrrede mig, var en Harlequin, der pleiede at spille i nogle Smaafarcer oven paa de store Stykker, enten det nu var Tragødie eller Comødie. Dette forekom mig meget uværdigt, og der var Intet i min hele Omgivning, der saa meget forstyrrede mig, og saa meget gav mig at forstaae, at jeg dog egentlig havde sluttet mig til en Pøbelsværme, som denne Giøgler. Han elskede sin brogede Dragt saa høit, at han ei engang lagde den af, naar han ikke spillede. Dette kom, som jeg siden hørte, deraf, at han ingen anden havde; thi andre Klæder pantsatte han strax, naar han fik dem, for at leve lystigt. Som alle unge Mennesker, var jeg eensidig; hvad jeg elskede og beundrede i det Dramatiske, var kun Tragødien. Det Comiske saae jeg ned paa med fornemme Øine, og

det Burleske foragtede jeg. Havde jeg behandlet min brogede Kunstbroder med lidt mere Agtelse, saa havde jeg maaskee gjort mig ham til Ven, i Stedet for at han nu blev min uforsonlige Fiende. Uagtet al hans Munterhed og vilde Lystighed paa Scenen var han udenfor mørk og bitter, hvilket det Slags Folk oftest blive af Træthed, Kiede, og Mangel paa Agtelse og Udkomme. Han havde neppe mærket, hvor langt jeg oversaae ham, før han hevne sig paa følgende Maade. Da jeg som Romeo stod færdig paa klædt i Coulissen, just som jeg skulde træde ind, faldt han paa Knæ for mig ved Indgangen, og tilbad mig som den personificerede tragiske Musa. Derpaa bad han mig at tage en Lomme fuld ud med af de Klap, der uden Tvivl vilde regne ned paa mig, til ham og hans mange smaae uforsørgede Børn. Jeg svarede ham med et bistert Blik, at Klaps kunde han let faae, hvis han ikke holdt sig i Skindet. »O,« raabte han, »Ingen skal beklage sig over mig, at jeg ikke holder mig i mit Skind. Men Deres Velædelhed, hører jeg, er nylig løbet fra Bogen til Coulissen; og jeg frygter, De bliver saa heroisk, hvis De endnu spiller et Par slige Roller, at De render fra Coulissen lige til Kalveskindet, og tager Musketten paa Nakken.« Jeg maatte støde ham til Side, for at komme til rette Tid ind. At jeg var forstyrret i min Rolle, er naturligt. Det var først ved Blumaus fortræffelige Spil, at jeg kom ind i Illusionen igien. Med hvilken Værdighed, Fromhed, Godmodighed fremstillede han Lorenzo! Alting gik godt for mig indtil Scenen med Apothekeren. Da denne Person kun har

lidet at sige i Stykket, saa var der prøvet uden ham om Formiddagene. Hvad skildrer min Forundring, da jeg nu saae nysnævnte Harlequin komme ind i denne Rolle? Hans Udseende og Paaklædning svarede aldeles til Beskrivelsen. Med de nedhængende Øienbryn, det hule Blik, udmarvet af Elendighed, nærmede han sig; han saae virkelig ud som en saadan Laborant, der tilbringer sit usle Liv i en fattig Lade, hvor en udstoppet Crocodil, en Skildpadde, nogle tomme Krukker, grønne Potter, adskillige Seglgarnstraade, Blærer og muggent Frø er det hele Huusgeraad. Jeg veed ikke, hvorledes det var, men i Stedet for at det foregaaende Optrin i Coulissen skulde forstyrret mig, havde tværtimod denne Overraskelse noget saa Pirrende for mig, og Apothekeren sagde sine faa Replikker med saa megen Natur, at han virkelig rørte mig. Min Medlidenhed for Apothekeren blandede sig tillige med personlig Medlidenhed for Mennesket, der spillede Rollen, og hos hvem jeg opdagede meer Fortieneste, end jeg havde formodet. Scenen gik meget godt. Da den var forbi, vilde jeg opsøge ham — men han var gaaet hjem.

Mærk nu vel her, kiære Læser! hvor ofte vort Livs Lykke hænger ved den tyndeste Traad. Havde dette Menneske endnu kun nogle faa Øieblikke dvælet paa Theatret, inden han gik hjem, saa havde det gjort den vigtigste Forandring i min hele følgende Skiebne. Jeg havde ikke mistet min Adelheid, mit Embede, mit gode Rygte; jeg havde ikke været nødt til at flygte fra Verden, for at finde Trøst i langvarig Eensomhed. — Jeg søgte ham forgieves, og det gjorde

mig ondt, thi det var mit Forsæt at takke ham for Rollen og forsone mig med ham. Jeg var muntert stemt, jeg havde faaet udeelt Bifald; min Phantasie var i fuld Bevægelse, Adelheid stod bestandig for mig som Julie. Man vil maaskee finde det besynderligt, at et ungt Menneske kunde finde Fornøielse i at tænke sig sin lykkelige Kiærlighed som ulykkelig; og dog vil jeg spørge enhver Elsker med Hierte og Phantasie, om han ikke ofte har gjort det. Man ønsker at leve i de vigtigste Catastropher med den Elskede, for at vise hende sin Selvopoffrelse; man tænker sig selv med et Slags Vellyst at være hende berøvet, for at kunne yde hende ikke blot sine Glædes-, men ogsaa sine Kummers-Taarer, og for ret at overbevise sig om, hvor ulykkelig man vilde være uden hende. Ak, jeg anede ikke, at denne Scene snart, kun med nogle Forandringer, alvorlig skulde gientage sig, og at Kunstens søde Veemod om kort Tid blev forvandlet til Virkelighedens bittre Fortvivlelse.

Da jeg ikke fandt Schwalbe (saaledes hed han, der havde spillet Apothekeren), besluttede jeg næste Morgen at tale med ham, og satte mig strax igien aldeles ind i min Rolle, for at komme paa Kirkegaarden med Balthasar. Alting gik i sin Orden: Graven aabnedes, Paris faldt; den skønne store Monolog kom, og jeg sagde den med al den Tydelighed, den Ild og den Følelse, som var mig muligt, indtil de Ord:

Nu denne Skaal for dig, i hvor du strander,
Og denne for min Brud! —

Her tømte jeg Flasken; men det var neppe skeet, før jeg mærkede, at det var *Tartarus emeticus*, jeg havde faaet. Det var mig ikke muligt for Væmmelse, at fremføre de sidste Ord; det var mig ikke muligt, at blive liggende som død; jeg maatte springe op og forlade Skuepladsen. Min Opstandelse forvandlede den almindelige Graad til Latter. Jeg mødte den bestyrkede Blumau i Coulissen. Med faa Ord fortalte jeg ham min Ulykke, og ilede paa mit Kammer, syg, fortvivlet og i høi Grad forbittret paa den afskyelige Schwalbe, som havde spillet mig denne Streg. En Skuespiller kom snart op til mig, og trøstede mig med, at Blumau ved sin Aandsnærværelse og sin Veltalenhed havde bragt Alting i Orden igien, ja endog foraarsaget, at Tilskuerne i den forrige Stemning havde forladt Skuepladsen. »Det unge Menneske,« havde han sagt, »der spillede Romeos Rolle, havde angrebet sig saa stærkt, at han selv havde havt ondt deraf; man maatte undskylde hans Bortgang, og betænke, at en Yngling endnu ikke var kommen til den Færdighed at føle det Tragiske paa en let og uskadelig Maade, at skille Kunst fra Natur.« Saaledes vidste Blumau at trække den Medlidenhed, man havde tabt for Romeo, over paa Skuespilleren, der havde forestillet ham. Med et almindeligt Haandklap og et gientaget Bravo havde man forladt Skuepladsen.

Næste Dag fik Schwalbe sin Afsked, i hvor alvorligt han end forsikkrede, at han havde taget feil af Flasken, og at han selv havde havt i Sinde at betiene sig deraf, da han ikke befandt sig vel. Men, desværre! det var ikke den værste Streg, han spillede mig.

Ligesaa heftig som en Yngling er i sin Attraa, ligesaa let kan en mødende Ubehagelighed køle ham derfor og gøre ham kied deraf. Det forekom mig, som om det hele Skuespillervæsen var profaneret og fordærvet ved denne Leilighed. Blumaus Formaninger stode klart for mig, og jeg betragtede denne Hændelse som et Vink af min gode Genius til at forlade en Bane, der kun vilde bringe mig i Ulykke.

Jeg betraadte kun Theatret den eneste Gang, tog Afsked med min Ven, følte ved Afskeden ret levende, hvad jeg tabte i ham — og ilede til Tübingen. Fra det Øieblik, Blumau ikke længere saa udelukkende beskæftigede mine Tanker, stod Adelheid igien ret levende for mig. Hans brillante Straaler havde en Tidlang tilbagetrængt min skønne Maane. Nu stod den klare Luna igien der i sin fulde Glands.

Kiedsomheden i Tübingen tvang mig til Flid, Forestillingen om Adelheid var ikke længere et adspredende Savn; jeg blev færdig ved Universitetet, og saasnart jeg var det, ilede jeg i hendes Arme.

Ved min Hiemkomst fandt jeg min Fader syg af en slem Nervefeber. Han havde ikke saa megen Samling, at han kunde give mig sin Velsignelse. Men han havde ikke glemt sin Søn, medens han levede; han havde udvirket, at jeg skulde arve hans Kald. Kiærlighed trøstede mig. Adelheid anede Intet af hvad der i min Fraværelse var forefaldet. Men jeg havde en Hemmelighed paa mit Hierte, og den pinde mig. Hvor ofte havde jeg i Sinde at sige hende Alt! Men hendes Fordom mod Theaterlivet lod mig befrygte, at jeg ved min Aabenhiertighed vilde vove

for meget. Kunde jeg ikke derved tabe i Agtelse hos hende? Og vilde hendes Tillid til min Redelighed ikke lide et Knæk, naar hun erfarede, at jeg saalænge havde fortiet hende en vigtig Hemmelighed? Men endnu mere: det vilde have ængstet hende for Fremtiden. Jeg taug altsaa, og vænte mig til at be-
tragte hiin Begivenhed som en Drøm. Jeg blev Præst, jeg ægtede min Adelheid; efter et Aars Forløb var jeg Fader til en Datter. Hvor var jeg lykkelig! Saaledes svandt tre Aar, og min Kone var igien høifrugtsommelig. Jeg ønskede mig en Søn; det eneste Ønske, som endnu manglede Opfyldelse, for at giøre mig fuldkommen lyksalig.

Det var den første skønne Pindsedag. Naturen havde smykket sig med sine grønne Krandse og Blomster, for at hylde Henrykkelsens Fest. De unge Karle havde plukket lyse Mai i Skoven, Pigerne udpyntede Prædikestolen og Stolestaderne dermed. Min Kone gik til Kirken ved min Side, med den lille tre Aars gamle Susanne ved sin Haand. Den klare Himmel, den blaa Luft satte mig ligesom hen i det forjættede Land. Mig tyktes at see Jesus gaae giennem det frodige Græs paa Marken. Jeg tænkte paa, hvor lykkelige de Mennesker havde været, som havde levet med ham. Saa tænkte jeg igien paa den gyselige Dag, der pludselig havde berøvet dem deres Lærer og Mester; men hvorledes saa atter hans udødelige Minde havde begeistret dem ved en Fest, som feiredes til hans Erindring, og givet dem flammende Tunger. Denne Fest skulde nu gientages, og give mig Tunge til at tale. Saaledes blev Erindringen det, som for-

bandt Forgangenheden med Livet; og Haabet, som vaktes ved Erindringen, forbandt atter Livet med Fremtiden.

Dette var omtrent Gangen i den Prædiken, jeg agtede at holde.

Da vi stode paa den store Grønning ikke langt fra Kirken, kunde vi ikke komme frem for Mennesker. Kirkeklokken, som kimede til Høitid, blev overdøvet af en Tromme, et Par klingende Bækkener og nogle Fløiter. Jeg spurgte mig for, hvad det var. Man fortalte mig, at der var en Biørnetrækker og en Bajads, som vilde more Byen i Dag. Jeg spurgte efter Sognefogden; man svarede, han var syg; efter Vægteren; han var ikke tilstede. »Mine Venner!« sagde jeg til de Omkringstaaende, »nu er ikke Tiden til »Sligt. Det er en slem Uorden, at disse Folk vise »deres Optog under Gudstienesten. Man maa strax gaae »til Amtmanden, og underrette ham derom. Jeg haaber, hans Folk komme snart, og saa vil man fortryde, »at man uden Tilladelse opslaaer sine Boder her lige »uden for Kirken, og forstyrrer Festens Høitid.«

Under denne Tale skilte Mængden sig ad, og da just Biørnetrækker-Selskabet stod imellem Kirken og mig, maatte jeg uagtet min Misfornøielse gaae det temmelig nær forbi. »I komme snart til at pakke »ind,« hørte jeg en gammel Mand sige; »her bliver »Intet for jer at fortiene. Hans Velærværdighed vil »forklage jer for Politiet.« — »Det er tilpas for slige »Landstrygere,« sagde en Anden; »de komme ikke »blot for at trække os Pengene ud af Landet, men »vanhellige oven i Købet Festdagen, og forstyrre os

»i vor Andagt.« Imidlertid var jeg kommen forbi Biørnetrækkeren, som forbluffet stod med sin Sækkepibe under Armen og sin polske Hue i Haanden. Men man tænke sig min Forfærdelse, da Bajadsen vendte sig om, og saae paa mig! Det var den samme Harlequin — Apothekeren — Schwalbe, der havde spillet mig den uforskammede Streg for fem Aar siden i Romeo og Julie, og som for den Sags Skyld var bleven nødt til at rømme Theatret. Han havde aldrig saasnart gienkiendt mig, førend først Forundring, derpaa en onskabsfuld Glæde tindrede i hans Øine. Han giettede sig strax til Alt; derpaa vendte han sig med en latterlig-andægtig Mine til Menigheden, og spurgte: »Er det eders Præst?« — »Det kan du vel see,« var Svaret. Jeg stod som en Synder, der førtes til Retterstedet, for at udstaae, ikke blot Døden, men en piinlig Død. Jeg forudsaae alle mine Ulykker, og var saa bleg som et Liig; Alt, hvad jeg kunde, var med et Blik fuldt af Taarer at anraabe min Bøddel om Barmhiertighed. Men denne Forvirring kildrede ham kun mere. Med sin spidspullede Hat i Haanden nærmede han sig ærbødig, med adskillige Buk, og sagde: »Det er altsaa anden Gang, jeg har »den Ære at giøre Deres Velærværdigheds Bekiendtskab. Jeg seer, vi have begge skiftet Farve siden »den Tid. Jeg er bleven hvid, og De er bleven sort. »De har lagt Dem en smuk Familie til; men min er »heller ikke at foragte. Seer De den unge Riddersmand der paa sin Ganger? Det er min Søn. Hatten af, Slubbert! Og den smukke Dame der med »Sættet paa Hovedet er min Datter. Vil du neie,

»Canaille?« Han havde neppe udtalt disse Ord, før en Abe i kort blaa Trøje, der sad skrævs over Bjørnens Hals, tog sin galoneerte Hat af for mig, og en lille Hund med Fiskebeensskiorter gav sig til at neie. Alle Mennesker forundrede sig over denne Uforskammenhed mod en Præst i Ordensdragt, og han var uden Tvivl bleven stenet, hvis ikke Nogle af Byens Ungdom, som han havde faaet paa sin Side ved at bringe dem til at lee, havde taget ham i Beskyttelse. Min Kone betragtede mig med store Øine, og min lille Susanne hoppede og sprang af Glæde over Hunden og Abekatten. Det var mere, end jeg kunde udholde. Jeg holdt mig ved et Træ, for ikke at synke til Jorden. Den grusomme Bajads var ikke tilfreds med denne Ydmygelse. »Deres Velærværdighed«, sagde han, »har vist Intet imod, at vi bygge vor »Fiællebod saa nær ved Kirken? Jeg veed, De er »en Ven af at forene Theatret med Prædikestolen.« Nu kunde Folk ikke tæmme sig længer; en stærk Karl slog ham i Hovedet, saa han tumlede, og hans Ansigt stod i Blod. Dette maatte jeg Ulyksalige undgælde. »Hvad slaaer I mig for?« raabte den forbitrede Afsindige. »Eders Præst er en ligesaa stor »Giøgler, som jeg, det vil jeg bevise. Han har jo »været Comødiantspiller. Vi have begge ageret sammen for fem Aar siden i Sachsen, hvor han forgiftede sig med et Vomitiv paa Theatret. Lad ham »negte det, om han kan.« Meer hørte jeg ikke; jeg besvimeede.

Et Slør være draget over den følgende Rædsels-scene! Men din Medlidenhed vil du ikke negte stak-kels Frands, kiære Læser! naar du hører, at hans Adelheid, tre Uger efter denne Begivenhed, laae paa Kirkegaarden med en dødfødt Dreng ved sit Bryst. Da jeg havde begravet hende, og selv strax nedlagt mit Embede, stod jeg, Aftenen efter hendes Jordefærd, med min lille Susanne ved Haanden, som en bleg Skygge ved min Svigerfaders Dør. Han tog mit Barn til sig, jeg omfavnede Susanne, betragtede min Adelheids Træk i det lille Ansigt endnu en Gang — og gik bort.

Paa Veien raabte man efter mig: »See, der gaaer den Præst, som har været Comødiant!« Jeg maatte skynde mig ud af Byen af Frygt for Drengenes Hyl. Til om Aftenen opholdt jeg mig i Skoven; da det blev mørkt, vendte jeg tilbage til Kirkegaarden, for at at dvæle nogle Øieblik ved min salig Kones Grav. Jeg bragte en vild Rose med fra Krattet, og plantede den paa Graven. Just som jeg vilde gaae, mærkede jeg, at man havde glemt at lukke Kirkedøren. Jeg gik ind. Det faldt mig ind, at Adelheids Psalme-bog maatte ligge i hendes Stol. Jeg ilede did, og fandt den virkelig paa sit gamle Sted. Jeg slog den op; hendes Navn stod paa det hvide Blad foran, skrevet med hendes egen Haand. Jeg trykte det til mine Læber, bladede i Bogen, og fandt et vissent Rosen-blad klæbe ved de Linier:

Hvo ikkun lader Herren raade,
Og til ham sætter al sin Lid —

I dette Vers læste jeg endnu ikke Himlens Trøst. Jeg giemte Psalmebogen paa min Barm, og ilede ud af Kirken, hvor Hændelsen førte mig. Hvad der paa denne Vandring hændtes mig, veed jeg ikke. Jeg gik som i Drømme, og min Tilstand var ikke langt fra Vanvid. Jeg talede med Ingen. De Penge, min Svigerfader havde givet mig, skaffede mig Huusly. Jeg drak gjerne lidt Viin, men spiste næsten Intet. Det Eneste, der foruden Adelheid og Susanne stod for min Erindring, var Blumau. Uden at mærke det tog jeg samme Retning, som sidst. Hvor naturligt! det var den eneste Vei, jeg kiendte. Da jeg kom til Byen, hvor jeg havde spillet Romeo, spurgte jeg efter Blumau, men Ingen kunde sige mig, hvor han nu var. Det var silde. Førend jeg gik ind i Vertshuset, greb jeg i min Lomme, — den var tom. »Uden Penge«, sagde jeg, »faaer du Intet af Menneskene.« Jeg tumlede fort, og kom i den maaneklare Nat til en speilklar Flod, satte mig ved Bredden, og stirrede i Vandet. En lille Myg styrtede sig deri. Den snevre Kreds udbredte sig i alt større og større Runddele. Pludselig forekom det mig, som om en Havfrue steg op midt imellem Kredsen med et Barn i sin Arm. Det var Adelheid. »Kom herved, kiære Frands!« syntes mig, hun sagde med sin sølvklare Stemme; »kom herved til mig og din lille Dreng. Susanne følger snart efter.« Det tyktes mig, som om hun trak mig ved min Fod. Jeg svimlede, jeg gled — pludselig sank jeg i Vandet, og Bølgerne sloge sammen over mit Hoved.

Da jeg vaagnede, fandt jeg mig i denne Hytte paa Mosbænken. En Olding i graa Kappe, med et langt, hvidt Skiæg, stod for mit Leie. »Gud være »lovet!« raabte han glad, da jeg slog Øinene op, »du er ingen Selvmorder.« Jeg vilde tale; han forbød mig det, og bragte mig Hiertestyrkninger. Først anden Dagen, da en dyb Søvn havde vederqvæget mig, fik jeg Lov til at fortælle min Skiebne. »Megen Ulykke!« sagde han; »men Mennesket bør »lide med Taalmod. I den mørke Skov findes en »Ven, hvis du ikke forsmaaer ham.« Han rakte mig sin Haand. — »Hvad har bragt eder herhid, »fromme Fader?« — »Lyst til Eensomhed og Efter»tanke, ikke Ulykken, som dig.« Jeg betragtede Oldingen: høi og stor, som han stod der, forekom han mig som en guddommelig Aabenbaring. Jeg blev hos ham, gik ud i Skoven, og sankede Qviste med ham, hialp ham at lave Mad, og at gjøre Skeer og Skovle, som han solgte i nærmeste By. Vi læste sammen i Bibelen. I hans Sygdom var jeg hans Læge; da han døde, begrov jeg ham, og arvede denne Hytte og denne Kappe efter ham.

Et Aar efter min Ankomst døde han i en høi Alder. Hans Omgang havde vant mig til Eensomhed. I nærmeste Kiøbsted gjorde jeg Bekiendtskab med den gamle Snedker Wolf; han blev min Ven, og vi besøge hinanden ofte.

To Aar efter min første Indtrædelse i denne Hytte, som jeg sad i min Rolighed og læste, hørte

jeg Nogen synge nærvæd i Skoven. Jeg gik ud; det var en fremmed Mand, der ilede mig i Møde med en hvid Stav i sin Haand, med et Skomager-Skiødskind, et lille Fipskiæg, en rund Paryk og en Pilegrimshat med Muslingeskaller. Han sang som Jerusalems Skomager:

Lyksalig Eremit,
Som sidder i din Ro,
Og, styrket ved din Tro,
Guds Rige kalder dit!
See mine snare Skridt;
Jeg har kun liden Ro,
Jeg slider mine Skoe,
Og gjør dem selv, min Tro!

For Fusentasteri
Jeg længe bøde maa;
Til Verden skal forgaae,
Min Straf er ei forbi.
De Folk ad Livets Sti
Saa skiævt paa Skoen gaae,
Den trykker deres Taa;
Men — det maa jeg forstaae.

Jeg blokker Skoen ud;
Hvis den i Stykker gik,
Jeg sætter den en Flik,
Jeg lapper Støvlens Hud.
Jeg flaaer den plumpe Stud,
Og garver stive Skind;

Jeg blødner stive Sind,
Jeg gaaer i Sol og Slud.

Jeg Søkker sælge kan,
Cothurner ligerviis,
Og Alt til billig Priis,
Rundt i det hele Land.
Jeg gjør dem med Forstand.
Thi kom, hvis du er viis!
Jeg vil min Bod opslaae,
Jeg lærer dig at gaae.

»Blumau!« raabte jeg og laae i hans Arme. Han blev tre Dage hos mig; saa forlod han mig. »Om et Aar kommer jeg igien,« sagde han ved sin Bortgang. »Farvel saalænge!« Han holdt Ord paa en forunderlig Maade. En galoneret Tiener traadte ind i min Hytte, og paa slet Tydsk meldte han mig, at Kammerherre Herr von Voltaire, den store Digter, som just reiste her forbi fra Preussen til Frankrig, ønskede at gjøre mig en Visit. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, da Vognen allerede holdt nede ved Bierget. En gammel Herre, med et meget rynket Ansigt, stor puddret Allongeparyk, rigtbrodeerte Klæder, ilede mig med megen Artighed i Møde, og tilsalede mig paa Fransk.

»I Sandhed, min Ven!« raabte han, »De gjør vel. Der gives kun to Maader for den Kloge at leve paa mellem Narrene: enten at skiendes med dem, eller at ignorere deres Tilværelse. Tillad mig, at jeg lader min Tiener koge mig en Kop stærk Kaffe paa

»Deres Skorsteen; saa ville vi, mens jeg drikker, og
 »mens jeg overtaler Dem til at drikke med, gjøre
 »Bekjendtskab.« — »Herr von Voltaire!« sagde jeg,
 »min Skorsteen staaer til Deres Tieneste, men jeg
 »drikker ingen Kaffe.« — »De har Uret!« raabte
 han. »En Eremit bør drikke Kaffe; Kaffeen er en
 »skøn Gave af Naturen, og det er kun Menneskene,
 »ikke Naturen, De bør vende Ryggen. Vogt Dem for
 »Munkestolthed! Med Munkene har jeg Intet at gjøre.«
 — »Herr von Voltaire . . .« sagde jeg. — »Nu, tag
 »det ikke fortrydeligt op,« raabte han med megen
 Godmodighed, »at jeg skiemter. Jeg er bleven vant
 »til at betragte Verden fra den latterlige Side, og jeg
 »sparer mig ikke selv. Jeg græder sielden, uden
 »naar jeg læser Elskovs-Tragødier, især mine egne.«
 Jeg var i Forlegenhed; thi jeg udtrykte mig kun slet
 paa Fransk. Herr von Voltaire mærkede det, og
 fik Medlidenhed med mig. »Tal kun Tydsk, min
 »Ven!« raabte han i en mig meget bekjendt Tone;
 »jeg taler Deres *patois* som mit Modersmaal.« Med
 disse Ord afkastede han Allongeparykken — og hvem
 var det atter Andre, end den forstyrrede Blumau?

Uagtet han var sex Aar ældre, end jeg, kom han
 længe saaledes aarlig, opmuntrede mig, og spillede
 Comødie for mig i Ørken. Men nu ere vi igien i en
 Livsperiode, hvor de sex Aars Forskiel i vor Alder
 gjør stor Virkning. Han er gammel, lever i magelig
 Ro, men ryster paa Haanden, og kan ikke skrive mig
 et Brev til mere.

Wolf og jeg blive ogsaa gamle, dog er det ikke
 saa meget Alderen, som en slem Hoste, der trykker

mig. Jeg har Intet at ønske meer i Verden, end undertiden at see min Susanne. Jeg besøger hende aarlig nogle Dage hos hendes Tante. Den slemme Tante vil ikke undvære hende. Hun har dog lovet at besøge mig engang her med hende. Gid det ikke maatte skee for silde. Gode Gud! lad mig endnu en Gang før min Død omfavne mit Barn, og i hendes skønne Ansigt gienkiende min Adelheid!

Hermed endte Theodor Oldingens Levnetsbeskrivelse. Vi have oversprunget de Afbrydelser, der hyppigt skete under Læsningen, af den bedrøvede Datter, og ile med at berette Slutningen af denne Fortælling.

Det var allerede temmelig silde næste Morgen, da Tieneren kom ind, og meldte, at en ældgammel Herre, understøttet af to Domestiker, var paa Veien op til Hytten, og ønskede at hilse paa Theodor og Susanne. De havde neppe Tid til at bringe Alting i Orden, før han traadte ind.

»Tilgiv en Olding, min Herre!« sagde han med en skøn, tydelig Stemme og et venligt, udtryksfuldt Ansigt, »at han for første og sidste Gang i sit Liv uleiliger Dem. Jeg kom for at besøge en gammel Ven; men skiøndt han var nogle Aar yngre end jeg, er han dog gaaet mig forud, hører jeg. Dog haaber jeg snart at indhente ham igien. Jeg kommer for at hilse paa hans Datter,« vedblev han, i det han bukkede for Susanne, »og for at gjøre hende en Opdagelse, som vil være hende kjær.«

»Ak!« raabte Susanne, »det er vist Herr Blumau!«

— »Ganske rigtig, min skønne Frue!« sagde han. »Kiender De mig?« — »Vi have nylig læst min »Faders Levnetsbeskrivelse, og deri taler han om »Dem med saameget Venskab.« — »Ja, ja,« sagde den Gamle, »Frands og jeg vare gode Venner. Den »Levnetsbeskrivelse maa De ogsaa lade mig læse. »Jeg skal til Giengield vise Dem Noget, som De »neppe venter. Vil De see Deres Fader?« Susanne skiælvede; den Gamles Ansigt var som forklaret ved disse Ord — hun vidste ikke, i hvilken Mening hun skulde tage dem. Blumau biede ikke paa Svar. »Her reiste engang en god Maler forbi,« sagde han; »han fandt, at min Ven havde et herligt Oldingshoved, »og malede ham. Men Eremiten fandt det forfængelig, at lade Billedet hænge her paa Væggen. De »skulde arve det, og jeg skulde være den, hvis jeg »overlevede ham, der skulde give Dem det. Her er »det.« Med disse Ord skød han et Pilegitter, udstoppet med Mos, tilside i Væggen — og det skønneste Portrait af en from Eremit smilte dem i Møde. Neppe havde den gamle, magre, bruunladne Tiener, der fulgte Blumau, og stod i Døren, seet dette, før han faldt til Jorden med et Skrig for Billedet, og raabte: »Tilgivelse, Tilgivelse! Knuus mig ikke med »dit Blik.« Med disse Ord reiste han sig atter, og styrtede ud af Hytten.

»O, den arme Diævel!« raabte Blumau. »Fusen- »tast som jeg er, med samt mine tre og halvfierd- »sindstyve Aar. Da jeg var yngre, var jeg forsigtigere.« — »Hvem er det Menneske?« spurgte Theodor. »Hvad fattes ham?« — »Han forfølges som

»Orest af Furierne,« sagde Blumau. »De kiender ham, De har læst om ham. Det er den stakkels »Schwalbe.«

Susanne gyste med et Blik, der udtrykte den største Afsky. »O, det Umenneske!« raabte hun. »Har endelig Billedet af en uskyldig Oldings straf-fende Blik forfærdet ham og bragt ham til Fortvivelse?« — »Kiære Barn!« sagde Blumau, »din »Vrede er saa naturlig; men dit hulde Ansigt viser, »at du ikke kan hade længe. Din Fader har for »lang Tid siden tilgivet ham. Gjør det ogsaa! Han »er saa ulykkelig. Samvittighedsangst fortærer ham, »sort Melancholie. Jeg har for nogle Aar siden taget »ham i mit Brød, da han som en pialtet Betler en »kold Vinteraften stod uden for min Dør i stum »Fortvivelse. Han har tient mig siden den Tid »ærlig og tro. Men hans Blik stirrer hyppigt mod »Jorden, som Kains, og han svinder hen som en »Skygge. Jeg har maattet love at tage ham med, »og at skaffe ham din Faders Tilgivelse. Din Faders »Død har rystet ham endnu mere, og dette pludselige Syn har ganske styrtet ham i Støvet. Tilgiv »ham, mit Barn! See, hvor din Fader smiler fra »Billedet, og beder derom.« — »O, jeg vil gierne »tilgive!« raabte Susanne; »hvor er han?« — »Lad »ham gaae sin egen Gang,« svarede Blumau; »det »hielper ikke at tale til ham. Nu løber han om i »Skoven. Maaskee kommer han i Aften igjen; maaskee see vi ham aldrig meer. Døer han, saa er »han vel faren; lever han, saa ville vi formilde ham »de faa Dage, han har igjen.«

Den gamle Blumau blev hos dem hele Dagen i Hytten. Om Aftenen tog han imod deres Indbydelse, at tilbringe nogle Uger hos dem. De kørte hiem giennem Skoven. Det var allerede temmelig mørkt. Da de kom til Bondebyen og Kirkegaarden, saa de et Lys i Natten ved Frandses Grav. Susanne og Theodor stege af, for endnu en Gang at besøge den. »Hils min gamle Ven!« raabte Blumau i Vognen; »mine Been ere for stive, det koster mig for meget at komme op og ned, og jeg kommer ham dog ikke synderligt nærmere, om jeg ogsaa gaaer det Par Skridt. Snart er jeg ham nærmere end I, saa skal jeg hilse ham fra eder.«

Da Susanne og Theodor kom til Graven, saa de et gammelt blegt Menneske, med stærke Ansigtstræk, i en hvid Dragt, ligge henstrakt over den. Han havde nylig plantet en Slaaentorn paa den, og de hørte ham sige: »Bajads har taget sin Sørgedragt paa. Han sørger med Hvidt, det er Fortvivlelsens Farve. Jeg har plantet Torne før paa din Vei, og de reve dig til Blods. Denne Torn river dig ikke; den kaster blege duftende Blomster paa din Høi.« Her hævede han sit Hoved; men da han saa Theodor og Susanne, skreg han høit: »Barmhiertighed! Barmhiertighed!« flygtede hen imod Kirkemuren, gjorde et Saltomortale over den, og forsvandt i Skoven.

Ægteparret forlode Graven med Veemod og Medlidenhed. De fortsatte deres Vei med Blumau, og han tilbragte adskillige glade Dage i deres Selskab. Schwalbe hørte man Intet til, Oldingen maatte reise hiem uden ham.

Først Aaret derpaa fandt man atter en Eremit i Frandses Hytte, klædt i den samme graa Kappe. Det var Schwalbe. Nogle Aar derefter laae han paa Kirkegaarden ved sin Formands Side. Slaaentornen rystede hvide venlige Blade ned over dem begge, og Gravene voxte hvert Aar nærmere sammen. Gamle Wolf havde selv sat et lille sort Kors ved Frandses Grav, hvorpaa man læste: »Døden forsoner«.

DIGTERBESØGET.

EN NOVEL.

DIETTERBROSCHT.

IN FOLIO.

I det norske Selskab sad Wessel en varm Sommereftermiddag ved Vinduet, i det hos ham hyppige *far niente*, hvilket dog paa ingen Maade kunde kaldes *dolce*.

En kjær Broder var efter lang Fraværelse kommen tilbage til Kiøbenhavn, og hans Skaal skulde drikkes. Meyer foreslog at drikke den i det Grønne; hertil vare Alle villige. Man besluttede en Lystfart næste Morgen til Helsingør, og at spise Frokost i Rungstedskov. Wessel fandt sig efter mange Betænkeligheder og Vanskeligheder i at tage med. Han var ingen Elsker af landlige Glæder, hvilket han selv har tilstaaet i sit Fragment *Vaaren*, hvor han siger: »Herregud! man veed, hvordan en Mark, naar den er grøn, seer ud.« Men i Dag var det saa deiligt Veir, de vilde Alle afsted; og det lod ogsaa, som om Wessel i den senere Tid var bleven varmere, og havde faaet mere Smag paa Naturens Skønheder.

De kom lykkeligt ud i Skoven, leirede sig i Græsset, og drak den hiemkomne Broders Skaal. Men da man skulde videre, var Wessel paa ingen Maade til at overtale; han vilde ikke flytte sig af Stedet. »I

»kan hente mig her igien, naar I komme tilbage,« sagde han. »Jeg vil ikke see Kronborg. Der skyde »de med Kanoner, her synge Fuglene i Træerne. Nu »har jeg det godt; hvordan jeg siden faaer det, veed »jeg ikke. Jeg vil ikke kaste det rene Vand bort, »for maaskee at faae det muddrede. Jeg har giort »min Pligt, drukket vor Broders Skaal, nu skal I lade »mig være med Fred.«

Da de Alle havde stor Agtelse for den gamle Formand, og ikke kunde tvinge hans Lune, fandt man sig deri. Men blive der vilde de ikke. Han blev betragtet som en Robinson, hvem det oprørske Skibsmandskab satte ud paa en øde Ø; men ligesom det da er Skik og Brug, at give en Saadan noget Mundforraad og det nødvendige Værktøi, saa satte man ogsaa to Flasker god gammel Rhinskviin og noget koldt Kiøkken hen i en Kurv til Wessel under en Busk, thi han havde endnu næsten Intet nydt.

Derpaa heisede de glade Brødre Seil under lystige Selskabssange; Digteren nikkede til dem fra den ældgamle Eeg, hvorunder han havde sat sig, og saae ligegyldigt den lystige Skare kiøre bort.

Neppe vare de borte, før han faldt i Søvn under Egen; da havde han en underlig Drøm. Det forekom ham, som under milde Toner af fierne Valdhorn Søvnens Gudinde nærmede sig, og sagde:

Du, som saa skönt min Magt besang,
O, Skiald! du bør halv død ei sove;

Du atter Melpomene love
Ved en alvorlig Harpeklang!

Naar dig min Trolddom styrket har,
Da lad dig til min Søster bringe,
Hæv dig paa Phantasiens Vinge,
See Livet giennem Skønheds Glar!

Dit Spøg vel sindrigt var og smukt,
Men ei med Spøg dit Hierte nøies;
Af Sorg dig ofte Siælen bøies,
Saa hæv den til en ædel Flugt.

Forstemt er overgivne Leeg.
Du, der som Barn glad hørte Sarpen,
Lad Sangen bruse, grib i Harpen,
Slaa Strængen under Oldtids Eeg!

Og steg din Aand i høi Natur
I Sky med Fieldets Kongehøge,
Da lad, som Stær, den atter spøge
Med munter Snaksomhed i Buur.

Wessel svarede:

Jeg føler mig en Kongehøg —
Desværre dog min Kraft er svækket;
Thi Modgang har min Vinge stækket,
Og al min Lykke svandt som Røg.

Jeg følte mig Thalias Søn;
Men Verden slet kun Skialden fatter:

En plump, en flygtig Skoggerlatter,
Gudinde! see — det var min Løn.

Jeg trængte til en Styrkekraft,
Der muntre Sindet, Saaret læger —
Men Armod kom med Giftens Bæger,
Ei med en ædel Druesaft.

Nu flyder Giften i mit Blod;
Dog vil man end, at jeg skal spørge.
Nei, Eensomheden vil jeg søge;
Til deres Giek er jeg for god.

Tak, hulde Søvn! jeg fandt hos dig
En Trøst for Jordens tabte Goder.
Men skynd dig, Søvn! og send din Broder,
Thi han kun kan helbrede mig.

Søvnen svarede:

Og hvis du snart end skulde døe —
Vær derfor ei nedslaaet, bange;
Din Siæl blier ikke Gravens Fange,
Din Aand har lagt et varigt Frø.

Og virked du kun rask og kort,
Et Stiernes kud i Nattens Taage —
Trøst dig! Erindringen skal vaage,
Om end dig Haabet kalder bort.

See her din Navne, see den Helt,
Hvis Indfald lød i Kæmpetoner;

Der vittigt spøjte med Kanoner,
Som du med Ord, ved Danerbælt.

Han rækker dig sin stærke Haand.
Naar du i Danmark er begravet,
Til Himlen svinger over Havet
Dig Peder Wessels Kæmpeaand.

Med disse Ord forsvandt Søvnens Gudinde; men Wessel saae tydeligt sin Farfaders Broder, Tordenskiold, staae for sig, med et blodigt Tørklæde for Brystet. Han vilde tale til ham, men i det samme vaagnede Digteren.

Da han vaagnede, saae han en fattig Kone sidde ved Siden af ham; et Aag var opstillet til et Træ, og et Par tomme Kurve stode i Græsset. Wessel gned sine Øine, og troede først, det var Søvnens Gudinde travesteret; men snart opdagede han, at det var en Fiskerkone fra Rungsted, der havde solgt Fisk i nærmeste Landsted, og nu vendte tilbage. Kurvene vare tomme paa en lille Flaske nær, som laae i den ene. »Hvad har du i din Flaske, Moer?« spurgte Digteren. — »Det er Ratafia, troer jeg, de kalde »det.« — Wessel undrede sig over, hvorledes denne kostbare Snaps var kommen i Fiskerkurven. »Ak,« sagde hun, »det er ikke til os; det er til den stakkels gamle, syge Student, som boer hos Fiskemester Ole Jacobsen, Kromanden i Rungsted. Han vil saa gjerne have det lidt godt, og han har det saa slet.

»Denne Flaske gav Manden, hvor jeg solgte mine
 »Fisk, mig med til ham.« — »Drikker han da saa
 »gjerne Brændeviin?« — »Ja, han drak vel heller Viin,
 »hvis han havde den; men vort Øl kan han ikke
 »fordrage, og Vand kan man da ikke forlange han
 »skal drikke.« — »Nei, ikke Saltvand,« sagde Wessel;
 »men I have dog vel ogsaa fersk?« — »Drikker I
 »fersk Vand, Faer?« — »Nei, jeg gjør ikke, Moer!
 »men jeg troede, den gamle syge Student var klo-
 »gere, end jeg.« — »Nei, klog er han ikke,« sva-
 rede Konen; »jeg troer tværtimod, han har en Skru-
 »løs, stakkels Diævel. Men det er det bedste Men-
 »neske, Siæl kan ligge i; og saa er han saa mat,
 »og trænger til en Hiertestyrkning.« — »Kan han
 »spise? har han god Appetit?« — »Ja, naar han
 »har Noget. Det forstaaer sig, Jacobsens ere gode
 »Folk imod ham, baade Manden, Konen og Datteren;
 »men de spise Huusmandskost, og den stakkels Diævel
 »vil gierne imellem have lidt Lækkert, naar han er
 »fri for sine Smerter. Thi Jægten plager ham, og
 »han er saa krum som et Tøndebaand.«

»Jeg kunde have Lyst til at see og besøge den
 »Mand. Han er Student, siger I?« — »Ja, jeg troer
 »næsten, han er Magister; han læser altid. Og han
 »gør ogsaa Vers.« — »Gør han Vers?« sagde Wessel,
 »ja, saa maa jeg besøge ham, som Laugs- og Or-
 »dens-Broder. Hør, Moerlille! jeg seer, du har dine
 »Kurve tomme; vil du bringe ham Proviant, saa vil
 »jeg besøge ham og spise og drikke med ham, thi
 »jeg har Intet faaet selv endnu, og jeg holder dog
 »ikke af at gjøre Maaltidet ganske ene.« — »Ja, det

»vil jeg gjerne, for jeg holder meget af ham. Det gjøre
»vi da Alle. Det er saadan en god Siæl; og han græder
»over Ingenting. Naar han kommer vaklende ned ved
»sin Stok til Stranden, og seer os arbeide med vore Net,
»saa græder han. Naar han seer vore Karle komme
»hiem i Baadene, arbejdende med tunge Aareslag
»mod Vind og Veir, saa græder han. Naar Havet
»bruser og skummer, saa græder han; og naar det
»er Havblik og Solskin, saa staae Taarerne ham dog
»i Øinene.« — »Nei, saa vil jeg ikke besøge ham.
»Jeg holder ikke af den Flæben. Af Bedrøvelse har
»jeg nok selv.« — »Det er ikke af Bedrøvelse, det
»er af Glæde. Man hører ham aldrig klage.« — »Saa
»maa han jo være gal.« — »Ja, vi troe selv Alle,
»at han er forrykt i Hovedet. Men han gjør intet
»Menneske Fortræd; og saa kan han igjen til andre
»Tider tale saa deiligt, at ingen Præst paa Præke-
»stolen skulde gjøre det bedre. Det er ret en Lyst
»at høre ham, naar saadan Aanden kommer over
»ham; men der er da Ingen af os, som forstaaer
»meget af hvad han siger.«

»Den Mand maa jeg dog lære at kiende,« sagde Wessel. »Kom, Moerlille! og viis mig, hvor han
»boer.« Han havde allerede pakket sit kolde Kiøken og sine to Flasker gammel Rhinskviin i hendes Kurve, og de begave sig paa Veien til Kroen.

I Krostuen var der en Mængde Fiskere og Bønder, som sadde indhyllede i Stank af Tobaksrøg; men den gode Bondekone vidste Besked, og da hun

havde talet et Par Ord med Vertinden, sagde hun til Wessel: »Han sidder oppe paa Salen. Der faaar han Lov til at være om Sommeren, naar han har Noget at bestille, og det bliver ham for uroligt i Skienkestuen.« — »Har han Noget at arbeide,« sagde Wessel, »saa vil jeg ikke forstyrre ham.« — »Ak,« svarede hun, »han vil gierne forstyrres paa den Maade. Han sidder ofte med et Stykke Papir og en Pen, og gjør ikke Andet, end ridser Ansigter og Soldater med Geværer og Patrontasker, af lutter Kiedsommelighed, naar han Intet har at læse, og han ikke gider snakke med Bønderne. Den stærke Tobaksrøg kan han heller ikke taale, den falder ham paa Brystet; men om Vinteren, naar det er koldt, maa han dog finde sig deri.«

De vare nu komne op ad Trappen, og Konen aabnede Døren til den saakaldte Sal, der ikke var Andet, end en temmelig stor Stue med lavt perlefarvet Biælkeloft, med hvidtede Vægge, med en Dragkiste, et lille Speil, adskillige Nürnbergerbilleder i Glas og Ramme, der forestillede Lidelseshistorien, nogle gamle Ruslæders Stole, og et Bord, der stod midt paa Gulvet, under hvis ene Been der var lagt Papir for hindre det i at vakle.

Ved dette Bord sad en forunderlig Skikkelse. Det var en lille, mager, udtæret Mand, men med et udtrykfuldt Ansigt. Især havde hans Øine, som vare usædvanlig store og ildfulde, noget Besynderligt; der var i dem en Blanding af Vildskab og Ømhed, af Sværmeri og Forstand. I dette Øieblik vare de meget nysgierrige. Han stirrede hen paa den Ind-

trædende, og viskede med den ene Haand nogle Haar bort, der vare gledne ham ned over den mægtige Pande, medens han med den anden Haand lagde Bogen bort, hvori han havde læst, og stod op for at hilse den Fremmede. Men han reiste sig kun lidet; thi hans Ryg var dybt nedbøiet. Han greb en Stok, som stod opstillet ved hans Stol; og med meget hurtigere Skridt, end man skulde vente det af et Menneske i denne Tilstand, og med et venligt Ansigt, hvori det Barnlignysgjerrige næsten fortrængte Rynker og Smerter, gik han Wessel i Møde.

»Jeg takker Dem, min Herre!« sagde han, »at De viser en stakkels Digter den Ære, at gjøre ham et Besøg. Jeg sidder her afsondret fra alle dannede Mennesker; og skøndt de gode Folk her vise mig al Venlighed, saa forstaae de mig dog ikke ret. Dog jo! et Par Stykker — Jacobsen — især min lille Luise. Men De har studeret, min Herre! ikke sandt? De dyrker de skønne Videnskaber? De er fra Kiøbenhavn?« Den Værkbrudne lod, efter at have sagt disse Ord, sine Øine hvile med Velbehag paa Wessels interessante Physiognomie. Panden og den vældige Bugning af Øienbrynene havde Noget Fælles med hans egen. Wessel havde ogsaa store Øine, men de havde intet Følsomt; Dybsind og en Alvor, som tildeels kom af Tandpine, blandede sig med Udtrykket af originalt Lune. For Resten bar han heller ikke Paryk, saalidt som den Fremmede; men hans Haar faldt ham temmelig uordentligt omkring Hovedet. Den Fremmedes vare derimod kæmte tilbage med en Krumkam, der stak i

Haaret; og uagtet han var yderst fattigt klædt, vare hans Kiole og Skoe dog vel børstede, og der fremstak giennem al hans Mangel og Armod en vis Bestræbelse efter Pænhed. Saaledes havde han over sit grove smudsige Linned en reen Krave med Blonder, der rigtig nok vare itu og overstænkede med Blæk.

Wessel studsede. Den hele Maade, hvorpaa han blev modtaget, det herlige Ansigt, den Adel, der viste sig i den Fremmedes Miner og Væsen uagtet Beskedenheden og Undseelsen i de fattige Forhold, vidnede ikke om nogen Dusingpoet. Desuden var der endnu et Kiendemærke: den Fremmede udtalede Bogstavet L undertiden som et R. Man havde tidt spottet Ewald for denne Feil i det norske Selskab, og der var ingen Tvivl om, at det var ham. Nu erindrede Wessel ogsaa, han havde hørt, at Ewald boede paa Landet. De havde aldrig seet hinanden før; thi deres Veie faldt langt fra hinanden.

Wessel var gierne gaaet igien, men det lod sig ikke gjøre; han bukkede beskedent, noget forlegent for Digteren, og spurgte, om han ikke havde den Ære at tale med den berømte Herr Ewald.

»Hvorledes?« raabte Ewald, i det han ivrigt greb Wessels Haand, »en Normand! en Normand bevise mig den Ære, at besøge mig? at valfarte ud til mig i min fattige Eensomhed? Nu, saa lever jeg vist ikke længe meer.« — »Skulde en Normand ikke gierne ville see den Digter,« sagde Wessel rørt over den Glæde, som hans Besøg foraarsagede, »der i saa mange skønne Skildringer har besunget

»Norge, den »Egn, som stolt af trygge Fielde rolig
 »trodsrer Himlene«? — »Ak,« sagde Ewald smilende,
 »De er vist ikke i det norske Selskab, hvor man
 »kalder min Balder »Balduren««. — »Jo, jeg
 »er, og jeg er selv et af Selskabets ældste Med-
 »lemmer; men hvorfor skal Galten undgielde, hvad
 »Grisene have forbrudt? Kunne vi Ældre stoppe
 »Munden paa den kaade Ungdom?« — »Det glæder
 »mig at vide,« sagde Ewald, »at Wessel ikke skal
 »stemme i den herskende Tone, men tværtimod tidt
 »forsvare mig, naar man alt for ubilligt dadler mig.
 »Vel veed jeg, at jeg heller ikke ganske er efter
 »hans Kogebog; han har spottet mine »Ha'stemte
 »Toner««, og han har »sadlet en Najade««, lige-
 »som jeg Havet; men der er dog Adskilligt af mig,
 »som han holder af. Jeg er ham for tydsk, ikke
 »sandt? for Klopstocksk?« — »Det kunde vel være,«
 svarede Wessel; »og Wessel er vel Dem igjen for
 »fransk, for dagligdags. Hans *Votre Serviteur, Oti-*
osis, finder selv i det norske Selskab kun lidet Bi-
 »fald.« — »Der er dog excellente Fortællinger deri,«
 raabte Ewald, »som Smeden og Bageren, Post-
 »huset, Herremanden, og især den ubetalelige
 »Gaffel.«

»Meget af hvad der staaer i,« sagde Wessel,
 »havde vist været bedre uskrevet. Jeg veed, det gik
 »Forfatteren, som Nero, der raabte, da han første
 »Gang skulde underskrive en Dødsdom: *vellem me*
nescire litteras. Dog, — *c'est le premier pas qui*
coûte; og da Wessel een Gang var fordømt til at
 »digte *invitva Minerva*, saa faldt det ham tilsidst

»ganske let at underskrive sin egen poetiske Reputation Dødsdom en Gang hver Uge.« — »Hans »Kiærlighed uden Strømper er fortræffelig,« raabte Ewald. »Jeg har ogsaa forsøgt paa det Lystige; »men min comiske Diction kan ikke sammenlignes »med hans.« — »Jo, i De brutale Klappere,« sagde Wessel; »men i Harlequin Patriot er der »maaskee for mange Tankestreger imellem Harlequins »Narrestreger.« — »Det kunde vel være,« sagde Ewald, og betragtede Wessel opmærksomt.

Denne, som frygtede for at blive opdaget, paa-
tog sig en suffisant Mine, som en Mand, der sidder
varmt inden Døre, men vedblev dog med sin natur-
lige Godmodighed:

»Herr Ewald! jeg er en Særling, og har mine
»egne Nykker. Jeg tog ud med et Selskab i Dag,
»for at more mig i det Grønne; men neppe var jeg
»kommen i Skoven, før jeg blev kied af mit Følge,
»gav det Løbepas, og vilde være ene; og neppe
»var jeg ene, før jeg fik Lyst til Selskab igien. Til-
»fældigviis hørte jeg af den gode Kone, der staaer
»udenfor paa Trappen med Kurven, at De boer her.
»Et bedre Selskab kunde jeg ikke ønske. Jeg be-
»sluttede at bede mig selv til aandelig Gæst hos Dem,
»paa Vilkaar, at De ikke forsmaaer at være min
»legemlige. Tillader De, at hun sætter os paa Bor-
»det, hvad Kurven formaaer; saa vil jeg, saalænge
»jeg lever, være Dem forbunden for en af de be-
»hageligste Timer i mit Liv.«

»Min Herre!« svarede Ewald, »De behøver ikke
»at gjøre saamange Omstændigheder med mig. Jeg

»har engang givet Slip paa Façonen, som jeg kalder
 »det; og da jeg hverken tilhører Rangforordningen,
 »Embedsklassen, Handels- eller Haandværks-Standen,
 »da jeg heller ikke generes af noget militairt *point*
 »*d'honneur*, saa skammer jeg mig ikke for hvad maa-
 »skee mangen Anden vilde og burde. Jeg betragter
 »mig selv som en poetisk Pilegrim i denne prosaiske
 »Verden; jeg gjør en Reise til det hellige Land efter
 »et Løfte, som jeg har aflagt Muserne, mine Helgene.
 »Jeg har, ligesom Munkene, svoret til Armodens
 »Fane, om just ikke til Afholdenhedens og Lydig-
 »hedens. Jeg er en betlende Capuciner uden Kabuds.
 »Jeg gider ikke grave, og skiøndt jeg skammer mig
 »ved at trygle, har jeg dog Intet imod at nyde smaae
 »Velgierninger af Private, siden Staten ingen store vi-
 »ser mig.« — »Det blev ikke alle Poeter givet,« svarede
 Wessel, »ogsaa at være velhavende Philistere, som
 »Professor Baron Holberg og Borgemester Tullin.«
 — »Og Borgemester Bredal,« raabte Ewald leende.
 — »De slaaer dog ikke Tullin i Hartkorn med Bre-
 »dal?« — »Nei, Gud bevare mig derfra; hvis kun
 »ikke det norske Selskab slaaer Bredal i Hartkorn
 »med Tullin. Man forsvarede ham jo der, som en
 »norsk Digter, der var skeet Uret af de Danske.«

»Hør, Ewald!« raabte Wessel, »De gjør det
 »norske Selskab Uret — de Bedre deri — Aanden
 »deri. Mange Danske ere i dette Selskab høit an-
 »sete; og naar De lod Dem optage som Medlem,
 »vilde — ja, det er jeg vis paa — Selskabet mod-
 »tage Dem i et Triumphantog.«

Imidlertid var Maden og Vinen sat paa Bordet,

efter at først begge Digterne havde hiulpet hinanden med at rydde Skrivertøiet og Bøgerne bort. Det var en lækker Duepostei, og Wessel skyndte sig at trække Proppen af en af Flaskerne og at fylde Glassene med gammel Rhinskviin. »Det skulde egentlig »være grønne Glas,« sagde han. — »Det kunne de »let blive,« raabte Ewald, gik hen til Vinduet, tog et Par Qviste af en Urtepotte, og slyngede dem om Glassene. — »Ja,« sagde Wessel, »det er godt nok, »Faer! Grønt er vel Haabets Farve; men skal jeg »drikke saaledes, saa har jeg ikke mindste Haab om »at faae en Draabe ned. Det bliver et Fixeerglas, »og jeg spilder Alting i Kalvekrydset. Lad os drikke »af Glassene, som de ere! Ingen af os To har vel »stort meer at haabe i denne Verden; men derfor »kunne vi gierne glædes og begeistres af den gode »Viin.« — »Saa tillad mig at drikke Deres Skaal og »at udbede mig Deres Navn.« — »Jeg hedder »Herman . . .« sagde Wessel.

I dette Øieblik bleve de afbrudte af Verten, som kom leende op, og sagde: »Undskyld, gode Ewald! »at jeg afbryder Dem i Deres Maaltid med Deres »Ven; men her er den naragtige Parykmager, som »forgangen Dag bestilte et Bryllupsvers hos Dem ved »sin Svend til den unge Muurmester, hans Svigersøn. »Han siger, at han vil have sin Ducat tilbage; thi »han kan slet ikke forstaae Verset, det er splittergalt, »skiøndt han endnu ikke har læst meer end de første »otte Linier.«

»Hvor er han?« spurgte Wessel. — »Der staaer »han nede ved Huusdøren.« — Wessel kigede ud af

Vinduet, og da han kiendte den naragtige Person af Anseelse, sagde han: »Lad ham kun komme!« og til Ewald: »Tillader De, at jeg ved denne Leilighed »spiller Deres Rolle?« — »Gierne,« raabte Ewald leende; »Mennesket kiender mig ikke personlig.« — »De kalder ham et Menneske,« sagde Wessel; »det er »alt for stor Høflighed. Lad ham kun komme; saa »ville vi recensere Deres Vers med forenede Kræfter »i modsat Retning; og De skal være stum Tilhører.«

»Nu, min gode Mand!« sagde Wessel til den indtrædende Parykmager, »hvad har Han at klage »over mit Vers? Siig frem! Dersom det har for- »nærmet Ham, saa skal Han faae Satisfaction.« — »Det er jo reent galt,« raabte den friserede Spidsborger, hvis røde Ansigt paa en løierlig Maade stak af til den hvide Toupet og de tællede Bukler. — »Sæt Sig ned, drik et Glas Viin med, og lad os »læse Verset sammen.« — »Jeg er ikke kommen »videre, end til anden Strophe; men den første er »allerede gal nok.« — »Jeg skal forklare Ham den. »Han har jo ikke studeret. Poesien er Gudernes, »Studenternes og Tiggernes Tungemaal; men Han er »hverken Gud, Student eller Tigger.« — »Et Vers »bør ogsaa være saaledes forfattet, at en velhavende »ustuderet Borgermand til Nød kan forstaae det.« — »Ja, naar han lægger sit Hoved i Blød. Men det »har Han vist ikke gjort. Lad os læse Verset sam- »men.« Wessel læste:

Dæmp Harpens Klang, og neppe røre
Din lette Haand ved Strængene!

Nyn Slummer i den Stærkes Øre,
Du Glædens kiæle Sangerske! —

»Hvad er nu strax det for Snak?« raabte Parykmageren; »jeg har netop betalt Ham for at synge
»og lade Harpen klinge, og saa vil Han strax have
»Harpens Klang dæmpet.« — »Men veed Han da
»ikke, min gode Mand! at der er flere Slags Harper
»i Verden, end Spidsharper og Davidsharper?«
spurgte Wessel. »Her er Talen om en Sandharpe,
»der skal bruges til Muurkalk. Meningen er, at Arbeid-
»det skal hvile; at den Stærke (Muurmesteren) skal
»slumre — det vil sige: gjøre sig en glad Dag —
»gifte sig.«

»Og hvad betyder da de følgende Linier?«
spurgte Parykmageren.

Nyn Tryghed i den Visers Bryst,
Men qvæl hver Lyd, som tør advare
Selv i dit Skiød om List og Fare,
I raske Hvirvler af din Lyst! —

»Nyn Tryghed i den Visers Bryst,« sagde Wessel;
»hvilken Vise skulde det vel være Andet, end netop
»Bryllupsvisen selv, som maa være tryg — det vil
»sige: vis paa at behage. Slutningen er en Tiltale
»til Ham selv, min gode Mand! Forstaaer Han da
»ikke, hvad den Linie vil sige: »I raske Hvirvler af
»din Lyst«? Og Han er dog Parykmager! Herved
»menes jo ikke Andet, end de raske Bukler eller
»Hvirvler, som Han krepper og slaaer med sin Kam
»i sin Lyst — det vil sige: sit glade Haandværk.«

Disse Ord sagde Wessel med saa megen Alvor i Blik og Tone, at han virkelig imponerede Parykmageren, som sagde, i det han reiste sig for at gaae igien: »Ja, jeg faaer vel at finde mig deri, siden det »er betalt. Men det er sgu daarlige Vers, som trænge »til saa vidtløftig Forklaring. For denne Gang faaer »det at være; men see, om Han faaer min Søgning »en anden Gang.«

»Jeg skriver bedre Begravelsesvers, end Bryllupsvers,« raabte Wessel efter ham; »lad mig see, Han »ikke glemmer mig, naar Han trænger.«

»Herr Herman!« sagde Ewald, da Parykmageren var borte, »De har paa en original og — lystig »Maade revset mig, i det De ironisk har forsvaret »mig. Verset er virkelig — hist og her — svulstigt, »skjøndt, jeg troer, ikke uden poetiske Glimt. Hvad »skal man gjøre? Man er ikke altid oplagt, og dog »forsmaaer man ikke gierne en Ducat, naar den »bydes. Min værste Feil er dog her, at jeg har »giort dette Vers til en Parykmager.«

»Gaaer det mig bedre med min *Votre Serviteur*?« raabte Wessel. »Og var det endda Guld, der fristede »mig — men jeg maa nøies med en Smule kobberblandet Sølv for Halvarket.«

»Hvorledes?« raabte Ewald forbauset, »De er »Wessel?« — »Ja det forstaaer sig. Jeg fik jo ikke »Tid til at tale ud, da Verten kom. Herman Wessel, »Johan Herman Wessel. Fornavnet have vi tilfælles.«

Hvordan beskrive vi Ewalds Glæde? Han omfavnede den norske Skiald gientagne Gange. Taaernerne stode ham i Øinene. Han løb hen til en

Skuffe, og hentede et Manuscript. »Har De læst noget »Svulst af mig,« sagde han, »saa skal De ogsaa have »noget Bedre. De skal høre den første Act af mine »Fiskere, som jeg arbejder paa. Men først maae vi »drikke Du's. Har du Noget imod at være Du's med »mig?« — »Nei, jeg er ikke Parykmager,« sagde Wessel. De drak Du's, og omfavnedes. »Spiis nu, »og drik!« sagde Ewald, »medens jeg læser dig dette »for. Jeg har ingen Ro paa mig, før jeg har hørt, »hvad du siger derom.« — »Nei, der er jo ikke saa- »meget,« sagde Wessel. »Jeg er ikke stærktærende, »ikke meget hungrig; lad mig først høre din Act, »saa spise og drikke vi ovenpaa, som andre skikke- »lige Folk, naar de komme fra Comødie.«

Ewald forelæste ham nu den herlige første Act af sine Fiskere, og Wessel var — ikke henrykt, thi det blev han aldrig, — men i høi Grad tilfreds, og betragtede sin Broder i Apollo med Ærbødighed. »Du er en sand Digter,« sagde han, »og jeg kan »paa ingen Maade sammenligne mig med dig. Hvad »jeg er, det veed jeg meget godt: et lystigt Hoved, »et ærligt Skind, der undertiden har gode Indfald, »og som kan skrive flydende Vers. Men denne Fø- »lelse, denne Indbildningskraft, denne Begeistring — »har jeg ikke. Alle de Feil, som det norske Selskab »— undertiden ikke uden Grund — have forekastet »dig, ere her undgaaede. Ingen Svulst, ingen ma- »niereert Utydelighed. Det er fortræffeligt. Nu be- »griber jeg, hvorfor du boer herude ved Stranden. »Men du skulde dog tage ind til Byen og leve mel- »lem os Andre; det vilde opmuntre dig. Jeg til-

»staaer dig oprigtigt, var ikke det norske Selskab, saa
»var jeg Ingenting. Det muntre Samliv morer mig:
»man faaer derved Anledning i sindrig Samtale til
»mange curieuse Betragtninger, og man lever behageligt
»i en større Kreds; man er yndet af den, og det
»fornøier.« — »Nei,« svarede Ewald, »det har aldrig
»været min Lyst. Da jeg var lille, vilde jeg engang
»løbe bort, for at blive Robinson, — og denne Til-
»bøielighed har jeg endnu. En stor Kreds? O ja,
»Nationen! Publicum! Men ingen umiddelbar Om-
»gang med mange Enkelte. Tro mig, det sløver
»Aanden hos en Digter! Man improviserer hvert
»Øieblik, og i alle disse smaae Bække taber sig den
»mægtige Flod, der skal standses og sammentrænges,
»for pludselig at styrte ned som et høitideligt Vand-
»fald. Ogsaa du, Wessel! kan være alvorlig og høi,
»det har du viist i dit Digt til Søvnen.« — »Ja,
»det har selv Søvnen sagt mig i Dag, da jeg sov
»Middagssøvn uden at have spiist til Middag; men
»jeg troer, hun tog feil. Hiint Digt var atter et me-
»get personligt Udbrud af min egen Følelse, frem-
»virket af min egen Tilstand. Men en fremmed
»Tilstand kan ikke saaledes indtage og begeistre mig,
»at jeg kan skildre den, som om jeg havde oplevet
»den selv. Man har saa tidt forundret sig over, at
»jeg ingen bedre Comødier kunde skrive, da jeg dog
»har skrevet Kiærlighed uden Strømper. Men
»er det en Comødie? Det er jo en lyrisk Spøg af et ly-
»stigt Hoved over visse Narrestreger, Dumheden
»agter. Den samme Tone findes ogsaa i mine For-
»tællinger. At min Følelse for *bon sens* kunde hæve

»sig, som i Digtet Nøisomhed, til en vis philoso-
 »phisk alvorlig Betragtning, var naturligt; man spør-
 »ger ikke altid. I Søvn er Ild og høiere Følelse;
 »men det er, som sagt, Skildringen af min egen Til-
 »stand. Det er, som du saa smukt siger i dine Fi-
 »skere:

De sidste Gienskin

Af Siælens Ild i et halvbrustent Øie,

Hvis Glimt kun vise, at det snart skal slukkes.«

— »Nei, nei!« raabte Ewald rørt, og faldt den venlige Taler om Halsen. — »Følg ind med mig til Byen!« sagde Wessel. »Nu i den smukke Aarstid gaaer det »an; men naar det bliver Vinter, naar du ikke kan »sidde længer her oppe paa Salen, men maa ned »til Giesterne i Krostuen — hvorledes kan du da »holde det ud her?«

I dette Øieblik gik Salsdøren op, og en deilig Syttenaars Pige, klædt i et Slags idealiseret Fiskerindedragt, med sort Straahat paa Hovedet og med de lyse Fletninger ned ad Nakken, for Resten som Bondepige med rødt Livstykke og korte sorte Skiørter, der kun halvt skiulte de velskabte Been, — bragte en Tallerken med Viindruer, og sagde: »Vær saa god, »Herr Ewald! De maa ikke forsmaae. Disse Viin- »druer fik jeg af Grevinden i Eftermiddags paa Slot- »tet. Vil De og Deres Ven ikke spise dem?« — »Nei, »min bedste Luise!« raabte Ewald, i det han greb hendes Haand, og saa hende med smægtende Blik i de skønne, store, rolige, blaae Øine; »dem maa du »selv spise. Viindruer ere for Piger, og Viin for

»Mænd.« — »Nei, lille Barn!« sagde Wessel, »her
 »maa jeg svare modsat af hvad jeg svarede en Ven,
 »som vilde lave mig Punsch af god gammel Rum:
 »Jeg drikker Rummen helst tør, og Druerne helst
 »vaade.« — »Det gør mig ondt, at De forsmåer min
 »lille Gave,« sagde Luise næsten bedrøvet, og vilde
 gaae. — »Nei, nei!« raabte Ewald efter hende: »bi
 »lidt! Vi ville smage dine Druer, for at du ikke skal
 »blive vred. Kom!« Han tog nu et Par Bær, og
 spiste; Wessel maatte gjøre ligesaa. »Men«, sagde
 Ewald, »nu maa du ogsaa smage Vinen og drikke
 »denne Mands Skaal. Det er den berømte Digter
 »Wessel.« — »Ak, Herre Jesus!« sagde Pigen, og
 rødmede. — »Nu, saa drik hans Skaal!« — »Det
 »tør jeg ikke,« raabte hun, gjorde et lille venligt Knix
 til dem begge, og forsvandt ud af Døren.

»Og nu«, sagde Ewald, »veed du Grunden, hvor-
 »for jeg bliver her. Der saae du min Sanggudinde.
 »Jeg læser hende for Alt, hvad jeg skriver, undtagen
 »Slutningen af et lille Digt, som jeg nu strax skal
 »forelæse dig. Jeg har ogsaa forelæst hende dine
 »Digte og Holbergs Comødier. Jeg elsker hende, men
 »taler aldrig et Ord derom, thi jeg er ikke taabelig,
 »og gør mig ikke latterlig. Jeg er en stakkels værk-
 »bruden Skrantning, og hun er en deilig Mø i den
 »fagreste Vaar. Men hun elsker Poesien, hun elsker
 »mine Digte; og saa falder der ogsaa lidt af til Poe-
 »ten. Ilden i mit Digterøie smelter hendes Hierte,
 »og hun har en sød Medlidenhed med mig. Det er
 »ellers jammerligt, at glæde sig over Andres Medli-
 »denhed — men med hendes er det en anden Sag;

»thi det er Freia selv, som har paataget sig Fiskerinde-
»Skikkelse, for at trøste Nannas Digter, for at ideali-
»sere ham en Kro, saa han med Rette kan synge:

Jeg vil bygge Templer i min Hytte,
Trophæer i min Vraa.«

Med disse Ord gik Ewald atter hen til Skuffen, hentede et Blad Papir, og forelæste Wessel — Rungsteds Lyksaligheder.

Da Læsningen var til Ende, stod Wessel op, trykkede hans Haand, og sagde: »Farvel, Ewald! Du har endnu ingen Nød. Du er en Yngling i en værkbruden Mands Lignelse; og skøndt du ellers Intet har tilfælles med Loke i din Balders Død, saa ligner du ham dog deri, at du, naar du vil, kan reise dig i din fulde Høihed og afkaste den gamle Biergfinns Dragt. Jeg er og bliver en Philister, og iler nu tilbage til min Kakkellovnskrog i det norske Selskab hos Madame Juel, hvor en Snees Unger-svende, der elske mig som en Fader, vente mig.«

Med disse Ord omfavnede han Ewald, og gik. Man veed ikke, om de siden have seet hinanden; men paa et Stykke Papir, der blev fundet efter Ewalds Død, hvorpaa han havde optegnet sine Venners Navne, stod ogsaa: Wessel.

Anmærkninger.

Regnar Lodbrok blev skrevet i Efteraaret 1848 og udkom i December samme Aar.

Side 3, Lin. 9 f. n. Frei betyder hos Oehlenschläger som oftest Freja; men her menes Frejr; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 112, L. 9 f. n.

Side 4, Lin. 14 f. n. Skemme (Islandsk), enkeltstaaende Bygning.

Side 4, Lin. 3 f. n. Valen, som egentlig er defaldne Helte, bruges hos Oehlenschläger om den enkelte faldne Helt.

Side 5, Lin. 9 f. n. En Glavind (eller rettere et Glavind, som Oehlenschläger i Begyndelsen og siden af og til skrev) er et gammelt Ord, hvis Betydning var en Lanse, men som hos nyere Digtere er kommet til at betyde et Sværd.

Side 6, Lin. 2. sin Sax (forældet), sit korte Sværd.

Side 6, Lin. 4. Trendeti, trediv.

Side 6, Lin. 8. Herde (forældet), Skulder.

Side 9, Lin. 1. døde (forældet), dræbe.

Side 11, Lin. 1 f. n. hugprud (forældet), højsindet, ædel.

Side 11, Lin. 13-14. Meningen maa vel være: Aldrig har Fredens fremkaldt et Blik i hendes Øje, givet hendes Øje dets Udtryk.

Side 12, Lin. 10. Beile, der i ældre Dansk betyder det samme som Bejler, bruges hos Oehlenschläger i Betydningen Elskerinde.

Side 13, Lin. 4-5. Alfheim er Egnen mellem Glommen og Gøtaelv, Vingulmark Egnen mellem Drammensfjord og Glommen, Vestfold Egnen Vest for Kristianiafjord. Med Gøthaland menes vel Vestergötland eller maaske hele Gøtariget. Angelsaxen, Holsten.

Side 13, Lin. 10. Udgiveren kender ikke Ordet velbefærdet andet Steds fra og ved ikke, hvad det betyder. Det kunde tænkes at være en Trykfejl for velbefæstet.

Side 14, Lin. 7 f. n. Selv Sigurd ikke Regnar, sin Søn, det sige vili i Stedet for Selv ikke til Regnar, sin Søn, vil Sigurd sige det; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 12. L. 6 f. n.

Side 15, Lin. 3. Det Faderen fortrød, det var Faderen ukært; sammenlign 12te Bind, Anm. til S. 208, L. 6 f. n.

Side 15, Lin. 4. Offergoden, Præsten.

Side 15, Lin. 9. mod hans Villie i Stedet for mod sin Villie; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 263, L. 5 f. n. Den samme Sprogbrug kommer igen i det følgende.

Side 15, Lin. 10 f. n. Skaft, Spyd.

Side 16, Lin. 1-2. Om Rim som Smaadreng og Seng ligesom i det følgende, S. 84, L. 8-7 f. n.: blodrød og fortrød, samt S. 86, L. 12-11 f. n.: Dromund og Bund, se 14de Bind, Anm. til S. 19, L. 10-9 f. n.

Side 17, Lin. 1. Ordet brase bruges i Sømandssproget om at forandre en Raas eller et Sejls Stilling ved Hjælp af Braserne (de i Raaens Ender fastgjorte Tove, hvorved den drejes). I denne Betydning staar det vel første Gang, det forekommer i nærværende Linie; anden Gang er det brugt paa samme Maade som i 2det Bind, S. 35, L. 11, og S. 167, L. 12 f. n., i Betydningen blæse frisk. I Tragedien Tordenskiold (7de Bind, S. 136, L. 8) findes Udtrykket at brase fuldt.

Side 17, Lin. 6. det skønne Biarkemaal, den gennem hele Oldtiden berømte Sang, der var lagt Biarke i Munden ved hans sidste Kamp for Hrolf Krake, men hvoraf vi nu kun kende Begyndelsen.

Side 19, Lin. 8 f. n. Braser, Spænder, Brystsmykker.

Side 21, Lin. 1-2. Om Rim som betænkelig og sig se 14de Bind, Anm. til S. 19, L. 11-12.

Side 21, Lin. 5. Hel, Dødsgudinden.

Side 23, Lin. 6. Kolden, Koldfeberen.

Side 24, Lin. 10. Karfunkler, Rubiner.

Side 29, Lin. 4 f. n. stinge (forældet), stikke.

Side 30, Lin. 6 f. n. ufrelse (forældet), ufri.

Side 31, Lin. 11. Brog (forældet), Benklæder.

Side 33, Lin. 4. Grime (forældet), Maske.

Side 33, Lin. 7. Spiud, Spyd.

Side 34, Lin. 9 f. n. I Hiernen følte den skarpe Syl, d. e. i Hjernen følte den den skarpe Syl. En saadan Udeladelse af Artiklen, der har været almindelig hos vore Digtere (med Undtagelse af Ewald), volder hos Oehlenschläger yderst sjælden Utydelighed saaledes som her.

Side 38, Lin. 10 f. n. Maard, ung Pige; forekommer ogsaa i det følgende; sammenlign 10de Bind, Anm. til S. 162, L. 14 f. n.

Side 39, Lin. 6-3 f. n. Se 13de og 14de Sang af Nordens Guder.

Side 42, Lin. 6 f. n. Disa, Gudinde.

Side 43, Lin. 5 f. n. Om fortrød se ovenfor, Anm. til S. 15, Lin. 3.

Side 43, Lin. 2 f. n. Biarmeland, det nordlige Rusland ved det hvide Hav.

Side 44, Lin. 4. Det er vel tvivlsomt, om Qvinde her staar i den sædvanlige Betydning, eller om det som flere Steder hos Oehlenschläger staar for Hustru; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 15, Lin. 8 f. n.

Side 44, Lin. 3 f. n. Spangarhede, en Landtunge ved Lindesnæs.

Side 45, Lin. 9. vakker maa vel her efter norsk Sprogbrug betyde smuk.

Side 46, Lin. 7 f. n. Ferle, et Strafferedskab, som for-dum brugtes i Skolerne.

Side 48, Lin. 1. Ørtenettet, Ørrednettet.

Side 50, Lin. 2. ædelig (forældet), ædle.

Side 51, Lin. 4. love, prise.

Side 52, Lin. 2 f. n. Maag (forældet), Slægtning.

Side 53, Lin. 13 f. n. lover (forældet), elsker.

Side 54, Lin. 3 f. n. Hvitaby i Yorkshire i England.

Side 55, Lin. 3 f. n. Larve, Maske.

Side 56, Lin. 5. Slegfred, Frille, bruges nu sjælden undtagen i Sammensætninger.

Side 56, Lin. 11 f. n. Odelsbyrd, fri Fødsel. Odel betyder Selvejendom.

Side 58, Lin. 10 f. n. Frakland, Frankrig.

Side 58, Lin. 5 f. n. Sleipner, Odins otteføddede Hest.

Side 59, Lin. 13-11 f. n. Giukes Dronning stak Sigurd med en Trylletorn, der fik ham til at glemme Brynhilde. — plat (forældet), ganske.

Side 59, Lin. 6 f. n. igien betyder vel her tilbage.

Side 60, Lin. 8 f. n. Gunnarslarven, Gunnars Skikkelse.

Side 65, Lin. 8. Navnefæste, en Gave, som skænkedes Barnet af den, der gav det Navn.

Side 67, Lin. 13 f. n. Kan ei ægtes af hver, d. e. . . . af hver af os, af begge.

Side 68, Lin. 3 f. n. gjaaldt, gjaldede, genlød.

Side 69, Lin. 9 f. n. Det er Agnar igien. Saaledes staar der i begge Oehlenschlägers Udgaver og i Pragtudgaven; men af Sammenhængen fremgaar jo tydeligt, at der skulde have staaet: Det er Erik igien.

Side 72, Lin. 8. tillige (forældet), tilsammen.

Side 75, Lin. 8. skiændtes, skændedes.

Side 78, Lin. 13 f. n. Breide, Stridsøkse.

Side 79, Lin. 1. En Helt med sin Søn og en Hyrde med Drengen, Palnatoke og Vilhelm Tell.

Side 79, Lin. 8. biergede, bjærgrige.

Side 84, Lin. 12 f. n. med frækne Mod, med dristig Hu.

Side 84, Lin. 7 f. n. Som om den det trodsige Værk fortrød, som om det trodsige Værk fortrød den, var den ukært; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 15, L. 3.

Side 85, Lin. 9. skummede, Trykfejl for skummende.

Side 86, Lin. 2. Einheriar, Valhalskæmper.

Side 86, Lin. 12 f. n. Dromund, et stort Krigsskib.

Side 86, Lin. 7. f. n. Ordet Mundsveir har hos Oehlenschläger altid Tonen paa sidste Stavelse; sammenlign 9de Bind, S. 81, L. 12, med tilhørende Anmærkning.

Side 86, Lin. 5 f. n. Esping og Holk, Smaaskibe.

Side 90, Lin. 1 f. n. Krakamaal eller Lodbrog's Kvæde, det gamle Kvad, som er lagt Ragnar Lodbrog i Munden i hans Dødsstund, og hvoraf det følgende Digt (S. 91-93) er en fri Behandling.

Side 91, Lin. 1. svunge, forældet for svang.

Side 91, Lin. 3. Nidaros, Trondhjem.

Side 91, Lin. 14 f. n. Fylgie fra Sesvarne, Skytsaand fra Frejas Sal.

Side 91, Lin. 2 f. n. Budlung betyder i det islandske poetiske Sprog Konge, Fyrste.

Side 91, Lin. 1 f. n. Hildur var i den nordiske Mytologi en af Valkyrierne (Kampmøerne i Valhal). Samme Navn bar ogsaa Kong Høgnæs Datter, som efter Sagnet, da der var udbrudt Strid mellem hendes Fader og hendes Mand, hver Nat ved Trolddom vækkede de døde, hvorefter Kampen ved Dag gry fortsattes.

Side 92, Lin. 7-8. Meningen maa jo være: Vi skaffede Rovfuglene rigelig Føde, mange Lig at æde.

Side 92, Lin. 12. svelted, forældet for sultede.

Side 93, Lin. 5 f. n. Diser, Gudinder.

Side 94, Lin. 10. Valaskialf, en Borg i Asgaard.

Side 96, Lin. 7. hiin Sydens Offergode, Apollos

og Posejdons Præst i Troja Laokoon, der i det bekendte antike Billedhuggerarbejde Laokoonsgruppen tillige med sine halvvoxne Sønner ses omslynget af Havslangerne, som dræbte dem.

Side 97, Lin. 8. betænkeligt, forældet for betænksomt.

Side 99, Lin. 6. For at give ham sin Rest i Stedet for . . . hans Rest. Denne Afvigelse fra Nutids Sprogbrug findes ofte hos Oehlenschläger.

Side 101, Lin. 3. Lundunaborgen, London.

Side 101, Lin. 1 f. n. Thorgerdur Horgabrud, en krigersk norsk Lokalgudinde, nævnes ogsaa i 2det Bind, S. 107, L. 5.

Side 103, Lin. 2. Nastrond (Naastrand, Ligkyst), et slangefyldt Straffested i Niflheim.

Side 103, Lin. 11. Lægekunstens Disa, Ejr.

Side 104, Lin. 9-12. Disse Linier fik Oehlenschlägers Omgivelser ham inden Digtets Trykning til at forandre saaledes:

Fierner Bragis Harpeleg.
Endt er Regnar Lodbroks Qvæde;
Atter hænger Danerskialden
Harpen paa sin Oldtidseeg.

Eventyret **Aly og Gulhyndy** blev skrevet 1810 og fremkom første Gang i Januar 1811 i Digtninger af Adam Oehlenschläger, 1ste Deel, som med et lille Digt var dediceret »Til Deres Kongelige Høihed Kronprindsesse Carolina«.

Af de her meddelte Anmærkninger ere nogle hentede fra C. Elberling: Oehlenschläger og de østerlandske Eventyr, Kjøbenhavn, 1887.

Side 108, Lin. 3 f. n. Det er vel tvivlsomt, om qvæle her staar i den sædvanlige Betydning, eller om det som ogsaa paa andre Steder hos Oehlenschläger betyder volde Kval, plage.

Side 109, Lin. 13-15. Stoffet til det dramatiske Eventyr Aladdin er som bekendt hentet fra Tusind og een Nat.

Side 114, Lin. 4 f. n. Oehlenschläger bruger her ligesom flere Steder fordærve i den forældede Betydning bringe i Fordærv, gøre ulykkelig.

Side 115, Lin. 5 f. n. Om fremdeles brugt som Adjektiv se Dania, II, S. 328; sammenlign nedenfor Anm. til S. 184, L. 8 f. n.

Side 115, Lin. 3 f. n. Oehlenschläger skriver stadig Omgivning i Stedet for Omgivelser. Hauch har flere Steder samme Sprogbrug, saaledes tre Gange i Guldmageren, 2den Del, 12te og 13de Kapitel.

Side 115, Lin. 2 f. n. indianske, forældet for indiske.

Side 116, Lin. 1. Om Flertalsformen Araber i Stedet for Arabere sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 46, L. 1.

Side 118, Lin. 7. Med Sandø mener Oehlenschläger her ligesom i det følgende, S. 120, L. 7 f. n., øjensynlig det samme, som S. 116, Lin. 7 kaldes Landøer. Paa begge Steder findes Ordet i alle Originaludgaverne, saa det vel næppe kan antages for en Trykfejl.

Side 118, Lin. 13. Sorbet, Østerlændernes kølende Drik af Vand blandet med Citronsaff, Blomsteressens m. m.

Side 119, Lin. 4 f. n. et Architrav, rettere en Architrav, den umiddelbart paa Søjlerne hvilende Hovedbjælke i en antik Søjlebygning, den nederste Del af Gessimsen.

Side 121, Lin. 9 f. n. Eblis, de onde Aanders Fyrste.

Side 122, Lin. 9 f. n. Oehlenschläger skriver snart en, snart et Spøg.

Side 123, Lin. 16. Kadi, Dommer.

Side 127, Lin. 4. Khan, offentligt Herberg i Østerlandene.

Side 129, Lin. 13 f. n. Oehlenschläger skriver næsten altid qvindlig i Stedet for qvindelig.

Side 131, Lin. 14 f. n. Kineseren Confucius levede omtrent 400 Aar før Kristus.

Side 131, Lin. 1 f. n. Sadi, berømt persisk Digter fra det 13de Aarhundrede.

Side 132, Lin. 2-4. Sammenlign 1ste Bind, S. 325, L. 6-7.

Side 132, Lin. 16. Mithra, hos Perserne Solens Gud.

Side 132, Lin. 8 f. n. Lokman hører til Arabernes Sagttid; man tilskriver ham en Mængde Fabler, som efterligne de græske, der gaa under Æsops (L. 6 f. n.) Navn. Denne sidste skal have levet i det 6te Aarhundrede før Kristus.

Side 133, Lin. 7-8. Zoroaster fra Medien var en af Oldtidens Religionsstiftere.

Side 136, Lin. 4-5. den skumle Stamme, som gjør Støvet alt for viis, Kundskabens Træ paa godt og ondt.

Side 137, Lin. 5-4 f. n. Oehlenschläger bruger ofte den usædvanlige Flertalsform Bryne.

Side 140, Lin. 7-6 f. n. Min Frue, min Herskerinde. For-
dum betød Frue fornem Kvinde, gift eller ugift.

Side 141, Lin. 1 f. n. Dervisch, Munk.

Side 142, Lin. 7. Frankerne, Europæerne.

Side 143, Lin. 9. f. n. i Løvhytten i Stedet for ind
i Løvhytten; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 20,
L. 1 f. n., og i det her følgende S. 185, L. 14.

Side 144, Lin. 13 f. n. og flg. Disse Citater af Sa-
lomos Højsang ere ikke tagne fra et enkelt Sted, men
plukkede ud hist og her.

Side 144, Lin. 2 f. n. Oehlenschläger bruger at blinde
og at blænde i Flæng.

Side 160, Lin. 6 f. n. som Prophetens Blod, som
Profetens Ætling.

Side 165, Lin. 10 f. n. Vandholdninger. Saaledes
staar der her i alle Oehlenschlägers Udgaver for Vand-
beholdninger.

Side 168, Lin. 4. Knap har den, d. e. Knap har
denne (Natten).

Side 170, Lin. 2. en Brødfrugt, et Brødfrugttræ; sam-
menlign 8de Bind, S. 227, L. 11: din hellige Laurbær.

Side 171, Lin. 6. Ginseng. Denne Urt, der hører til
Vedbefamilien, var tidligere ogsaa i Europa skattet som
Lægemedel.

Side 176, Lin. 4. vaagnede i Stedet for vækkede;
sammenlign 4de Bind, Anm. til S. 9, L. 15.

Side 178, Lin. 11-12. dog tog han sig i Agt for ikke
at glemme Tiden i Stedet for . . . i Agt for at glemme
Tiden; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 43, Lin. 6 f. n.

Side 178, Lin. 1 f. n. omvoxne. Oehlenschläger bru-
ger stadig voxne for Participiet voksede.

Side 180, Lin. 7-6 f. n. Paa hver Side af Alkoven
stode tvende Malmløver, d. e. der stod to Malmløver,
een paa hver Side af Alkoven; sammenlign 14de Bind, Anm.
til S. 74, L. 7, samt i det her følgende, S. 182, L. 8 f. n.

Side 182, Lin. 4-5. grønne Løv, grønne Blade. Ordet
Løv, der jo i Almindelighed bruges kollektivt, er her brugt
i den mindre hyppige Betydning: et Blad; sammenlign 2det
Bind, S. 204, L. 13 f. n.

Side 184, Lin. 8 f. n. Ordet temmelig, der i Alminde-
lighed bruges som Adverbium, staar her som Adjektiv i Be-
tydningen temmelig stor; se Dania, II, S. 322.

Side 184, Lin. 4 f. n. lever alt lang Tid, har allerede
i lang Tid levet; sammenlign 14de Bind, Anm. til S. 37, L. 1.

Side 186, Lin. 15. som stode paa hver Side, d. e.
som stod hver paa sin Side.

- Side 187, Lin. 12 f. n. Vare, forældet for Varer.
 Side 193, Lin. 12. løbe, forældet for løb.
 Side 201, Lin. 12. dumme kaldte man fordem Øjne,
 hvis Synskraft var svækket.
-

Fortællingen **Reichmuth von Adocht** fremkom November 1813 i Digtninger af Adam Oehlenschläger, 2den Deel, der ogsaa bærer Titelen Fortællinger af Adam Oehlenschläger og er forsynet med et Tilegnelsesdigt »Til Prinds Christian Frederik Statholder i Norge«. I Digterens senere Udgaver findes denne Fortælling noget forkortet og saaledes ogsaa her.

- Side 206, Lin. 1-2. Serpenter er et i det sydlige Europa til Kirke- og Militærmusik meget brugt Blæseinstrument.
 Side 216, Lin. 10. Tag, Haandtag, Greb.
-

Fortællingen **Eremiten** fremkom November 1813 i samme Bind som den her nærmest foregaaende. I sine senere Udgaver har Digteren meget forkortet denne Fortælling, og saaledes findes den ogsaa her.

- Side 224, Lin. 7 f. n. syntes hun ham sige maa jo betyde syntes hun, at han sagde.

Side 225, Lin. 9 f. n. Indretninger, Paafund, Forehavender.

Side 226, Lin. 10 f. n. og flg. I Shakespeares Tragedie Hamlet, 5te Akts 1ste Scene, har Hovedpersonen en Samtale med en Graverkarl paa Kirkegaarden.

Side 227, Lin. 2-3. Sammenlign 11te Bind, S. 19, L. 7-6 f. n.

Side 233, Lin. 13-14. seladongrønne, søgrønne (efter Navnet paa en forelsket Hyrde i Honoré d'Urfés Roman Astrée).

Side 238, Lin. 4. *a priori* (Latin), ved Fornufts slutninger, ikke støttede paa Erfaring.

Side 239, Lin. 10-11. Emilie Galotti, Sørgespil af Lessing.

Side 240, Lin. 12-11 f. n. Lessing skrev sit Værk om Skuespil og teatralisk Fremstilling i Aarene 1767-1769. Skuespilleren Eckhof virkede fra 1740 til 1778.

Side 242, Lin. 10-9 f. n. lavére, krydse.

Side 243, Lin. 11 f. n. Omgivning; se ovenfor, Anm. til S. 115, L. 3 f. n.

Side 244, Lin. 8 f. n. Kalveskindet, Trommeskindet, Soldaterstanden.

Side 245, Lin. 8. Laborant (Latin), en, der arbejder i et Laboratorium, Kemiker.

Side 245, Lin. 9. Lade, Bod, Butik.

Side 246, Lin. 2-1 f. n. Dette Citat af Tragediens 5te Akts 3dje Scene er hentet fra Schlegels og Tiecks Oversættelse, hvor Stedet i Sammenhæng lyder:

Komm, bitterer Führer! widriger Gefährt!
Verzweifelter Pilot! Nun treib auf einmal
Dein sturmerkranktes Schiff in Felsenbrandung!
Dies auf dein Wohl, wo du auch stranden magst!
Dies meiner Lieben!

Side 247, Lin. 2. *Tartarus emeticus*, Brækvinsten.

Side 248, Lin. 16. Luna, Maanen.

Side 249, Lin. 15 f. n. Mai i Betydning af nysudsprungne Grene er nu forældet, sammenlign 11te Bind, Anm. til S. 29, Lin. 9.

Side 251, Lin. 2. forbluffet. Oehlsenschläger bruger ofte denne forældede Form for forbløffet.

Side 251, Lin. 1 f. n. Sæt var Navnet paa en tidligere almindelig anvendt Hovedpynt for Kvinder. Den lavedes af Flor, Kniplinger eller lignende.

Side 252, Lin. 3 f. n. Vomitiv, Brækmiddel.

Side 257, Lin. 3-4. Soccus kaldtes den lave Sko, som i Oldtiden de komiske Skuespillere optraadte med, Cothurne den højhælede og tyksaaledede, som de tragiske Skuespillere brugte.

Side 258, Lin. 12 f. n. *patois* (Fransk), Provinsdialekt.

Side 258, Lin. 9 f. n. Henrik Steffens, om hvem Blumau paa mange Maader erindrer, var ogsaa seks Aar ældre end Oehlsenschläger.

Side 259, Lin. 3-2 f. n. gjøre hende en Opdagelse, forældet for give hende en Oplysning; sammenlign at opdage i den forældede Betydning at røbe.

Side 260, Lin. 1 f. n. til Side 261, Lin. 1. Han følges som Orest af Furierne. Orestes, som for at hævne sin Fader dræbte sin Moder, forfulgtes lang Tid af Furierne (Hævgudinderne).

Novellen **Digterbesøget** fremkom i Oehlenschlägers Maanedsskrift Prometheus, 4de Bind, September 1833. I sine senere Udgaver har Digteren forkortet denne Fortælling noget, og saaledes findes den ogsaa her.

Side 267, Lin. 1. Det norske Selskab var Navnet paa en Klub, som dannedes 1772 i København.

Side 267, Lin. 3-4. *il dolce far niente* (Italiensk), den søde Lediggang.

Side 267, Lin. 7. O. G. Meyer, Klubbens Formand.

Side 268, Lin. 9-10. Klubbens Formand vides Wessel ikke at have været; men dens Hovedmand kunde han vel nok være kaldet.

Side 268, Lin. 2 f. n. Her sigtes til Wessels Ode Søvnens (1775), hvis Versemaal Oehlenschläger bibeholder.

Side 269, Lin. 1. Melpomene, en af de ni Muser, her aabenbart ikke Tragediens, men den alvorlige Poesis Muse. — love, prise, dyrke.

Side 269, Lin. 4. Søvnens Søster var Lethe, Forglemmelse.

Side 270, Lin. 13. Søvnens Broder var Døden.

Side 271, Lin. 12 f. n. travesteret, forklædt, fremstillet i en latterlig Skikkelse.

Side 272, Lin. 12 f. n. Jægten, folkeligt for Gigten.

Side 275, Lin. 14 f. n. Datteren af Fiskemester Jakobsen i Rungsted, hos hvem Ewald boede fra Foraaret 1773 til Efteraaret 1775, hed i Virkeligheden ikke Luise, men Anna Hedeveg.

Side 277, Lin. 1-2. Egn, som stolt af trygge Fjælde rolig trodser Himlene, Begyndelsen af Balders Død, som udkom 1775.

Side 277, Lin. 6-7. Ordsproget hedder som bekendt: Gris maa gælde det, gammel So har brudt.

Side 277, Lin. 13-14. Wessels Bryllupsvers til Bartholin begynder saaledes:

Man spørger nu med de Personer,
Som synge i Ha-stemte Toner;
Hvem der har Uret eller Ret,
Jeg veed ei, vil ei vide det;
Men veed, at, hvis man vil befale,
Jeg daglig tusind' Vers skal male,
Saa vælger jeg den Art med Ha!
Jeg kommer ellers slet derfra.

Jeg mener Ha! med hvad tilhører;
 Med dette Spænd man hastig kører.
 Men den, som Læs vil tage paa
 (Den sunde Sands jeg kalder saa),
 Han kører ei saa langt om Dagen.

Og af Ewalds bekendte Udtryk i Arien En Sømand med et modigt Bryst: »Han sadler dristig Havet op« (Samtlige Skrifter, 5te Del, 1853, S. 110) tog Wessel Anledning til følgende Linier i sin Fortælling Den Drukne de:

— Jeg i dette Skrift Forsøg vil gjøre paa
 At deele Roes med ham, som sadled' Havets Bølge.
 Jeg praler ei; men kan ei dølge,
 Jeg den vil agte for en Nar,
 Som ikke mig den Ret vil vederfares lade,
 At jeg min Formand overgaaet har.
 Betænk! jeg sadler en Najade.

I Virkeligheden kom for Resten intet af disse Angreb frem i Ewalds levende Live. At det sidste sigter til et Sted i Fiskerne, som Wessel først senere hen i Fortællingen lærer at kende, har Oehlenschläger ikke tænkt paa.

Side 277, Lin. 13-12 f. n. *Votre Serviteur, Otiosis*, d. e. Deres Tjener; for Lediggængere. Wessels Ugeblad med denne Titel kom først ud 1784-1785, da Ewald havde været død i et Par Aar.

Side 277, Lin. 4-3 f. n. *vellem me nescire litteras* (Latin), jeg vilde ønske, jeg ikke kunde skrive.

Side 277, Lin. 3-2 f. n. *c'est le premier pas qui coûte* (Fransk), det er det første Skridt, som koster Overvindelse. Egentlig lyder denne Sætning saaledes: *Il n'y a que le premier pas qui coûte* (O. Arlauds Bevingede Ord, Supplement, 1881, S. 146).

Side 277, Lin. 1 f. n. *invita Minerva* (Latin), imod Minervas Vilje, uden at være kaldet dertil.

Side 278, Lin. 1-2. Reputation, Anseelse, gode Navn og Rygte.

Side 278, Lin. 2-4. At Ewald virkelig satte Pris paa Wessels »Sørge-Spil«, kan ses af hans Samtlige Skrifter, 6te Deel, 1853, S. 46-47.

Side 278, Lin. 12. *suffisant*, selvtilidsfuld.

Side 279, Lin. 1. *Façon* (Fransk), Formen, Anstanden.

Side 279, Lin. 4-5. *point d'honneur* (Fransk), Æresfølelse.

Side 279, Lin. 12. Capucinerne, Tiggermunkene, ere benævned efter deres ejendommelige Kabuds.

Side 279, Lin. 13 f. n. Den maadelige Poet, Nordmanden Bredal, var dengang Teaterdirektør i København.

Side 280, Lin. 2. Skrivertøiet i Stedet for Skrive-tøjet; sammenlign 7de Bind, Anm. til S. 84, L. 11 f. n.

Side 281, Lin. 1-2. af Anseelse, forældet for af Ydre.

Side 282, Lin. 9. en Sandharpe, en Rist til at sigte og rense Sand i.

Side 283, Lin. 12 f. n. gjort dette Vers til en Parykmager. Digtet er i Virkeligheden forfattet til Oberberghauptmand Brünnich 1776.

Side 284, Lin. 3-4. At Fiskerne i Virkeligheden er skrevet flere Aar efter Ewalds Ophold i Rungsted, vidste Oehlenschläger godt allerede, da han skrev sit Ewalds Levnet (Maanedsskriftet Athene, 1ste Bind, 1813, S. 395); men her i en digtet Fortælling kom det ham ikke an paa den historiske Virkelighed.

Side 284, Lin. 7. omfavnedes i Stedet for omfavnede hinanden; sammenlign 11te Bind, S. 258, L. 5 f. n.

Side 285, Lin. 4. curieuse maa vel her tages i en af sine ældre Betydninger: interessante.

Side 285, Lin. 1 f. n. *bon sens* (Fransk), sund Forstand.

Side 286, Lin. 7-9. Fiskerne, 1ste Akts 1ste Scene.

Side 287, Lin. 12 f. n. Slutningen af et lille Digt. I sidste Strofe af Rungsteds Lyksaligheder hedder det: »Du, som allene fremkaldte den Lyst af min Smerte, . . . o siig mig, Veninde! kan Sangens Gudinde . . . belønne det Skiød, hvoraf min Lyksalighed flød«. Dette have flere Fortolkere betragtet som et erotisk Udbrud henvendt til den Luise, der nævnes i Digtets 4de Strofe; men Varianterne i den opbevarede Kladde vise uimodsigeligt, at denne Luise var en Dronning, Frederik den Fjerdes eller Frederik den Femtes. Sandsynligst er det, at Digtet er henvendt til Ewalds moderlige Veninde, hans Vært Fiskemester Jakobsens Hustru, hvis Død i Maj 1775 han besang, og hvem han skyldte megen Taknemmelighed.

Side 288, Lin. 2. Nanna, Balders Hustru. Her sigtes til Ewalds Balders Død.

Side 288, Lin. 4-5. Se Ewalds Digt Haab og Erin-dring. I Schleppegrells Stambog, 1772 (Samtlige Skrifter, 2den Del, 1850, S. 34).

Side 288, Lin. 12-9 f. n. Se Ewalds Balders Død, Begyndelsen af 1ste Akts 4de Optrin.

Side 288, Lin. 7 f. n. Norske Selskab holdt sine Møder hos Vinhandler Juel, hvis Hustru var meget afholdt som Selskabets Værtinde.

Side 288, Lin. 5-1 f. n. Ewalds Mening med de op-tegnede Navne er meget usikker, og der levede dengang ikke faa af Navnet Wessel i København.

EFTERSKRIFT.

Med nærværende Hæfte afsluttes dette Udvalg af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, hvis Udgivelse begyndte i Oktober 1895.

Ved Liebenbergs Død (Januar 1894) forelaa der (se Liebenbergs Nogle Optegnelser om mit Levned, København 1894, S. 135) færdigt til Trykning Manuskript til et Udvalg i 16 Bind, som det var den afdødes Ønske at jeg, der havde hjulpet ham med hans Arbejde, skulde besørge trykt. Af de til Udgivelse bestemte Værker har jeg udeladt to Tragedier, Fostbrødrene og Olaf den Hellige, hvorved Udvalget er blevet reduceret fra 16 Bind til 15. Derimod har jeg iblandt Digtene (i 10de Bind) optaget Oehlenschlägers Svar til Baggesen paa hans Brev Nureddin til Aladdin; ellers er det af Liebenberg trufne Valg fulgt.

Teksten afviger i en Del Punkter fra den, som Liebenberg 1857-1862 lod trykke i Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, I—XXXII, idet han i det her foreliggende Udvalg i højere Grad end i Toogtredivbindsudgaven har taget Hensyn til de Forandringer og navnlig til de Forkortelser, Oehlenschläger foretog i sine senere Udgaver (se de Bemærkninger, Liebenberg i sine Optegnelser, S. 119-120, gør i Anledning af det Firebindsudvalg af Tragedierne, som udkom 1879). Under Korrekturen har jeg

stadig sammenlignet Teksten med Originaludgaven, og hvor der fandtes Afvigelser fra denne, samt paa mange andre Steder, ogsaa med de senere Udgaver; men de Tekstændringer, som derved ere fremkomne, ere ikke af stor Betydning; de ere faa i Tal og bestaa i, at jeg enkelte Steder har opgivet en af Liebenberg indført Konjunktur eller er vendt tilbage til den oprindelige Tekst, hvor den var ombyttet med en senere Læsemaade. I alt væsentligt er Teksten altsaa trykt, som den forelaa i det af Liebenberg efterladte Manuskript. En Ændring burde uden Tvivl være foretaget i Palnatoke (2det Bind, Side 250, Lin. 11-10 f. n.), hvor der vistnok oprindelig har staaet:

Saa varst du neppe kommen, som jeg hører,

Uplukket hiem fra dette Julegilde

i Stedet for: . . . Upuklet . . ., som her er trykt overensstemmende med alle Oehlenschlägers Udgaver. Hr. Dr. phil. *Vilh. Andersen* har nemlig — desværre efter at dette Sted var trykt — velvilligst meddelt mig, at Christiane Heger, der læste Korrektur paa Stykket, i en Billet til sin Søster skriver, at hun antager oplukket, som der staaer i den Afskrift, der benyttes ved Trykningen, for en Fejlskrift for upuklet. Dr. Andersen har endvidere fundet Udtrykket at komme oplukket hjem fra et Gilde blandt en Del Udtryk og Talemaader, som Oehlenschläger har noteret sig fra Anders Sørensen Vedels, Svend Tveskægs Bedrifter. Det af Liebenberg (Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, 4de Del, 1858, Side 251) omtalte Originalmanuskript af Palnatoke har jeg ikke kunnet opspørge. — Trykfejl ere naturligvis ikke undgaaede; nogle, som kunde tænkes at medføre Misforstaaelse, ere rettede i Anmærkningerne til vedkommende Steder. I 9de Bind ere Siderne 243-244 og 257-258, i 11te Bind Siderne 49-56 samt 127-128 og 137-138 omtrykte paa Grund af indløbne Fejl.

De Anmærkninger, som fandtes i Liebenbergs Manuskript, ere helt igennem reviderede, en Del er udslettet,

en Del tilføjet. For Anmærkningerne maa jeg altsaa staa til Ansvar, skønt Planen, hvorefter de ere meddelte, er Liebenbergs, ligesom ogsaa hans Form for en meget stor Del er bibeholdt. En Del af Anmærkningerne kunne maaske synes en og anden Læser overflødige, og Planen har vel nok i det hele den Fejl, at der paa een Gang er tilstræbt at meddele, hvad almindelige Læsere kunne behøve til Forstaaelse af Teksten, og at give Oplysninger om Oehlenschlägers Sprog; men hvor godt end Planen til en saadan Kommentar var lagt, vilde det dog i en Mængde Punkter blive en Skønssag, hvad der skulde forklares. Som de ere, haaber jeg, de maa være en Hjælp for de Læsere, som ønske fuld Forstaaelse af Digterens Tanke, og som samtidig give sig Tid til at dvæle ogsaa ved den sproglige Form, i hvilken den er udtrykt. — En Fejl, som jeg er bleven gjort opmærksom paa, vil jeg gerne her rette: Skuespilleren P. T. Foersom er i 11te Bind, Side 298 (Anm. til S. 89, L. 1) bleven gjort til en Nordmand, skønt hans Fader var Præst i Ribe Stift. Fremdeles vil jeg gerne henvise til Hr. cand. mag. *C. Elberlings* Skrift *Et og Andet om Aladdin*, København 1899, hvor der (Side 19-21) findes Oplysning om Oehlenschlägers Kilde til det østerlandske Billedsprog i Sandsigerindernes Sang til Aladdin og hans Brud (1ste Bind, S. 215-216). Den i denne Sang forekommende Carmosin-Orm, der omtales i 1ste Bind, Anm. til Side 215, Lin. 15 f. n., stammer fra denne Kilde. Hr. Elberling har desuden vist mig den Velvilje at meddele mig, at der i en anden tysk Oversættelse (udkommen 1802) af det samme arabiske Digt findes følgende Anmærkning: »Araberinderne pleje at farve deres Negle blodrøde og deres Hænder og Fødder brungule med Urten Henna. I denne Henseende sammenligner Digteren her sin elskedes Fingre med den lange Orm Jasn'a, der har en hvid Krop med røde Pletter« — samt at det Ord, der staar i den arabiske Tekst, i Kazimirskis *Dictionnaire Arabe-Français* forklares saaledes: »en Slags Madding, en lang Orm med hvid Krop og rødt Hoved, som forplanter sig i

Sandet, og hvormed man sammenligner smukke Kvinders lange, smalle Fingre, hvis Negle ere farvede med Henna. Endvidere vil jeg gerne anføre den Oplysning, Hr. Kontorchef *A. Arlaud* meddeler i sin Udgave af Baggesens Poetiske Skrifter (4de Bind, København 1899, Tillæg og Rettelser, sidste Side), at Baham, (i Fiskeren; se 5te Bind, Anm. til S. 166, L. 6), som Navn paa en Mønt er et af Wieland opdigtet Ord. Det findes i Oehlen-schlägers i Siofna for Aaret 1802 trykte Oversættelse efter Wieland: Vintereventyret, en arabisk Fortælling, hvorfra Stoffet til Fiskeren er hentet.

Endnu maa jeg udtale min Tak til alle dem, der have hjulpet mig under Arbejdet med Anmærkningerne, først og fremmest til Hr. Dr. phil. *O. Siesbye*, der med utrættelig Omhu har gennemgaaet alle Anmærkningerne i Korrekturen og meddelt mig en Mængde Bemærkninger, som have været mig til den allerstørste Nytte. Ogsaa Hr. Fuldmægtig *P. Købke* har vist mig den Velvilje at gennemlæse Anmærkningerne i Korrekturen og har meddelt mig mange kærkomne Bemærkninger. Redebon Hjælp har jeg endvidere fundet hos Hr. Overlærer *A. G. Ø. Hauch*, Hr. Folketingsmand *H. Trier*, Hr. Docent *V. Dahlerup*, Hr. cand. mag. *K. Mortensen*, Hr. cand. phil. *A. Aumont*, og desuden hos saa mange andre, at jeg her maa nøjes med under eet at takke alle dem, der have ydet mig deres Bistand.

December 1899.

A. BOYSEN.

INDHOLD

AF

OEHLENSCHLÄGERS POETISKE SKRIFTER I UDVALG.

Dramatiske Digtninger.

I.	Sancthansaftens-Spil	Side	1.
	Aladdin	—	69.
	Anmærkninger	—	369.
II.	Hakon Jarl	—	1.
	Baldur hiin Gode	—	157.
	Palnatoke	—	237.
	Anmærkninger	—	361.
III.	Axel og Valborg	—	1.
	Correggio	—	119.
	Anmærkninger	—	269.
IV.	Stærkodder	—	1.
	Hagbarth og Signe	—	143.
	Anmærkninger	—	254.
V.	Fiskeren	—	1.
	Anmærkninger	—	294.
VI.	Den lille Hyrdedreng	—	1.
	Robinson i England	—	51.
	Erik og Abel	—	189.
	Anmærkninger	—	336.
VII.	Væringerne i Miklagard	—	1.
	Tordenskiold	—	133.
	Anmærkninger	—	268.
VIII.	Dronning Margareta	—	1.

	Sokrates	Side 129.
	Anmærkninger	— 265.
IX.	Dina	— 1.
	Landet fundet og forsvundet	— 131.
	Amleth	— 187.
	Kiartan og Gudrun	— 275.
	Anmærkninger	— 395.

Lyriske Digte og Romancer.

X.	Udvalgte lyriske Digte og Romancer 1800-1809	— 1.
	Anmærkninger	— 309.
XI.	Udvalgte lyriske Digte og Romancer 1810-1849	— 1.
	Anmærkninger	— 284.

Sagaer, episke Digte, Eventyr og Fortællinger.

XII.	Nordens Guder	— 1.
	Anmærkninger	— 314.
XIII.	Vaulundurs Saga	— 1.
	Helge	— 65.
	Hroars Saga	— 207.
	Anmærkninger	— 375.
XIV.	Hrolf Krake	— 1.
	Ørvarodds Saga	— 177.
	Anmærkninger	— 323.
XV.	Regnar Lodbrok	— 1.
	Aly og Gulhyndy	— 105.
	Reichmuth von Adocht	— 203.
	Eremiten	— 219.
	Digterbesøget	— 265.
	Anmærkninger	— 289.

DET NORDISKE FORLAG.

ADAM OEHLenschLÄGER.

ERIK OG ROLLER.

En hidtil utrykt Fortælling,
udgiven med Indledning og Noter ved
Cand. mag. **Viggo Bjerring.**

„Blandt den Literatur, som i disse Dage strømmer ind fra Forlagene, studser man uvilkaarlig ved at træffe Adam Oehlenschläger blandt Forfatterne. Titlen bedrager heller ikke, det er virkelig en Bog, en Roman af Oehlenschläger, som her udgives for første Gang. Dens Navn er „Erik og Roller“.

Det har i høj Grad Kuriositetens Interesse nu at gennemlæse dette Arbejde, et af vor store Digters første. Man mærker klart, hvor stærkt paavirket han er af Goethe, navnlig af dennes „Werther“, og i hvor meget han efterligner Datidens Modeskribenter. Men skønt det saaledes er givet, at Oehlenschläger i dette sit første Forsøg endnu kun viser sig som den forpuppede Larve, sporer man dog allerede her enkelte Tilløb til det Gennembrud, der senere skulde komme efter Steffens Paavirkning. Derved faaer Bogen sin bedste Berettigelse.“
(*Aarhus Stiftstidende*).

„Oehlenschlägers nærmere Udførelse af Emnet er højst interessant baade fra et digterisk og et literærhistorisk Standpunkt. Digterne i Erik og Roller høre til de skønneste Ting, han har skrevet, og de vinde en egen betagende Magt ved nu at læses i Sammenhæng.“
(*Vort Land*).

Pris 2 Kr. 25 Øre.

VORE BEDSTEFORÆLDRES SANGE.

Udgivne af **Erna Juel-Hansen.**
Musikken arrangeret af Fritz Andersen.

„En smuk Idé nydelig udført. Fru Juel-Hansen har samlet et fyldigt Udvalg af alle de Sange, som vare kendte og elskede i gamle Dage. For hele den ældre Slægt vil denne Udgave vise sig at indeholde en Skat af Minder.“

(*Berlingske Tidende*).

Pris 3 Kr., indb. 5 Kr.

